

DICK FRANCIS

cursa hipică

DICK FRANCIS

CURSA HIPICĂ

Traducere din limba engleză
DOINA CERECEANU

COPERTA DE MIHAI MĂNESCU

EDITURA UNIVERS
ENIGMA
1987

Capitolul I

N-am fost deloc pasionat de slujba mea până în ziua în care cineva m-a împuşcat şi era gata-gata s-o pierd, laolaltă cu viaţa. Dar pistolul de calibrul 38, care-mi ciuruise intestinele, m-a lăsat cu un foc în pântece şi la propriu şi la figurat. Pentru că altfel n-aş fi întâlnit-o niciodată pe Zanna Martin şi aş fi rămas şi acum prins în plasa de păianjen a bucuriilor trecute, de niciun folos nimănui şi cu atât mai puţin mie.

Acel glonţ a fost primul pas spre eliberare deşi, la vremea respectivă, n-aş fi crezut-o. L-am oprit pentru că îmi era indiferent. Indiferent deoarece eram plictisit.

M-am trezit treptat, în spital, într-o rezervă, pentru care aveam să primesc o notă foarte piperată câteva zile mai târziu. Înainte chiar de a deschide ochii, am început să regret că nu părăsisem lumea pentru totdeauna. Parcă aveam un rug de flăcări sub ombilic.

O conversaţie înverşunată, pe ton ridicat, se purta deasupra capului meu. Cu mintea înceţoşată - anestezicul dispersându-se în creierul meu asemeni pufului de păpădie în văzduhul verii -, lipsit de puteri, am încercat să dau un sens celor spuse.

— Nu poţi să-i administrezi ceva care să-l trezească mai repede?

— Nu.

— Nu putem face prea multe până nu ştim povestea lui, trebuie să ai în vedere asta. Sunt aproape şapte ore de când ai terminat operaţia. Sigur…

— Plus alte patru ore pe masă. Vreţi să sfârşiţi ceea ce glonțul a început?

— Doctore…

— Îmi pare rău, dar va trebui să aşteptaţi.

Este colegul meu, am gândit eu. Vor trebui să aştepte. Cine arde de nerăbdare să se întoarcă într-o

lume plicticoasă? De ce să nu mergi la culcare pentru o lună şi apoi să iei lucrurile de la capăt, după ce ei au stins complet vâlvătaia? Am deschis ochii fără tragere de inimă.

Era noapte. Un glob electric strălucea în mijlocul tavanului. Calculam. Fusese dimineaţă când Jones-puştiul mă găsise sângerând pe linoleumul biroului şi se dusese la telefon, deci cam douăsprezece ore trecuseră de când îmi înfipseseră primul ac salvator în braţ. Mă întrebam dacă douăzeci şi patru de ore erau suficiente pentru ca un mic escroc ineficace şi lovit de panică să se facă nevăzut din ţară.

Doi poliţişti în stânga mea, unul în uniformă, altul în civil. Pe amândoi curgea transpiraţia, în cameră fiind teribil de cald. Doctorul stătea în picioare în dreapta mea ocupându-se cu un tub care ieşea dintr-o sticlă şi se oprea în cotul meu. Diverse alte tuburi răsăreau dezgustător din abdomenul meu, parţial acoperit cu un cearşaf subţire. Picătura şi drenajul, am gândit eu sardonic. Absolut încântător!

La picioarele patului, Radnor mă privea neluând parte la disputa între medicină şi lege, încă în plină desfăşurare. Nu m-aş fi gândit să-l am pe şef în persoană la căpătâi, dar presupun că nu se întâmplă în fiecare zi ca unul din subalternii lui să se afle într-o încurcătură atât de spectaculoasă. El a spus:

— E din nou conştient, iar ochii nu-i mai sunt atât de înceţoşaţi. De data asta am putea obţine ceva cât de cât inteligibil de la el. S-a uitat apoi la ceas.

Doctorul s-a aplecat asupra mea, mi-a luat pulsul şi a dat din cap:

— Cinci minute atunci. Nicio secundă mai mult.

Poliţistul în uniformă i-a luat-o înainte lui Radnor cu o fracţiune de secundă:

— Poţi să ne spui cine te-a împuşcat?

Încă îmi era surprinzător de dificil să vorbesc, dar nu chiar imposibil, cum îmi fusese dimineaţă, când îmi puseseră aceeaşi întrebare. Atunci fusesem

plecat prea departe. Acum păream să mă întorc. Dar chiar şi aşa, poliţistul avea suficient timp să repete întrebarea şi să aştepte ceva mai mult până ca eu să reuşesc să răspund.

— Andrews.

Asta nu-i spunea nimic poliţistului, dar Radnor părea uimit şi totodată dezamăgit.

— Thomas Andrews? întrebă el.

— Da.

Radnor le explică poliţiştilor:

— V-am spus că Halley, aici de faţă, şi un alt angajat al meu au pus un fel de capcană spre a elucida un caz de intimidare pe care-l investigăm. Ei sperau să prindă un biban, dar se pare că au prins o fâţă. Andrews este un mizilic, unul din tinerii slabi folosiţi drept comisionari. Niciodată n-aş fi crezut că poartă o armă şi, cu atât mai puţin, că are s-o folosească.

De altfel nici eu. El scosese revolverul cu stângăcie din buzunarul hainei, îl îndreptase tremurând spre mine şi folosise ambele mâini ca să tragă. Dacă n-aş fi văzut că era doar Andrews care venise să muşte din momeală, n-aş fi ieşit grăbit, fără teamă, din întunericul spălătoriei pentru a-l acuza de o spargere în Cromwell Road, în localul firmei Hunt Radnor, la ora unu noaptea. Pur şi simplu nu mi-a trecut prin cap că mă va ataca în vreun fel.

Când mi-am dat seama că el intr-adevăr voia să folosească arma şi nu o flutura doar pentru intimidare era prea târziu. Abia apucasem să mă întorc să sting lumina, când glonţul m-a lovit, a intrat şi a ieşit în diagonală prin corpul meu. Forţa lui m-a doborât: am căzut în genunchi şi apoi m-am lungit pe podea. În timp ce mă prăbuşeam, el a alergat spre uşă împleticindu-se, urlând, cu ochii ieşiţi din orbite. Era tot atât de îngrozit ca şi mine de ceea ce făcuse.

— La ce oră s-a întâmplat asta? mă întrebă rigid poliţistul.

După încă o pauză, am spus:

— Cam pe la unu.

Doctorul trase un fluierat zdravăn. Nu era nevoie să mai spună ceva. Ştiam că avusesem noroc că am putut fi salvat. În starea de slăbiciune ce tot avansa, zăcusem pe podea în noaptea răcoroasă de septembrie, privind dezgustat la telefonul prin care nu eram în stare să solicit niciun ajutor. Toate telefoanele de birou funcţionau pe baza unui tablou de comandă. În ceea ce mă privea, acesta putea să fie chiar şi pe lună, căci pentru a ajunge la el însemna să mergi de-a lungul coridorului, să cobori scările în spirală, să intri în centrală, unde fâta care-ţi dădea legătura dormea dusă.

Poliţistul îşi nota în carnet.

— Şi acum, domnule, deşi aş putea obţine o descriere a lui Thomas Andrews de la altcineva ca să nu te mai deranjez pe dumneata, te-aş ruga totuşi să-mi spui cu ce era îmbrăcat.

— Pantaloni negri, foarte strâmţi, tricou verde-oliv. Jachetă neagră, largă. Am făcut o pauză. Guler de blană negru, căptuşeală în carouri, negru cu alb. Totul jerpelit… murdar. Am mai făcut un efort. Avea arma în buzunarul drept al hainei… a luat-o cu el… nu avea mănuşi… nu pot face o descriere foarte exactă.

— Pantofi?

— N-am observat. În orice caz, nu făceau zgomot.

— Altceva?

M-am gândit.

— Avea nişte ecusoane, nume de locuri, craniu şi oase încrucişate, lucruri de felul acesta… cusute pe mâneca stângă a jachetei.

— Da. Perfect. O să ne descurcăm cu astea.

Şi-a închis pocnind carnetul, a zâmbit scurt, s-a întors îndreptându-se spre uşă, urmat de colegul său în civil şi de Radnor, care probabil îi dădea alte amănunte în legătură cu Andrews.

Doctorul mi-a luat din nou pulsul şi a verificat încet toate tuburile. Pe faţa lui se citea mulţumirea. Mi se adresă plin de încântare:

— Probabil că ai o constituţie de cal.

— Nu, spuse Radnor, care se întorsese şi-l auzise. Caii sunt creaturi destul de delicate. Halley are constituţia unui jocheu. Un jocheu de *steeplechase*[1]. A fost cândva jocheu. Are un corp ca un amortizor de şocuri, a trebuit să facă faţă la tot felul de fracturi şi răni inerente curselor de cai.

— Asta s-a întâmplat şi cu mâna lui? O cădere în timpul unei curse cu obstacole?

Radnor şi-a întors rapid privirea spre mine şi apoi şi-a îndepărtat-o stânjenit. La birou, ei niciodată n-au amintit de mâna mea, dacă n-a fost necesar. Într-adevăr niciunul din ei, în afară de amicul meu Chico Barnes, cel care punea capcanele şi care nu se sinchisea faţă de nimeni de ceea ce spunea.

— Da. Răspunse Radnor scurt. Aşa este. A schimbat apoi subiectul: Ei, Sid, vino pe la mine când eşti mai bine. Nu e nicio grabă. Mi-a făcut un vag semn din cap, apoi, împreună cu doctorul s-au îndreptat spre uşă aruncând brusc amândoi privirea înapoi.

Deci Radnor nu se grăbea deloc să mă aibă iar la agenţie. Aş fi zâmbit dacă aş fi avut energia s-o fac. Prima oară când mi-a oferit o slujbă am ghicit că, pe undeva, socrul meu trăsese sforile, dar eram într-o stare de indiferenţă totală. Nimic nu conta foarte mult.

„De ce nu”, îi spusesem atunci lui Radnor, şi el mă trecuse pe lista personalului său la Investigaţii, secţia „Curse“, ignorând lipsa mea totală de experienţă şi explicând celorlalţi că mă aflam acolo în calitate de consilier, date fiind cunoştinţele mele deosebite în materie de curse, în genere, explicaţia o luaseră cu toţii ca atare. Probabil că şi ei realizaseră, ca şi mine, că angajarea mea fusese un act de caritate. Poate crezuseră că eram prea

mândru ca să accept acest gen de caritate. Dar nu eram. Totul îmi era indiferent.

Agenţia lui Radnor conducea secţiile „Persoane dispărute“ „Pază“ şi „Divorţuri“, precum şi o secţie numită „Bona Fides“, care era aproape la fel de mare cât toate celelalte laolaltă. Mai toată munca era o chestiune de investigaţii de rutină, făcute cu grijă, care uneori se lăsau cu un proces civil sau de divorţ, dar cel mai des, pur. Şi simplu cu un raport discret trimis clientului. Cazurile de crimă, deşi acceptate, erau rare. Cazul cu Andrews a fost primul în trei luni.

Secţia de curse era copilul favorit al lui Radnor. Mi se spusese că nu existase când el cumpărase agenţia după război, pe baza unei recompense din armată, şi o transformase dintr-o şandrama de trei camere într-un mamut de talia unei instituţii naţionale. Radnor scrisese cu litere mari de tipar pe hârtiile oficiale ale agenţiei: „Rapiditate, Operativitate şi Discreţie”. Le promitea şi le şi asigura. O pasiune de o viaţă pentru curse, asociată cu şase participări de tinereţe la cursele hipice pentru amatori îl făcuseră nu atât să se angajeze la Jockey Club şi la Comitetul Naţional de Vânătoare, cât să le dea acestora să înţeleagă că agenţia lui le stă la dispoziţie. Jockey Club şi Comitetul Naţional de Vânătoare au încercat apa, au văzut că este grozavă şi au plonjat direct în ea. Secţia de curse a înflorit. Afacerile particulare chiar le-au depăşit pe cele oficiale, în special din momentul în care Radnor a început să asigure paza, înainte de curse, pentru caii presupuşi câştigători.

În perioada când am venit eu la firmă, „Bona Fides“ se dovedise atât de prosperă, încât trebuise să se extindă din biroul ei destul de mare şi în camera de alături. Pentru o taxă rezonabilă, un antrenor putea să verifice caracterul şi posibilităţile unui proprietar ce intenţiona să-l angajeze; cel ce ţinea registrele de pariuri la curse putea verifica un client şi viceversa. Oricine putea verifica pe

oricine. Expresia „O.K. - semnat Radnor” intrase în argoul curselor. Însemna „absolut autentic”. Demn de încredere. Am auzit-o aplicată chiar şi unui cal.

Mie nu mi se dăduse niciodată o misiune pe linia „Bona Fides“. Această muncă era făcută de o mână de foşti poliţişti de vârstă mijlocie, figuri obişnuite, cărora le trebuia un minimum de timp spre a obţine rezultate remarcabile. Eu n-am fost niciodată trimis să stau o noapte întreagă, în faţa boxei unui favorit al cursei, deşi aş fi făcut-o cu dragă inimă. Niciodată n-am fost desemnat într-o patrulă de securitate pentru vreo cursă. Dacă persoanele oficiale însărcinate cu supravegherea curselor cereau să fie urmăriţi îndeaproape suspecţii, eu nu eram trimis să o fac. Dacă cineva trebuia să urmărească hoţii de buzunare în Tattersalls, nu eram eu acela. Scuzele invariabile ale lui Radnor pentru a nu-mi da nimic de făcut constau, în primul rând, în obiecţia că eram prea bine cunoscut în lumea curselor de cai ca să trec neobservat şi, în al doilea rând, că, deşi eu păream să nu mă sinchisesc, el nu avea totuşi de gând să fie acela care să dea unui jocheu, fost campion, sarcini care să-i ştirbească prestigiul.

Aşa că îmi petreceam mai tot timpul la birou, citind rapoartele celorlalţi. Dacă cineva îmi cerea un sfat avizat, căci se presupunea că pentru aşa ceva eram angajat, i-l dădeam; dacă cineva mă întreba ce aş face într-un anume complex de împrejurări, îi spuneam. Ajunsesem să cunosc toţi angajaţii firmei şi flecăream cu ei când veneau la birou. Eu aveam timp întotdeauna. Dacă-mi luam o zi liberă şi mergeam la curse, nimeni nu se plângea. Uneori mă întrebam dacă ei chiar remarcau lipsa mea.

Din când în când îi spuneam lui Radnor că n-ar trebui să mă ţină, de vreme ce, în mod evident, eu nu făceam nimic ca să-mi câştig salariul. De fiecare dată răspundea că dacă eu eram mulţumit cu aranjamentul, era şi el. Aveam impresia că aştepta

ceva, dar, dacă nu era vorba de plecarea mea, atunci nu ştiam ce putea să fie. Cam în aceşti termeni eram cu firma de exact doi ani de zile, în ziua în care glonţul lui Andrews a intrat în mine.

O soră a venit să-mi verifice tuburile şi să-mi ia tensiunea. Avea halat apretat şi mişcări îndemânatice. Zâmbea, dar nu vorbea. Aşteptam să-mi spună că soţia mea era afară şi întreba neliniştită de mine. Dar ea nu mi-a spus asta. Soţia mea nu venise. Nu voise să vină. Dacă n-o putusem păstra când eram într-adevăr viu, de ce ar veni alergând acum, când eram la un pas de moarte? Jenny, soţia mea. Încă soţia mea, în ciuda celor trei ani de separare. Regretul, cred, ne ţinuse pe amândoi departe de pasul final - divorţul. Consumasem pasiunea, încântarea, neînţelegerea, mânia şi explozia. Rămăsese doar regretul şi el nu era suficient de puternic ca s-o aducă pe ea la spital. Mă văzuse în prea multe spitale înainte. Faptul că zăceam la orizontală, chiar cu tuburile astea în mine, nu reprezenta nicio dramă mai mare, niciun şoc mai puternic. Ea n-avea să vină. N-avea să telefoneze. N-avea să scrie. Era stupid din partea mea să doresc ca ea s-o facă.

Timpul trecea încet şi-mi displăcea, dar, în cele din urmă, mi-au scos toate tuburile, cu excepţia celui de la braţ şi am început să mă vindec. Poliţia nu-l găsise pe Andrews, Jenny nu venise, dactilografele lui Radnor mi-au trimis o ilustrată cu urări de însănătoşire, iar spitalul mi-a trimis nota de plată.

Chico şi-a făcut apariţia într-o seară, cu mers tărăgănat, cu mâinile în buzunare şi cu obişnuitul lui zâmbet batjocoritor pe faţă. M-a examinat fără grabă şi zâmbetul i s-a lărgit.

— Mai bine tu decât eu, colega, spuse el.

— Du-le dracului.

A râs. Şi într-adevăr ar fi putut fi el. Eu îl înlocuisem, pentru că avusese o întâlnire cu o fată

şi glonţul lui Andrews ar fi trebuit să-i ciuruie lui burta, nu mie.

— Andrews, spuse el gânditor. Cine s-ar fi gândit la asta? O puşlama nenorocită. În orice caz, dacă ai fi făcut ceea ce ţi-am spus şi ai fi stat în spălătorie şi i-ai fi tras încet o poză cu infraroşii, l-am fi prins mai târziu, uşor şi frumos, şi tu ţi-ai fi odihnit fundul prin birou ca de obicei, în loc să stai aici şi să te treacă toate transpiraţiile.

— N-ai de ce să te frământi, i-am zis. Tu ce-ai fi făcut?

A rânjit.

— Acelaşi lucru ca şi tine, cred. Aş fi socotit că-n doi timpi şi trei mişcări bătrânul l-ar fi făcut pe micul vierme să iasă cu cine l-a trimis.

— Şi acum nu ştim.

— Nu. A oftat. Şi bătrânul nu este prea încântat de toată treaba. El, într-adevăr, ştia că eu foloseam biroul drept capcană, dar nu credea că are să iasă ceva din asta şi acum, ceea ce s-a întâmplat nu-i place. Bate-n retragere muşamalizând toată chestia. Şi mai spune că ei puteau să pună o bombă şi nu să trimită un nenorocit de hoţ. Şi bineînţeles Andrews a spart o fereastră când a pătruns înăuntru, iar eu, probabil, va trebui s-o plătesc. Să crezi tu că mica târâtură nu ştia să deschidă un lacăt eu şperaclu!

— Am să plătesc eu fereastra, îi spusei.

— Sunt sigur că ai face-o, dacă ţi-aş cere.

Se învârtea prin cameră, examinând lucrurile. Nu erau prea multe de văzut.

— Ce picură din sticla aia în braţul tău?

— Un fel de hrană, din câte-mi dau seama. Niciodată nu-mi dau să mănânc.

— Cred că le e teamă c-ai putea s-o încurci iar.

— Presupun că da, încuviinţai eu.

Continua să se plimbe.

— N-ai nici televizor? Să te bucuri şi tu niţel, nu-i aşa, când vezi alţi tâmpiţi cum sunt împuşcaţi. S-a uitat pe fişa de la capul patului. În dimineaţa asta ai

avut 39 de grade, ţi-au spus? Recunoaşte, chiar ai de gând s-o mierleşti?

— Nu.

— Era cât pe ce, din câte am auzit, Jones-puştiul spunea că se puteau face câţiva caltaboşi zdraveni cu sângele tău care năclăise duşumeaua.

N-am gustat genul de umor al puştiului.

Chico a continuat:

— Ai de gând să te întorci la treabă?

— Probabil.

A început să facă noduri la şnurul jaluzelei. Îl priveam: un trup subţire, plin de atâta energie încât era dificil pentru el să stea liniştit multă vreme. Până să-l schimb eu, făcuse două nopţi de pază în spălătorie, fără niciun rezultat şi ştiam că, dacă n-ar fi fost pasionat de meseria lui, n-ar fi putut suporta atâta nemişcare. Era cel mai tânăr din echipa lui Radnor. Avea în jur de douăzeci şi patru de ani, credea el, deşi, cum fusese abandonat pe treptele poliţiei într-un cărucior, nimeni nu putea şti cu siguranţă.

Dacă poliţia n-ar fi fost atât de bună cu el, spunea uneori Chico, el ar fi profitat de şansele lui ulterioare şi ar fi devenit delincvent. N-a crescut suficient de înalt ca să devină poliţist. La agenţia lui Radnor era cea mai bună muncă pe care o putea face. Şi o îndeplinea foarte bine. Făcea asocieri rapide şi nimeni din personal nu era mai iute în reacţii fizice. Judo-ul şi luptele corp la corp erau hobby-urile lui şi, odată cu obişnuitele atacuri şi respingeri, învăţase şi câteva şiretlicuri surprinzător de murdare. Statura lui mică nu constituia un impediment în eficacitatea sa în slujbă.

— Cum mai merge cu cazul? îl întrebai.

— Care caz? A, acela! Ei bine, de când ai fost împuşcat, se pare că lucrurile s-au mai liniştit. De două nopţi, niciun telefon, nicio scrisoare de ameninţare pentru Brinton. Indiferent cine o făcea, se pare că s-a potolit. În orice caz, dintr-o dată, Brinton se simte ceva mai în siguranţă şi-l

înnebuneşte pe bătrân în legătură cu taxele. Încă o zi, două şi lucrurile se vor linişti complet. Oricum, eu am fost scos din acţiunea asta. Mâine zbor din Newmarket spre Irlanda, împărţind cuşeta cu un armăsar ce valorează o sută de mii de lire.

Escorta era o altă treabă pe care n-o făcusem niciodată. Lui Chico îi plăcea şi o făcea des. O dată îl aruncase peste un zid de doi metri pe un ins de o sută de kilograme care încercase să scoată un favorit din cursă şi de atunci era mereu solicitat.

— Ar trebui să te întorci, spuse el deodată.

— De ce?

— Nu ştiu. A rânjit el. Chestiile de care le ocupi tu sunt într-adevăr stupide, dar lumea pare să se fi obişnuit ca tu să fii prin preajmă. O să te surprindă, puştiule, dar ţi se simte lipsa.

— Glumeşti.

— Da.

A desfăcut nodurile din şnurul jaluzelei, a ridicat din umeri şi şi-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Doamne, locul ăsta te înnebuneşte. Miroase a dezinfectant împuţit. Te înfioară. Cât ai de gând să mai putrezeşti aici?

— Chestie de zile, am răspuns resemnat. Şi călătorie plăcută.

— La revedere. A dat din cap, îndreptându-se spre uşă. Ai nevoie de ceva? Vreau să spun cărţi sau altceva?

— Nimic, mulţumesc.

— Nimic… Ăsta e genul tău, Sid băiete. Tu nu vrei niciodată nimic.

A rânjit şi a plecat. Eu nu voiam nimic. Aşa era. Asta era nenorocirea. Avusesem ce-mi dorisem cel mai mult pe lume şi-l pierdusem iremediabil. Nu mai găsisem nimic altceva să-mi doresc. Stam cu privirea pironită în tavan, aşteptând să treacă timpul. Tot ceea ce doream era să mă văd din nou pe picioarele mele şi să nu mă mai simt de parcă aş fi mâncat kilograme de mere verzi.

La trei săptămâni după ce fusesem împuşcat, m-a vizitat socrul meu. A venit într-o după-amiază târziu aducând cu el un pachet pe care l-a pus fără comentarii pe masa de lângă pat.

— Ei, Sid, cum te mai simţi? S-a aşezat pe un scaun, şi-a încrucişat picioarele aprinzându-şi o ţigară de foi.

— Vindecat mai mult sau mai puţin. O să ies de aici curând.

— Bine, bine. Şi planurile tale sunt…?

— N-am niciun plan.

— Nu te poţi întoarce la agenţie fără o oarecare… perioadă de convalescenţă, adăugă el.

— Presupun că nu.

— Poate că ai prefera să mergi undeva la soare. Spuse el studiindu-şi trabucul. Dar, în ce mă priveşte, aş dori, dacă poţi, să stai o vreme cu mine la Aynsford.

Nu i-am răspuns imediat.

— Va fi…? am început şi m-am oprit, făcând un semn cu mâna.

— Nu, răspunse el. Ea nu va fi acolo. A plecat la Atena să stea cu Jill şi Tony. Am condus-o ieri. Îţi trimite salutări.

— Mulţumesc, îi răspunsei sec.

Ca de obicei, nu ştiam dacă să mă bucur sau să-mi pară rău că nu-mi voi întâlni soţia. Nici nu eram sigur dacă această călătorie s-o vadă pe sora ei, Jill, nu era la fel de diplomatică, precum serviciul lui Tony în Corpul Diplomatic.

— Vei veni, deci? Doamna Cross te va îngriji splendid.

— Da, Charles, mulţumesc. Mi-ar plăcea să vin pentru o bucată de vreme.

Şi-a strâns trabucul în dinţi, a clipit repede din cauza fumului şi şi-a scos agenda.

— Ia să vedem, să presupunem că mai stai aici încă o săptămână. N-are rost să te grăbeşti să ieşi înainte de a fi în stare să mergi… asta ar fi în douăzeci şi şase… hm… să zicem că ai veni de

duminică într-o săptămână. Voi fi acasă toată ziua. Ce zici, e bine pentru tine?

— Da, perfect, dacă doctorul este de acord.

— Atunci e-n ordine.

Şi-a notat în agendă, a pus-o deoparte, şi-a scos cu grijă trabucul din gură, mi-a zâmbit cu obişnuita lui privire de nepătruns. Se simţea comod în costumul lui de oraş, de culoare închisă, el, contraamiralul Charles Roland din Marina Regală, pensionar, un bărbat ce-şi purta cei şaizeci şi şase de ani cu dezinvoltură. Fotografiile de război îl arătau înalt, drept, ciolănos, cu fruntea înaltă şi un păr negru, des. Timpul îi grizonase părul, i-l rărise, lăsându-i fruntea mai înaltă ca altădată, şi-i mai adăugase în greutate, dar numai unde era necesar. De obicei se comporta extrem de cordial, iar uneori arbora un fel de ofensivă condescendentă. În ceea ce mă privea, cunoscusem ambele faţete.

S-a aşezat comod în fotoliu, discutând fără grabă despre cursele cu obstacole.

— Ce crezi despre noua cursă de la Sandown? Nu ştiu care-i părerea ta, dar eu cred că este concepută destul de stângaci. Ei sunt obligaţi, în condiţiile respective, să ia un teren foarte mic şi, dacă Devil's Duke nu aleargă, în cele din urmă, va fi o cursă fără prea mulţi spectatori *par excellence.*

Interesul lui pentru curse era doar de câţiva ani, dar recent, spre bucuria lui, fusese invitat la una sau două curse ca arbitru. Ascultând familiaritatea degajată cu care aborda problemele curselor şi jargonul lor, mă amuzam în sinea mea. Era imposibil ca să uiţi reacţia pe care a avut-o cu ani în urmă faţă de logodna lui Jenny cu un jocheu, respingerea, deloc amabilă, faţă de mine ca viitor ginere, absenţa lui de la nunta noastră, urmată de luni de dezaprobare rece, felul cum nu-mi vorbea decât rareori sau nici măcar nu se uita la mine.

La vremea respectivă, am crezut că era pur şi simplu snobism, dar era ceva mult mai complicat. Categoric, el mă considera necorespunzător, dar nu

numai, sau în primul rând, din punct de vedere al categoriei sociale, şi probabil că noi nu ne-am fi înţeles niciodată şi n-am fi ajuns să ne plăcem, dacă n-ar fi fost o după-amiază ploioasă şi o partidă de şah.

Jenny şi cu mine venisem la Aynsford într-una din rarele şi plictisitoarele vizite de duminică. Ne mâncasem friptura aproape în tăcere, tatăl lui Jenny îşi pironise privirea nepăsător pe fereastră, bătând cu degetele darabana pe masă. Luasem hotărârea de a nu mai veni aici. Înghiţisem prea multe. Jenny putea să-l viziteze şi singură.

După masă ea spusese că vrea să aleagă câteva din cărţile ei pentru biblioteca nouă pe care ne-o cumpărasem, aşa că dispăruse sus. Charles Roland şi cu mine ne-am privit reciproc cu vădită antipatie, după-amiaza profilându-se sinistră în faţa noastră, ploaia de afară tăind orice posibilitate de retragere în grădină sau în parc.

— Joci şah? m-a întrebat el cu o voce plictisită ce aştepta un răspuns negativ.

— Ştiu mutările, i-am răspuns.

A ridicat din umeri (a fost mai degrabă un fel de a nu avea încotro) gândind, pe bună dreptate, că asta ar fi o corvoadă mult mai mică decât a face conversaţie şi a adus un şah şi mi-a arătat cu mâna să mă aşez în faţa lui. Îţi general, era un jucător bun, dar în după-amiaza aceea era plictisit, iritat şi neatent şi l-am bătut destul de repede Nu-i venea să creadă. Sta holbându-se la tabla de şah, frământând în degete nebunul cu care-l făcusem mat. Printr-o mutare clasică.

— De unde ai învăţat? mă întrebase el, în cele din urmă, privind încă în jos.

— Dintr-o carte.

— Ai jucat mult?

— Nu, nu mult. Când şi când. Dar jucasem cu câţiva jucători buni.

— Hm. A făcut o pauză. Vrei să mai jucăm?

— Da, dacă-ţi face plăcere.

Am jucat. A fost o partidă lungă şi s-a terminat cu un rezultat incert, cu fiecare piesă, practic, eliminată de pe tabla de şah.

Două săptămâni mai târziu, el ne-a sunat şi ne-a rugat ca, rândul viitor când venim, să rămânem şi peste noapte A fost prima rămurică din creanga de măslin. După asta am mers mult mai des şi cu mai multă plăcere la Aynsford. Charles şi cu mine jucam din când în când şah şi câştigam un număr relativ egal de partide, iar el a început să meargă la curse, mai mult din curiozitate. Ironia a fost că de atunci respectul nostru reciproc a crescut suficient de mult ca să supravieţuiască chiar după destrămarea căsniciei mele cu Jenny, iar interesul lui Charles pentru curse s-a extins şi s-a adâncit cu fiecare an ce trecea.

— Am fost ieri la Ascot, spuse el scuturându-şi scrumul de la ţigară. A fost destulă lume, dacă ţii cont de vreme.

Am luat un păhărel cu handicapeurul[2] John Pagan. Simpatic tip. Era foarte încântat de el pentru că reuşise să aibă şase pe aceeaşi linie la sfârşitul cursei de garduri. A fost o contestaţie după cursa de patru mii de metri, o uşoară tăiere de linie la sosire. Carter a jurat pe ochii din cap că el se aplecase şi n-o putuse evita, dar parcă poţi să ai vreodată încredere în ce spune el? În orice caz, arbitrii l-au absolvit de vină. Era singurul lucru pe care-l puteau face. Wally Gibbons a avut un final superb în cursa de garduri şi apoi a făcut un talmeş-balmeş îngrozitor din cursa juniorilor.

— Are mâini grele pentru juniori, încuviinţai eu.

— Splendid hipodromul ăla.

— De prim rang. Un val de slăbiciune mi-a cuprins stomacul. Picioarele îmi tremurau sub cearşaf. Aşa se întâmpla mereu. Enervant.

— E foarte bine că aparţine Reginei şi este în siguranţă cu escrocii ăştia de terenuri. A zâmbit.

— Da, cred că da.

— Eşti obosit, spuse dintr-o dată. Am stat prea mult.

— Nu, protestai eu. Realmente mă simt bine.

Totuşi şi-a stins ţigara şi s-a ridicat.

— Te cunosc prea bine, Sid. Ideea ta despre bine este complet diferită de a tuturor celorlalţi. Dacă nu eşti suficient refăcut ca să vii la Aynsford, de duminică într-o săptămână, anunţă-mă. Atunci am să vin eu să te văd.

— O.K.

A plecat, lăsându-mă să reflectez la faptul că eu într-adevăr oboseam încă îngrozitor de repede. Probabil că e şi vârsta, am zâmbit în sinea mea, bătrân la treizeci şi unu de ani! Bătrân, obosit şi făcut arşice, Sid Halley, bietul de tine! M-am strâmbat spre tavan.

A intrat sora de noapte.

— Ai un pachet, spuse ea pe un ton exagerat de vesel, de parcă ar fi vorbit cu un copil redus mintal. Nu vrei să-l deschizi?

Uitasem de pachetul lui Charles.

— Vrei să ţi-l deschid eu? Cred că e destul de dificil să deschizi pachete cu o mână ca a ta.

Încercase să fie amabilă.

— Da, spusei eu, mulţumesc.

A tăiat repede ambalajul cu foarfeca pe care a scos-o din buzunar şi a privit dubios la cartea subţire, cu coperţi negre, pe care a găsit-o înăuntru.

— Cred că este pentru tine. Vreau să spun că, în orice caz, ea nu seamănă deloc cu ceea ce se aduce în general bolnavilor. Mi-a pus cartea în mâna dreaptă şi am citit titlul imprimat cu litere aurii pe copertă: *Schiţă rezumat a legii societăţilor.*

— Socrul meu a lăsat-o dinadins. Special pentru mine.

— Desigur, presupun că e dificil să găseşti ceva potrivit pentru bolnavii care nu pot mânca struguri sau lucruri de felul acesta.

Se agita de colo-colo, îndemânatică şi uşor enervată şi, în cele din urmă, m-a lăsat iar singur.

Schiţă rezumat a legii societăţilor. Am frunzărit-o rapid. Era în mod cert o carte despre legea societăţilor. Completamente juridică. Nici vorbă de o carte uşoară, distractivă, pentru un bolnav. Am pus cartea pe masă.

Charles Roland era un bărbat cu minte subtilă şi subtilitatea îi făcea deosebită plăcere. Nu obârşia mea fusese cea la care obiectase atât de mult, cât ceea ce el luase drept refuz, din partea lui Jenny, de a accepta standardurile lui intelectuale, alegându-şi drept soț un jocheu. Până atunci niciodată nu cunoscuse un jocheu, cursele îi displăceau şi considerase de la sine înţeles că oricine avea vreo tangenţă cu ele era fie escroc, fie imbecil. Îşi dorise ca cele două fiice să se mărite cu bărbaţi deştepţi, nu atât bine, de familie bună, cât deştepţi, ca să se poată bucura şi el de compania lor. Jill i-l adusese pe Tony, iar Jenny îl dezamăgise cu mine: aşa văzuse el lucrurile, până ce descoperise că, cel puţin, eu puteam să joc şah cu el din când în când.

Cunoscându-i pasiunea pentru subtilităţi, puteam să fiu sigur că nu adusese o astfel de carte degeaba şi nici nu o alesese sau o lăsase la mine din greşeală. Voia ca eu s-o citesc cu un anume scop. Voia ca ea să fie folositoare, mie sau lui, mai târziu. Gândea că m-ar putea băga în afaceri acum că nu mă remarcasem la agenţie? O aluzie, aceasta era cartea asta. O aluzie cu o ţintă precisă.

Am reflectat asupra celor ce discutasem, căutând să găsesc o cheie. Insistase să merg la Aynsford. O trimisese pe Jenny la Atena. Discutase despre curse, despre noua cursă de la Sandown, despre Ascot, John Pagan, Carter, Wally Gibbons… nimic, după cât îmi dădeam seama, care să fi avut cea mai vagă legătură cu legea societăţilor.

Am oftat, închizând ochii. Nu mă simţeam prea bine. N-aveam să citesc cartea şi nici să marşez, indiferent unde bătea Charles. Şi totuşi… de ce nu? Nu aveam nimic altceva de care să m-agăţ. Am

hotărât să-mi fac deci tema pentru acasă, aşa plicticoasă cum era. Mâine.

<u>Capitolul II</u>

Patru zile după sosirea mea la Aynsford, am coborât la parter după odihna de după-amiază ca să-l găsesc pe Charles scormonind într-o cutie mare aşezată în mijlocul holului. O groază de talaş alb zăcea împrăştiat de jur împrejur, acoperind aproape tot parchetul, iar lângă el, pe o masă joasă, aşezate cu grijă, se găseau primele trofee ale victoriei care, după câte-mi dădeam seama, păreau să fie bucăţi de rocă brută.

Am ridicat una din ele. O faţetă fusese şlefuită şi la baza ei era lipită o etichetă îngrijită pe care scria „Porfir”, iar dedesubt „Fundaţia de Mineralogie Carver”.

— Nu ştiam că te pasionează cuarţul.

Mi-a aruncat una din privirile lui absente, care ştiam că nu însemna că n-auzise sau nu înţelesese ceea ce-i spusesem, ci că nu intenţiona să dea nicio explicaţie.

— Am de gând să pescuiesc, răspunse el, înfundându-şi iar mâinile în cutie.

Deci cuarţul era momeala. Am pus jos porfirul şi am ridicat o altă rocă. Era mică, de mărimea unui ou aproape perfect, frumoasă, clară şi translucidă ca sticla. Eticheta spunea simplu „Cuarţ de rocă“.

— Dacă vrei să faci ceva folositor, spuse Charles, poţi să le transcrii pe etichetele ce le vei găsi pe biroul meu şi apoi scoate etichetele „Fundaţiei” şi înlocuieşte-le cu cele noi. Pe cele vechi păstrează-le totuşi. Va trebui să le schimbăm când vom da înapoi toate chestiile astea.

— De acord, încuviinţai eu.

Următoarea bucată pe care am ridicat-o era plină de aur.

— Sunt valoroase? îl întrebai.

— Unele sunt. Este o broşură pe undeva. Dar am spus celor de la „Fundaţie” că vor fi în deplină

siguranţă. Le-am spus că am în casă un detectiv particular care le va păzi tot timpul.

Am râs şi am început să scriu noile etichete ghidându-mă după inventar. Bucăţile de cuarţ au inundat masa, apoi duşumeaua, înainte ca cutia să se fi golit.

— Mai este o cutie afară, remarcă Charles.

— O, nu!

— Deci să fim înţeleşi, eu colecţionez cuarţ, spuse Charles cu demnitate. Şi nu uita asta. Îl colecţionez de ani. Ani în şir. E clar, da?

— De ani, încuviinţai eu. Eşti o autoritate. Cine n-ar fi o autoritate în materie de roci după o viaţă pe mare?

— Am exact o singură zi la dispoziţie să le învăţ, spuse Charles zâmbind. Au sosit mai târziu decât le-am comandat Până mâine seară va trebui să le ştiu perfect.

A adus cea de-a doua cutie, care era mult mai mică şi avea aplicate sigilii ce păreau deosebit de importante. Înăuntru erau bucăţi de pietre preţioase neşlefuite aşezate fiecare pe mici suporturi negre. Valoarea lor în totalitare era uluitoare. „Fundaţia" trebuie să fi luat cu adevărat în serios detectivul particular. Dacă ar fi văzut starea mea de sănătate, nu şi-ar mai fi înstrăinat ei rocile.

Am lucrat o vreme la schimbatul etichetelor în timp ce Charles le murmura numele în şoaptă, ca într-o incantaţie „Beril, aventurin, agat, onix, calcedonie, ochi de tigru, carneol, citrin, porfir, plasmă, bazanit, hematit, cuarţ“.

— De ce dracu m-am apucat de toate astea?

— Într-adevăr, de ce?

M-a întâmpinat aceeaşi privire absentă. N-avea de gând să-mi spună nimic.

— Poţi să mă verifici în privinţa lor, îmi spuse.

Le-am dus bucată cu bucată în sufragerie, unde am găsit vitrinele golite de volumele de clasici legate în piele.

— Vor fi puse la loc mai târziu, spuse Charles, acoperind imensa masă din sufragerie cu o pâslă groasă. Acum pune-le pe masă.

Când toate au fost aranjate, Charles a început să se plimbe încet în jurul lor învăţându-le. Erau în total cam cincizeci. La cererea lui, după o vreme, l-am testat, dar cam jumătate din ele le încurcase şi le uitase. Era foarte dificil pentru că multe semănau între ele.

A oftat.

— Ar fi timpul să luăm o băuturică şi tu să te reîntorci în pat.

Se îndreptă spre camera de zi, numită de el uneori şi popotă, şi turnă două pahare de coniac. Şi-a ridicat paharul spre mine şi a luat o singură gură ca la o degustare. Faţa sa trăda o emoţie stăpânită şi o licărire strălucea în ochii lui de nepătruns. Am băut încet din coniac întrebându-mă cu interes crescând ce va urma.

— Vor veni câteva persoane la mine în week-end. Spuse el degajat, privindu-şi cu ochii pe jumătate închişi paharul. Un domn şi o doamnă Rex van Dysart, un domn şi o doamnă Howard Kraye şi vara mea Viola, care va face pe gazda.

— Prieteni vechi? murmurai eu, singura despre care auzisem vag fiind doar Viola.

— Nu chiar, răspunse el. Vor fi aici mâine seară la cină. Îi vei cunoaşte atunci.

— Dar eu voi fi în plus… Am să merg sus înainte ca ei să vină şi nu-mi vei mai vedea faţa mai tot timpul week-end-ului.

— Nu, spuse el tăios. Mult prea vehement chiar.

Eram surprins. Apoi deodată m-a străfulgerat gândul că tot ceea ce făcuse el cu rocile, precum şi invitația de a-mi petrece convalescenţa la el nu erau decât pentru a aranja o întâlnire între mine şi oaspeţii lui de sfârşit de săptămână. Mie îmi oferise odihnă. Domnului van Dysart sau poate domnului Kraye îi oferise rocile. Înghiţisem cu toţii momeala.

Am hotărât să smucesc undiţa spre a vedea cât era de hotărât pescarul.

— Aş prefera să rămân sus. Ştii doar că nu pot mânca meniuri obişnuite.

În acea vreme, dieta mea consta în coniac, suc din carne de vacă şi un fel de pastă specială care se dă drept hrană astronauţilor. Toate aceste lucruri păreau să nu afecteze părţile cele mai rău ciuruite ale aparatului meu digestiv.

— Oamenii sunt mai degajaţi la masă… discută mai mult, aşa că poţi să-i cunoşti mai bine.

Încerca cu grijă să nu fie prea persuasiv.

— Vor discuta cu tine la fel de bine şi dacă n-am să fiu eu acolo, de fapt chiar mai bine. Şi nici n-aş suporta să vă văd pe toţi cum vă-nfulecaţi cotletele.

— Tu poţi suporta orice, Sid, răspunse el dus pe gânduri. Dar cred că te-ar interesa. Nimic plictisitor, îţi promit. Mai vrei coniac?

Am dat din cap şi m-am lăsat înduplecat.

— E-n ordine. Voi fi la cinci, dacă ţii neapărat.

S-a relaxat numai o fracţiune de secundă. Un bărbat cu o mare putere de stăpânire şi de o subtilitate remarcabilă. I-am zâmbit şi el şi-a dat seama că-l dusesem tot timpul.

— Eşti un ticălos, îmi spuse.

De la el era un compliment.

*

* *

Tranzistorul de lângă patul meu transmitea ştirile de dimineaţă iar eu îmi mâncam micul dejun de astronaut.

„Cursa hipică programată azi şi mâine la Seabury”, spunea şpicherul, „a trebuit să fie anulată. O autocisternă ce transporta substanţe chimice lichide s-a defectat şi s-a răsturnat ieri în amurg pe un drum ce intersecta pista de curse. Gazonul a fost afectat considerabil şi, după examinarea făcută în cursul dimineţii, arbitrii au hotărât cu regret că nu este propice cursei. Se speră ca partea afectată să fie înlocuită în timp util pentru

cursa următoare, programată peste două săptămâni, dar în legătură cu aceasta vom reveni ulterior. Şi acum prognoza meteo.”

Bietul Seabury, am reflectat, mereu cu probleme! Nu era decât un an de când le arseseră grajdurile în ajunul unei curse. Trebuiseră şi atunci s-o anuleze, pentru că era imposibil să se improvizeze grajduri peste noapte, iar Comitetul Naţional de Vânătoare, consultându-l pe Radnor, hotărâse că nu se putea asigura securitatea, riscul fiind mult prea mare dacă s-ar fi apelat la nişte grajduri din împrejurimi.

Era o pistă de curse frumoasă, cu circuit lung, fără turnante bruşte, dar în primăvară avuseseră probleme; în timpul unei curse cu obstacole se produsese un fel de prăbuşire de teren la un canal de drenaj. Un cal nefericit ajunsese cu picioarele din faţă chiar în acea groapă de aproape jumătate de metru şi-şi rupsese un picior. În îngrămădeala ce s-a creat, alţi doi cai au fost grav accidentaţi, iar un jocheu s-a ales cu contuzii serioase. Hărţile de concurs nici măcar nu menţionau existenţa acelui canal şi pe mulţi antrenori i-am auzit întrebându-se dacă mai erau şi alte canale vechi, gata să se prăbuşească tot aşa, pe nebăgate de seamă. Bineînţeles, comitetul, la rândul lui, a dat toate asigurările precum că altele n-ar mai exista.

Pentru o vreme am rămas lungit, visând cu ochii deschişi - cursa de la Seabury revenindu-mi în minte, dorind teribil, dincolo de raţiune şi lipsit de speranţă, să pot face ceva ca ea să se ţină totuşi.

Doamna Cross a bătut la uşă şi a intrat. Semăna cu un şoricel, liniştită şi discretă, cu părul moale, castaniu şi ochii gri-verzi, uşor saşii. Deşi părea lipsită de viaţă şi vorbea foarte rar, conducea gospodăria ca o maşinărie bine pusa la punct, ajutată de un detaşament invizibil de femei angajate cu ziua. Pentru mine avea marele avantaj de a fi nouă în serviciu, aşa că era imparţială în ceea ce privea subiectul Jenny şi eu. În predecesoarea ei, care o iubea pe Jenny cu fanatism, n-aş fi avut

deloc încredere că nu mi-ar fi pus cruşin în sucul meu de carne de vacă.

— Domnul amiral ar vrea să ştie dacă astăzi vă simţiţi bine domnule Halley, spuse doamna Cross afectat, ridicând tava cu micul meu dejun.

— Da, mai mult sau mai puţin, mulţumesc.

— A spus, ca-n acest caz, când sunteţi gata, să veniţi să-i ţineţi companie în sufragerie.

— Rocile?

A schiţat un surâs.

— S-a sculat înaintea mea în dimineaţa asta şi şi-a luat micul dejun acolo pe o tavă. Să-i spun că veţi coborî?

— Vă rog.

După ce a plecat, în timp ce mă îmbrăcam încet, a sunat telefonul. Nu mult după aceea, Charles însuşi a venit sus.

— A fost de la poliţie, spuse el brusc, cu o încruntare a frunţii. Se pare că au găsit un cadavru şi vor să mergi să-l identifici.

— Al cui cadavru, pentru Dumnezeu?

— N-au spus. Au zis că vor trimite totuşi o maşină să te ia imediat. M-am gândit că de fapt au sunat aici ca să te repereze.

— N-am, nicio rudă. Trebuie să fie o greşeală.

A ridicat din umeri.

— Vom şti în curând, în orice caz. Vino jos şi verifică-mă în privinţa cuarţurilor. Cred că, în sfârşit, le-am memorat.

Am coborât în sufragerie, unde am constatat că avea dreptate. Le-a spus pe toate fără nicio greşeală. Am schimbai ordinea în care fuseseră aşezate, dar asta nu l-a încurcat. Zâmbea foarte încântat de el.

— Merge perfect, spuse. Să le punem acum pe rafturi, în orice caz, le vom pune pe cele mai puţin valoroase aici sus, iar pietrele preţioase în biblioteca din camera de zi, aceea cu perdeluţe la uşi.

— Ar trebui să stea într-un seif.

Îi spusesem asta şi ieri seară.

— N-au păţit nimic pe masa din sufragerie noaptea trecută. În ciuda temerilor tale.

— Ca detectiv particular consultant, în cazul în speţă, recomand un seif.

A râs.

— Ştii al naibii de bine că n-am niciun seif. Dar ca detectiv particular consultant, poţi să păzeşti lucrurile aşa cum trebuie la noapte. Poţi să ţi le pui sub pernă. Ce zici de asta?

— O.K., încuviinţai.

— Vorbeşti serios?

— Ei, nu… ar îi prea incomod sub pernă.

— La naiba…

— Dar sus, fie la tine, fie la mine, da. Unele din pietrele acelea sunt realmente foarte valoroase. Trebuie să fi plătit o asigurare frumuşică pentru ele.

— Hm… nu, admise Charles. Am garantat că voi înlocui orice pierdere sau deteriorare.

M-am holbat la el.

— Ştiu că eşti bogat, dar… eşti de-a dreptul nebun. Asigură-le imediat. Măcar ai idee cât valorează fiecare?

— Nu, de fapt… nu. N-am întrebat.

— Ei bine, dacă urmează să vină la tine un colecţionar, el se va aştepta ca tu să-ţi aminteşti cât ai plătit pentru fiecare.

— M-am gândit la asta, mă întrerupse. Le-am moştenit pe toate de la un văr mai de departe. Asta poate acoperi orice ignoranţă, nu numai valoarea şi preţul, dar şi orice chestiune de strictă specialitate - cristalografie, distribuţie, raritate. Să arăt o oarecare familiaritate cu colecţia este suficient.

— Da, dar sună Fundaţia de Mineralogie imediat şi află valoarea pietrelor, apoi mergi la agentul tău de asigurări. Nenorocirea cu tine, Charles, este că eşti prea onest. Alţi oameni nu sunt. Acum te afli într-o lume cumplit de rapace, nu mai eşti în Marină.

— Bine, spuse el. Voi face precum spui. Dă-mi inventarul acela.

Se îndreptă spre telefon şi eu începui să pun bucăţile de cuarţ pe rafturile goale din bibliotecă dar, înainte ca eu să fi făcut mare lucru, a sunat soneria din faţă. Doamna Cross s-a dus să deschidă şi imediat a venit să-mi spună că un poliţist întreba de mine.

Mi-am pus mâna stângă infirmă în buzunar, aşa cum făceam întotdeauna în prezenţa străinilor şi m-am dus în hol. Un tânăr înalt, stângaci, în uniformă, aştepta acolo în picioare, dând impresia că încerca să nu se lase intimidat de ambianţa destul de aristocrată. Îmi aminteam senzaţia.

— Este în legătură cu acel cadavru? îl întrebai.

— Da, domnule, cred că ne aşteptaţi.

— Al cui este cadavrul?

— Nu ştiu, domnule. Mi s-a cerut doar să vin să vă iau.

— Bine… dar unde?

— Pădurea Epping, domnule.

— Dar asta-i la zeci de kilometri depărtare, protestai.

— Da, domnule, încuviinţă el uşor posomorit.

— Eşti sigur că eu sunt cel căutat?

— O, categoric, domnule.

— Bine, e-n ordine. Ia loc o clipă până-mi pun haina şi le spun unde plec.

Poliţistul schimba mereu vitezele, ceea ce găseam destul de obositor. Ne-au trebuit două ore ca să ajungem din Aynsford, la vest de Oxford, în pădurea Epping, ceea ce era mult prea mult pentru mine. Totuşi, în cele din urmă, am fost întâmpinaţi la o intersecţie de un alt poliţist pe motocicletă şi l-am urmat de-a lungul unui drum secundar în meandre. Pădurea se întindea de jur împrejur, desfrunzită şi tristă, în ziua umedă, cenuşie.

La o cotitură am dat de un şir de două maşini şi o furgonetă parcate. Motociclistul s-a oprit, iar eu şi poliţistul am coborât din maşină.

— Trebuia să fii aici la doişpe şi un sfert, spuse motociclistul uitându-se la ceas. Ai întârziat. Ofiţerul aşteaptă de douăzeci de minute.

— Mergeau ca melcii pe A 40, spuse şoferul meu, apărându-se.

— Trebuia să foloseşti sirena, răspunse motociclistul, făcând o grimasă. Haideţi. Pe aici.

Ne conduse pe o potecă abia perceptibilă prin pădure. Călcam pe frunze moarte, maronii, care foşneau. Cam după aproape un kilometru am ajuns în dreptul unui grup de bărbaţi care stăteau în jurul unui paravan din pânză de sac. Se mişcau de pe un picior pe altul să se încălzească şi discutau pe un ton coborât.

— Domnul Halley?

Unul din ei îmi strânse mâna, un bărbat de vârstă mijlocie, cu o figură plăcută, inteligentă şi care se prezentă ca inspectorul şef Cornish.

— Regretăm că v-am adus aici, la o distanţă atât de mare, dar vrem să vedeţi, hm… rămăşiţele… înainte de a le ridica. Mai bine v-aş preveni, este ceva absolut oribil. S-a cutremurat străbătut de un fior.

— Cine este? l-am întrebat.

— Sperăm ca dumneata să ne spui asta cu certitudine. Noi credem… dar am vrea ca dumneata să faci identificarea fără să-ţi sugerăm ceva. E-n ordine? Da?

Am încuviinţat din cap. M-a dus de cealaltă parte a paravanului. Era Andrews. Ceea ce mai rămăsese din el. Murise de multă vreme şi mâncătorii de stârvuri din pădurea Epping se pare că-l găsiseră foarte gustos. Înţelegeam de ce poliţia voise ca eu să-l văd *in situ*[3]. Se va dezmembra tot în bucăţi imediat ce va fi mutat din loc.

— Ei bine?

— Thomas Andrews, răspunsei.

S-au relaxat.

— Eşti sigur? Absolut sigur?

— Da.

— Nu-i vorba doar de îmbrăcăminte?

— Nu. Părul. Urechile proeminente. Helix foarte rotunjit, lobi atrofiaţi. Sprâncene foarte scurte, stufoase deasupra nasului. Degete spatulate, semne albe pe unghii, păr pe partea posterioară a falangelor.

— Bine, spuse Cornish. Aş zice că asta-i edificator.

Noi făcusem o identificare preliminară pe baza hainelor descrise în detaliu pe lista persoanelor căutate de noi. Dar primele noastre investigaţii au fost negative. Se pare că nu avea familie, nimeni nu-şi amintea vreun semn distinctiv - tatuaje, cicatrice, operaţii - şi, atât cât am putut afla, nu fusese la un dentist niciodată în viaţa lui.

— A fost inteligent din partea dumneavoastră să verificaţi toate acestea înainte de a-l da medicului legist, observai eu.

— De fapt, a fost ideea legistului. Surâse.

— Cine l-a găsit? îl întrebai.

— Nişte băieţi. De obicei băieţii găsesc cadavre.

— Când?

— Acum trei zile. Dar, evident, el se află aici de săptămâni, probabil foarte curând după ce te-a împuşcat.

— Da. Mai este pistolul în buzunarul lui?

Cornish clătină din cap.

— Nici urmă de el.

— Nu ştiţi încă cum a murit? întrebai.

— Nu încă. Dar acum că l-ai identificat, o vom rezolva şi pe asta.

Am ieşit de după paravan şi câţiva dintre ceilalţi bărbaţi au venit cu o targă. Nu-i invidiam.

Cornish şi cu mine ne-am îndreptat spre şosea, şoferul urmându-ne la o oarecare distanţă. Mergeam destul de încet, discutând despre Andrews, dar cei opt sute de metri mi s-au părut pe puţin doisprezece kilometri. Frumoasele hoinăreli pe drumuri de ţară nu erau încă pentru mine.

Ajunşi la maşini, m-a invitat să iau masa cu el. Am refuzat explicându-i regimul meu de masă şi i-am sugerat, în schimb, să bem ceva.

— Bine, spuse. Ne-ar pica bine la amândoi după toată povestea asta. A dat din cap în direcţia lui Andrews. Este o cârciumă bună pe aici, puţin mai jos. Şoferul tău să vină după mine.

A urcat în maşina lui iar noi l-am urmat.

În bar, eu înarmat cu un coniac mare şi apă iar el cu whisky şi sandviciuri, am stat la o masă de stejar afumat, pe scaune cu huse de creton, înconjuraţi de podoabe de alamă de la harnaşamente, de cornuri de vânătoare, tigăi folosite cândva la încălzitul paturilor şi carafe de cositor.

— E amuzant să te cunosc în acest fel, spuse Cornish printre înghiţituri. Te-am privit de atâtea ori la curse. Erai cineva pentru mine pe atunci. Rareori pierdeam vreo cursă de la vechiul Dunstable, înainte de a fi vândut pentru construcţii. Acum nu prea mai merg la curse, nu mai este niciuna prin apropiere. Nu mai ai unde să evadezi pentru câteva ore după-amiaza. A zâmbit bine dispus şi a continuat Ne-ai dat câteva regale la Dunstable. Îţi aminteşti finalul acela îndrăcit când l-ai călărit pe Brushwood"?

— Mi-l amintesc, răspunsei.

— Realmente ai luat calul pe sus şi l-ai dus la potou.

A mai sorbit o înghiţitură.

— Niciodată n-am auzit atâtea ovaţii. Categoric, ai fost cineva. Păcat că a trebuit să renunţi.

— Da.

— Totuşi, presupun că riscul este mare la cursele cu obstacole. Întotdeauna se lasă cu o cădere definitivă.

— Aşa-i.

— Unde a fost finişul pentru dumneata?

— La Stratford on Avon, acum doi ani, în mai.

Şi-a înclinat capul compătimitor.

— Împuţit ghinion.

Am zâmbit.

— Totuşi, până la asta am avut câteva curse frumoase.

— Într-adevăr, ai avut.

A lovit masa cu palma.

— Mi-am luat doamna la Kempton, de ziua darurilor[4], acum trei sau patru ani…

A continuat să discute cu plăcere despre cursele pe care le văzuse, dovedindu-se a fi un adevărat entuziast, unul din pasionaţii fără de care cursele n-ar mai exista. În cele din urmă, cu regret, şi-a terminat whisky-ul şi s-a uitat la ceas.

— Va trebui să mă întorc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. E ciudat cum pot să evolueze lucrurile, nu-i aşa? Nu cred că te-ai gândit vreodată, când erai pe cal, că ai să fii bun la acest fel de muncă.

— Ce înţelegi prin bun? îl întrebai surprins.

— Hm. O, Andrews, bineînţeles. Descrierea aceea a hainelor lui pe care ai dat-o după ce te-a împuşcat. Şi identificarea de azi. Foarte profesional. Foarte eficient.

A zâmbit.

— Să fii împuşcat n-a fost foarte eficient, subliniai eu.

A ridicat din umeri.

— Asta se putea întâmpla oricui, crede-mă… N-ar trebui să-ţi faci probleme în legătură cu asta.

Zâmbeam, în timp ce şoferul mă hurduca înapoi spre Aynsford, la gândul că cineva mă credea bun la munca de detectiv. Explicaţia pentru capacitatea mea de a descrie şi identifica era simplă: citisem atât de multe despre persoane dispărute, plus dosare de divorţ. Grupul de foşti poliţişti care le elaborau ştiau pe ce se bazează o identificare lucruri care nu se schimbă, ca urechile şi mâinile, nu culoarea părului, ochelarii sau mustaţa. Unul din ei îmi mărturisise, fără vanitate, că perucile, bărbile, adaosurile la figură, existenţa fardurilor sau lipsa lor nu-l impresionau deloc, pentru că nu erau ceea ce căuta el. „Urechile şi mâinile“, spunea el, „nu

pot fi deghizate. Nimeni nu s-a gândit vreodată să încerce. Ghidează-te după urechi şi degete şi nu vei greşi prea mult.“

Urechile şi degetele erau aproape tot ce mai rămăsese din Andrews pentru identificare. Neapetisante cartilagii.

Şoferul m-a lăsat la uşa din spatele locuinţei lui Charles şi eu am înaintat pe alee, spre casă. Când am pus piciorul pe ultima treaptă a scării, Charles însuşi a apărut în pragul camerei de zi.

— Hei, bună, m-am gândit că trebuie să fii tu. Vino aici şi uită-te la ele.

Fără tragere de inimă, am părăsit suportul balustradei şi l-am urmat în camera de zi.

— Acolo, spuse indicându-mi cu mâna.

Montase o fâşie de lumină în bibliotecă şi-o proiectase deasupra gemelor făcându-le să strălucească pline de viaţă. Uşile deschise, cu perdelele lor de mătase roşie, creau, un cadru uşor incandescent. Era un aranjament foarte reuşit, care-ţi fura ochii şi i-am mărturisit-o.

— Bun. Lumina se aprinde automat când se deschid uşile… foarte şic, nu-i aşa? Râse. Şi poţi să dormi liniştit. Acum sunt asigurate.

— Asta-i bine.

Închise uşile bibliotecii şi lumina din interior dispăru. Perdelele roşii îşi ascundeau cu discreţie comoara.

Întorcându-se spre mine, mult mai serios, mă întrebă:

— Al cui era cadavrul?

— Andrews.

— Omul care te-a împuşcat? Extraordinar! Sinucidere?

— Nu, nu cred. În orice caz, arma nu era acolo.

A făcut un gest rapid spre scaun.

— Dragul meu Sid, stai jos. Stai jos. Arăţi ca… hm… un pic cam terminat. Nu trebuia să faci un drum atât de lung. Pune-ţi picioarele pe birou. Îţi voi aduce imediat de băut.

Se învârtea în jurul meu ca o cloşcă, aducându-mi întâi apă, apoi coniac şi, în cele din urmă; o cană cu suc de carne de vacă cald, din partea doamnei Cross, după care se aşeză în faţa mea privindu-mă cum înghiţeam pe nerăsuflate.

— Îţi place combinaţia asta?

— Da, din fericire.

— Şi noi o beam când eram copii. Era ca un ritual, o dată pe săptămână. Tatăl meu extrăgea sucul din halca de carne de duminică, presând-o într-o farfurie cu partea curbată a furculiţei. La toţi ne plăcea, dar n-am mai băut aşa ceva de mulţi ani.

— Vrei să guşti?

I-am oferit ceaşca. A luat-o şi a gustat.

— Da, e bun. Mă duce înapoi cu şaizeci de ani.

Îmi zâmbi prietenos, relaxându-se în scaun, iar eu îi vorbii despre Andrews şi despre starea de descompunere în care găsiseră cadavrul.

— Pare, spuse el rar, că ar fi fost omorât.

— Nu m-ar surprinde. Era tânăr şi sănătos. Nu putea chiar să se lungească şi să moară de insolaţie în Essex.

Charles râse.

— La ce oră îţi aştepţi musafirii? îl întrebai uitându-mă la ceas. Era abia trecut de cinci.

— În jur de şase.

— Atunci cred că, am să merg sus să mă întind puţin.

— Te simţi bine Sid da? Adică într-adevăr bine?

— O, da. Doar puţin obosit.

— Ai să cobori la cină?

Era o foarte vagă urmă de mâhnire în vocea lui calmă. M-am gândit la cât muncise cu rocile şi la toate manevrele pe care le făcuse. În afară, de asta, eu însumi devenisem foarte curios în privinţa intenţiilor lui.

— Da, am, încuviinţat din cap şi m-am ridicat. Mie să-mi pună o linguriţă.

M-am dus sus şi am zăcut în pat transpirând. Şi blestemând. Deşi glonţul nu lovise nimic vital când

îmi ciuruise maţele, câţiva nervi fuseseră vag atinşi şi deranjaţi. Cei din spital mă avertizaseră că va mai trece ceva timp până să mă simt bine. Nu-mi făcea nicio plăcere că până acum ei avuseseră dreptate.

Am auzit vizitatorii sosind, am auzit vocile lor sonore şi vesele, în timp ce erau conduşi spre camerele lor, am auzit uşile închizându-se, apa curgând la robinete, diverse zgomote şi şoapte din camerele alăturate, şi vaga diminuare a conversaţiei în timp ce se schimbau sau coborau la masă prin faţa camerei mele. M-am ridicat din pat, am scos pantalonii lejeri în talie şi cămaşa de flanelă în care mă simţeam foarte bine şi mi-am pus o cămaşă albă de poplin şi un costum gri-închis.

În timp ce-mi periam părul, propria-mi faţă mă privea palidă, sfrijită, cu ochii încercănaţi. Un fel de cap de mort la festin. Am rânjit dezgustat spre chipul meu reflectat în oglindă. Nu se vedea decât o uşoară ameliorare.

Capitolul III

Când tocmai terminasem de coborât scările, Charles şi oaspeţii săi traversau holul îndreptându-se din camera de zi spre sufragerie. Bărbaţii purtau smochinguri iar femeile rochii lungi. În mod deliberat Charles nu mă avertizase, mi-am spus. Ştia că bagajul meu de convalescent nu includea şi o cravată neagră.

Nu s-a oprit şi nu m-a prezentat oaspeţilor săi, dar a înclinat uşor capul şi s-a îndreptat direct spre sufragerie discutând plin de încântare cu femeia micuţă, rotundă şi cârlionţată ce păşea alături de el. În spatele lui venea Viola şi o fată înaltă, brună, de-a dreptul frapantă. Viola, verişoara mai în vârstă a lui Charles, văduvă, îmi aruncă în fugă un fel de jumătate de zâmbet, încurcată şi speriată. Mă întrebam ce se întâmplase, de obicei ea mă întâmpina cu multă afecţiune şi nu de multă vreme îmi scrisese o scrisoare caldă dorindu-mi cât mai grabnică însănătoşire. Fata de lângă ea de abia dacă a aruncat o privire în direcţia mea, iar cei din ariergardă nici nu s-au uitat la mine.

Ridicând din umeri nepăsător, i-am urmat în sufragerie. Locul ce-mi fusese, rezervat nu-l puteam greşi acolo erau aşezate o lingură, un şervet, un pahar şi o furculiţă, şi se găsea plasat pe una din laturi, chiar în centru. În faţa mea, pe cealaltă latură, era un loc gol. Charles şi-a aranjat oaspeţii, el stând în locul lui obişnuit, în capul mesei, cu cârlionţata doamnă van Dysart în dreapta şi frapanta doamnă Kraye în stingă. Eu stăteam între doamna Kraye şi Rex van Dysart. Dar treptat am reuşit să-mi dau seama cine este fiecare. Charles nu făcuse niciun fel de prezentare.

Grupurile de la fiecare capăt al mesei s-au antrenat într-o discuţie foarte animată şi nimeni nu mi-a acordat nici cea mai vagă atenţie. Începusem

să mă gândesc că ar fi mai bine să mă reîntorc în pat.

Ospătarul, pe care Charles îl angaja în astfel de ocazii, a adus fiecăruia mici boluri cu supă de broască ţestoasă. Am descoperit că supiera mea conţinea mai mult suc de carne de vacă. S-a servit pâinea, lingurile au început să zornăie, sarea şi piperul să se agite şi masa a demarat. Totuşi, nimeni nu vorbise cu mine, deşi vizitatorii începuseră să devină curioşi. Doamna van Dysart şi-a plimbat sfredelitorii ochi de un albastru asemeni porţelanurilor chinezeşti de la Charles la mine şi înapoi la el, invitându-l parcă să facă prezentările. Dar n-a urmat niciuna. Charles continua să discute cu cele două femei cu un şarm copleşitor, frizând uitarea de sine.

Rex van Dysart, din stânga mea, mi-a oferit pâine cu un zâmbet uşor evaziv şi cu sprâncenele ridicate. Era un bărbat solid, cu o faţă albă, turtită, cu ochelari grei, cu ramă neagră, şi cu o ţinută impunătoare. Când am refuzat pâinea, a pus coşul la loc pe masă, mi-a acordat cea mai vagă înclinare a capului posibilă şi s-a întors iar spre Viola.

Chiar înainte de a fi adus în conversaţie cuarţul, am ghicit că tot spectacolul fusese regizat pentru Howard Kraye; nu l-am plăcut de la bun început, antipatie ce creştea într-un mod ce mă neliniştea. Dacă Charles plănuia ca eu să lucrez vreodată pentru sau cu sau lângă domnul Kraye, cred că trebuia să mai reflecteze la asta.

El era un bărbat solid, între patruzeci şi opt şi cincizeci de ani, cu umeri, talie şi şolduri ce-l arătau de patruzeci şi patru. Smochingul venea, pe el ca turnat şi, când îşi trăgea uneori manşetele cămăşii, o făcea fără afectare, arătându-şi mâinile cu o manichiură impecabilă.

Avea un păr castaniu grizonat, bine îngrijit, sprâncene drepte, nas îngust, gură mică, hotărâtă, bărbie rotundă, proaspăt rasă, iar pleoapele de jos

ale ochilor, neridate şi foarte înalte, îi dădeau un aer secret, ascuns.

O faţă perfect opacă ca o mască, probabil cu ceva putred pe dedesubt. Puteai parcă să-i simţi miasmele peste masă. Am presupus, destul de bizar, că el ştia prea multe despre prea multe vicii. Dar la suprafaţă era liniştit. Mult prea liniştit. L-am catalogat drept un mincinos abject. Am ascultat ce-i spunea Violei:

— Aşa că, atunci când am ajuns cu Doria la New York, i-am vizitat pe indivizii din acel extravagant palat de cristal de pe First Avenue şi i-am pus în mişcare. Ştii, trebuie să le dai un exemplu diplomaţilor cu ochelari, pentru că altfel sunt complet lipsiţi de iniţiativă. Le-am spus: „Fiţi atenţi, acţiunea unilaterală nu este numai nerecomandabilă ci şi impracticabilă". Dar ei sunt atât de cufundaţi în propriul lor pragmatism, că o opinie informată are tot atâtea şanse în a-i penetra câte are mercurul de a face osmoză cu riolitul…

Viola îl aproba din cap plină de înţelepciune în timp ce nu înţelegea o iotă. Sporovăiala lui plină de pretenţii plutea confortabil pe deasupra capului ei sensibil fără să o impresioneze deloc. Dar strălucirea ei de suprafaţă părea să facă parte dintr-un şiretlic imens: trebuia ca cineva să fie impresionat şi încă foarte mult. Nu-mi venea să cred că Charles căzuse sub vraja lui. Era imposibil. Subtilul, inteligentul, raţionalul meu socru?! Era exclus. Oricum, domnul van Dysart îi sorbea fiecare cuvânt.

Pe la sfârşitul supei, soţia lui, de la celălalt capăt al mesei, nu şi-a mai putut stăpâni curiozitatea. Şi-a pus lingura jos şi, cu ochii îndreptaţi spre mine, l-a întrebat pe Charles cu o voce joasă, dar clară pentru toţi:

— Cine este acela?

Toate capetele s-au întors spre mine de parcă toţi aşteptaseră întrebarea. Charles şi-a ridicat bărbia şi a rostit clar, ca toată lumea să audă răspunsul.

— Acela, spuse el, este ginerele meu.

Tonul era neglijent, amuzat şi teribil de dispreţuitor şi cădea brutal pe o rană ce o crezusem de multă vreme închisă. I-am aruncat o privire tăioasă, i-am întâlnit ochii goi, lipsiţi complet de orice expresie.

Privirea mi-a alunecat pe lângă şi pe deasupra capului său, spre peretele din spatele lui. Acolo, de ani de zile şi categoric şi în dimineaţa asta, atârna un tablou în ulei - eu, pe un cal, sărind un gard la Cheltenham. În locul lui acum se afla un peisaj marin demodat, de epocă victoriană.

Charles mă privea. M-am uitat înapoi la el scurt şi n-am zis nimic. Cred că ştia că n-am să spun nimic. Singura mea apărare, cu ani în urmă, împotriva insultelor lui era tăcerea şi el contase pe aceeaşi reacţie de moment.

Doamna van Dysart s-a aplecat înainte puţin şi cu o maliţiozitate crescândă a şoptit:

— Te rog, amirale, continuă.

Fără nicio ezitare, Charles i-a dat ascultare, continuând pe aceeaşi voce necruţătoare

— A fost conceput, din câte ştie el, de un curăţător de geamuri şi o fată de-nouăsprezece ani, nemăritată, din mahalalele Liverpoolului. Cred că mai târziu ea a lucrat ca muncitoare la ambalaj, la o fabrică de biscuiţi.

— O, amirale, nu! exclamă doamna van Dysart cu respiraţia tăiată.

— Da, într-adevăr, clătină din cap Charles. După cum presupuneţi, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă s-o împiedic pe fiica mea să facă un mariaj atât de nepotrivit. El e scund, după cum vedeţi, şi are o mână infirmă. Clasă muncitoare şi subdezvoltat… dar fiica mea a fost de-neclintit. Ştiţi cum sunt fetele.

A oftat.

— Poate că i-a fost milă de el, sugeră doamna van Dysart.

— Poate, spuse Charles.

Dar el nu terminase ce avea de spus şi nimeni nu-l putea opri.

— Dacă l-ar fi cunoscut ca student sau ceva de felul acesta, ar mai putea fi de înţeles… dar el nici măcar n-are studii. S-a lăsat de şcoală la cincisprezece ani ca să intre ca ucenic în comerţ. Acum este şomer de o bucată de vreme. Fiica mea l-a părăsit.

Rămăsesem ca o stană de piatră şi priveam în jos la pata de grăsime sleită de pe fundul farfuriei de supă, încercând să-mi descleştez fălcile şi să gândesc clar. Cu nici patru ore înainte îmi arătase atâta îngrijorare şi băuse din cana mea. Atât cât puteam fi sigur de-ceva, afecţiunea lui pentru mine era autentică şi neschimbată. Aşa că el trebuia să aibă raţiuni foarte întemeiate pentru ceea ce îmi făcea acum. Cel puţin aşa speram.

Mi-am aruncat ochii spre Viola. Ea nu protestase. Arăta nefericită, ghemuită pe locul ei. Mi-am amintit jena ei din hol şi am ghicit că Charles o avertizase de ceea ce avea să se întâmple. Putea să mă avertizeze şi pe mine, am gândit furios.

Cum era de aşteptat, toate privirile s-au îndreptat spre mine. Bruna şi frumoasa Doria Kraye şi-a înălţat drăgălaşele-i sprâncene şi, cu o voce plată, uşor nazală, a remarcat:

— Acum nu trebuie să te ofensezi.

Surâdea aproape batjocoritor. Categoric, gândea ea, ar trebui să mă simt ofensat, dacă aveam cât de cât curaj.

— Nu este ofensat, spuse Charles eu dezinvoltură. De ce trebuie ca adevărul să jignească?

— Este deci adevărat, întrebă Doria cu vocea-i nazală, că eşti copil din flori şi toate celelalte?

Am respirat adânc şi mi-am descleştat fălcile.

— Da.

A urmat o tăcere scurtă, jenantă.

Doria a spus sec „O!” şi a început să-şi fărâmiţeze pâinea.

Conform indicaţiilor şi bineînţeles chemat de Charles prin apăsarea piciorului pe sonerie, a venit ospătarul să schimbe farfuriile, şi conversaţia, cu oarecare lâncezeală, şi-a reluat cursul.

Stăteam şi mă gândeam la detaliile pe care Charles le omisese: faptul că tatăl meu, care avea pe atunci douăzeci şi unu de ani şi lucra ore suplimentare ca să câştige un ban în plus, căzuse de pe o scară foarte înaltă şi murise cu trei zile înainte de nuntă şi că eu mă născusem opt luni mai târziu; faptul că tânăra mea mamă, aflând că are o boală de rinichi incurabilă, mă luase de la liceu la cincisprezece ani şi, pentru că eram prea scund pentru vârsta mea, mă dăduse la un antrenor în Newmarket, să mă pregătesc să devin jocheu, ca să am şi eu o casă şi unde să lucrez când ea nu va mai fi. Ei amândoi fuseseră oameni de treabă şi Charles ştia acest lucru.

Felul următor a fost peşte înăbuşit cu sos de ciuperci. Mâncarea mea de astronaut venind în acelaşi timp cu a celorlalţi nu arăta foarte diferit, mai ales că era pusă pe o farfurie şi nu în cana obişnuită. „Dragă doamnă Cross”, am gândit cu fervoare, „mai că te-aş săruta!“ Aşa puteam să mănânc cu furculiţa folosindu-mă de o singură mână. Cana ar fi trebuit s-o ţin, într-un mod deloc elegant, între braţ şi piept; aş fi preferat să mor de foame decât să-mi scot mâna stângă din buzunar.

Cârlionţata doamnă van Dysart avea acum o minge la îndemână. Era clar că savura ideea de a mă avea aşezat acolo realmente izolat, îmbrăcat într-un costum neadecvat şi obiect al batjocurei deschise a gazdei. Cu părul ei blond, creţ, cu ochii albaştri de bebeluş şi rochia de mătase roz-trandafirie, brodată cu fir de argint, arăta ca o acadea. Spusele ei dovedeau că nu-i era străină bucuria de a avea la îndemână pe cineva pe care să-l biciuiască.

— Rudele sărace sunt într-adevăr o problemă, nu-i aşa? îi spunea lui Charles compătimitor şi

intenţionat suficient de tare să aud şi eu. La poziţia noastră, nu le putem neglija, ziarele de duminică de-abia aşteaptă să le înhaţe şi să le plătească să spună tot felul de murdării. Şi, în special, este dificil dacă trebuie să le ţii în propria ta casă… nu poţi, presupun, să le pui să mănânce în bucătărie; şi sunt atâtea ocazii în care te incomodează. Poate că o tavă dusă sus ar fi cel mai bun lucru.

— O, da, încuviinţă Charles blând, dar ele nu sunt de acord întotdeauna cu asta.

Aveam gura plină şi aproape că m-am înecat., amintindu-mi cât mă pisase să vin jos. Şi imediat, nu numai că m-am simţit liniştit pe deplin, ci şi profund interesat. Deci asta elaborase el cu atâta minuţie: desfiinţarea mea ca om în ochii musafirilor săi. Fără nicio îndoială, la momentul potrivit, avea să-mi explice de ce. Între timp nu mă mai simţeam tentat câtuşi de puţin să merg la culcare.

Mi-am aruncat privirea spre Kraye şi i-am întâlnit ochii verzi-gălbui fixaţi asupra mea. Deşi nu la fel de răspicat ca la doamna Dysart, în ei puteai citi acelaşi lucru: plăcerea. Mi s-au chircit degetele în pantofi. Fie că erai interesat sau nu, îţi venea greu să stai impasibil în faţa unui simulacru de zâmbet batjocoritor şi plin de dezgust. M-am uitat în jos evitându-l.

A scos un sunet, ceva între tuse şi râs, şi-a întors capul şi a început să discute peste masă cu Charles despre colecţia de cuarţ.

— E înţelept din partea ta, dragul meu, să le ţii pe toate în spatele geamurilor de la vitrină, deşi sunt foarte derutante pentru mine de aici, de unde mă aflu. Aceea, de pe raftul din mijloc, este o geodă? Ştii, reflexia… n-o prea pot vedea bine.

— Aă… spuse Charles, neştiind cu nimic mai mult decât mine ce era o geodă. De-abia aştept să ţi le arăt. După masă, se poate? Sau mâine?

— O, astă-seară. Nu mi-ar plăcea să amân o asemenea delectare. Ai spus că ai vreun feldspat în colecţia ta?

— Nu, spuse Charles nesigur.

— Bine, îmi dau seama că este o mică colecţie specializată. Poate că este mai bine să te menţii pe bioxid de siliciu.

Charles se lansă foarte volubil în alibiul cu moştenirea primită de la vărul său, spre a-şi masca ignoranţa, ceea ce Kraye acceptă cu amabilitate şi dezamăgire.

— Un subiect totuşi fascinant, dragul meu Roland. Merită studiul. Pământul de sub picioarele noastre, depunerea fundamentală din perioadele triasică şi jurasică este moştenirea noastră de nepreţuit, sursa întregii noastre vieţi şi puteri… Nimic nu mă interesează atât de mult ca pământul.

Doria, la dreapta mea, scoase un foarte uşor sâsâit pe care soţul ei nu-l auzi. El era ocupat cu formularea unei alte lungi, destul de neinteligibile teorii despre natura universului.

Eu stăteam fără nicio altă ocupaţie printre cotlete, budincă de merengă, brânză şi fructe. Conversaţia se desfăşura de o parte şi de alta a mea şi uneori peste capul meu, dar până şi un surdo-mut ar fi luat parte la ea mai mult decât mine. Doamna van Dysart comenta dificultăţile de a hrăni rudele sărace, cu stomacuri delicate şi mofturoase la mâncare. Charles neglijase să-i spună că fusesem împuşcat şi că nu eram sărac, dar fusese de acord că o digestie slabă la cei pe care îi întreţii reprezintă o vină morală. Asta i-a plăcut doamnei van Dysart. Doria se uita din când în când la mine, de parcă aş fi fost un specimen curios, aparţinând unei trepte inferioare de viaţă. Rex van Dysart mi-a oferit din nou pâine şi cam asta a fost tot. În cele din urmă, Viola le-a condus pe Doria şi pe doamna van Dysart în salon să servească cafeaua, iar Charles le-a oferit musafirilor porto şi coniac. Mi-a întins sticla de coniac cu un aer iritat şi şi-a strâns buzele în semn de dezaprobare când am luat puţin. Gestul n-a trecut neobservat de musafirii săi.

După o vreme, s-a ridicat, a tras geamurile vitrinei şi i-a arătat lui Kraye cuarţurile. Bucată cu bucată, cei doi le comentau trecând de la un şir la altul, cu van Dysart stând în spatele lor, manifestând un interes politicos, ascunzându-şi căscatul de plictiseală. Eu am rămas pe scaun şi mi-am mai turnat un coniac.

Charles s-a descurcat foarte bine şi a trecut prin toate fără nicio greşeală. Apoi i-a condus şi pe ei în salon unde biblioteca cu pietre preţioase s-a dovedit de un mare efect. I-am urmat şi eu în salon, m-am aşezat pe un scaun retras şi i-am ascultat vorbind, fără să ajung la nicio concluzie, în afară de aceea că, dacă nu plec imediat sus, nu mai ajung acolo nepropulsat. Era ora unsprezece şi avusesem o zi grea. Charles nu şi-a întors capul când am ieşit din cameră.

Jumătate de oră mai târziu, după ce musafirii săi urcaseră şuşotind în camerele lor, el a păşit tiptil în camera mea şi s-a îndreptat spre pat. Încă zăceam de-a curmezişul patului, în cămaşă şi pantaloni, fără să reuşesc să-mi adun un pic de energie să termin dezbrăcatul.

Stătea în picioare, privindu-mă, şi zâmbea.

— Ei bine? spuse el.

— Eşti uns cu toate alifiile, mincinos patentat, de douăzeci şi patru de carate.

A râs.

— Credeam c-ai să distrugi totul când ai văzut că poza ta nu mai era pe perete.

A început să-mi scoată pantofii şi şosetele.

— Arătai la fel de sumbru ca Strâmtoarea Bering în decembrie. Pijamaua?

— E sub pernă.

Mă ajută să mă dezbrac în felul lui marinăresc, rapid şi ordonat.

— De ce-ai făcut-o? îl întrebai.

A aşteptat până m-am băgat sub cearşaf, şi apoi s-a aşezat pe marginea patului.

— Te-a deranjat?

— Pe dracu, Charles… bineînţeles. La început, în orice caz.

— Mi-e teamă c-a ieşit mai infernal decât m-am aşteptat. Dar îţi voi explica de ce am făcut-o, îţi aminteşti prima partidă de şah pe care am avut-o? Când m-ai bătut extraordinar? Ştii de ce ai câştigat atât de uşor?

— Nu-mi dădeai suficientă atenţie.

— Exact. Nu ţi-am acordat suficientă atenţie, pentru că n-am crezut că eşti un adversar de care trebuie să te sinchiseşti. O gravă eroare tactică. A zâmbit. Un amiral trebuia s-o ştie mai bine. Dacă subestimezi un adversar puternic, eşti în dezavantaj. Dacă îl subestimezi în cel mai înalt grad, dacă eşti convins că nu merită absolut nicio atenţie şi nu-ţi pregăteşti nicio apărare, eşti categoric înfrânt.

A făcut o scurtă pauză, după care a continuat.

— Ca atare, este o bună strategie să-ţi înşeli inamicul făcându-l să creadă că eşti prea slab ca să fii luat în consideraţie. Şi asta este ceea ce am făcut eu astă-seară pentru tine.

M-a privit grav. După câteva secunde, l-am întrebat:

— Ce fel de joc, mai exact, te aştepţi să joc cu Howard Kraye?

A oftat mulţumit şi a zâmbit.

— Îţi aminteşti ce a spus că-l interesează cel mai mult?

Am rememorat.

— Pământul.

Charles a dat din cap.

— Pământul. Exact. Îl colecţionează. Bucăţi din el, pogoane din el, hectare din el.

A ezitat.

— Ei bine?

— Poţi să joci, spuse el rar, pentru hipodromul Seabury.

Enormitatea spuselor lui îmi tăie respiraţia.

— Ce?! spusei neîncrezător. Nu fi stupid. Eu sunt doar…

— Taci, mă întrerupse. Nu vreau să aud ce crezi tu că eşti doar. Eşti inteligent, nu? Lucrezi la o agenţie de detectivi, nu? Ai vrea ca Seabury să-şi închidă porţile pentru totdeauna? De ce n-ai face ceva ca să opreşti asta?

— Îmi imaginez, din ce spui, că el urmăreşte un fel de preluare. Pentru asta e nevoie de un tip cu o poziţie puternică în consiliul municipal sau în altă parte, care să i se opună, nu… eu.

— Este foarte prudent faţă de tipii influenţi din consiliul municipal, dar complet lipsit de prudenţă faţă de tine.

Am încetat să mai argumentez, pentru că incompetenţa mea în această treabă era trecută de Charles pe ultimul plan.

— Eşti sigur că este interesat de Seabury? îl întrebai.

— Cineva este, răspunse Charles. În ultimul timp au fost o mulţime de vânzări şi cumpărări de acţiuni, iar preţul pentru fiecare acţiune este ridicat, deşi nu s-a plătit nici un dividend anul acesta. Directorul tehnic mi-a vorbit despre asta. El mi-a spus că directorii sunt foarte îngrijoraţi. În scripte nu există o concentrare mare de acţiuni pe un singur nume, dar nici la Dunstable n-a existat. Acolo, când a fost să se pună la vot vânzarea către un proprietar de terenuri de construcţie, s-a constatat că aproximativ douăzeci de acţionari diverşi erau toţi în fapt agenţi ce lucrau pentru Kraye. Şi a tras după el un număr suficient din ceilalţi acţionari, aşa că hipodromul a devenit teren de construcţii.

— A fost totul legal, nu-i aşa?

— Cu subterfugii; dar legal, da. Şi, se pare, că acum povestea se repetă.

— Dar ce-l poate opri, dacă este legal?

— Tu ai putea să încerci.

L-am privit în tăcere. S-a ridicat de pe pat şi a netezit cuvertura.

— Ar fi păcat ca Seabury să urmeze aceeaşi cale ca Dunstable.

S-a îndreptat spre uşă.

— Unde se inserează van Dysart în treaba asta? îl întrebai.

— O, răspunse întorcându-se. Nicăieri. I-am întâlnit doar acum o săptămână sau două. Au fost într-o călătorie în Africa de Sud şi eram sigur că nu te cunosc. Şi cea pe care am vrut-o a fost doamna van Dysart. Are o limbă ca un şarpe cu clopoţei. Am ştiut că ea mă va ajuta să te fac bucăţele. A surâs. Îţi va face un week-end teribil, sunt bucuros să ţi-o spun.

— Mulţumesc foarte mult, îi răspunsei sardonic.

— Mi-a fost puţin teamă că te va recunoaşte Kraye, spuse el gânditor. Dar este clar că nu te-a recunoscut, aşa că totu-i în ordine. Şi, după cum probabil ai observat, eu nici n-am menţionat numele tău astă-seară. Am fost foarte atent să n-o fac. A zâmbit. Şi el nici nu ştie că fiica mea este măritată cu Sid Halley… I-am dat foarte multe ocazii s-o spună, pentru că bineînţeles nimic n-ar mai fi posibil dacă ar şti, dar el n-a reacţionat. În ceea ce-l priveşte pe Kraye, termină el plin de satisfacţie, pentru el tu eşti o nulitate patetică.

L-am întrebat:

— De ce nu mi-ai spus toate astea înainte? Atunci, de exemplu, când mi-ai lăsat atât de grijuliu cartea aceea despre legea societăţilor? Sau cel puţin astă-seară, când m-am întors de la identificarea lui Andrews, ca să fi fost cât de cât pregătit la cină?

A deschis uşa, a zâmbit, iar ochii lui erau din nou de nepătruns.

— Somn uşor, spuse. Noapte bună, Sid.

*

*   *

În dimineaţa următoare Charles i-a luat pe cei doi bărbaţi la vânătoare, iar Viola le-a dus pe soţiile

lor cu maşina la Oxford să facă cumpărături şi să vadă o expoziţie de sticlărie veneţiană.

Am profitat de ocazie şi am făcut o cercetare amănunţită a dormitorului familiei Kraye.

Mă aflam acolo de mai mult de zece minute când m-a izbit gândul că, cu doi ani mai înainte, nici n-aş fi visat să fac aşa ceva. Acum o făceam ca pe ceva firesc. Am zâmbit sardonic. Evident, chiar numai învârtindu-te printr-o agenţie de detectivi şi tot îţi formezi o mentalitate adecvată. Ba mai mult, mi-am dat seama că, instinctiv, purcesesem la cercetarea mea metodic şi cu o mare grijă să nu las urme. În mod straniu, era extrem de derutant.

Bineînţeles, nu căutam nimic special: doar o cunoaştere mai în profunzime a personalităţii soţilor Kraye. Sincer vorbind, nu cred că luasem foarte în serios ameninţarea expusă de Charles cu atâta elaborare. Dar, în orice caz, eu cercetam şi o făceam cu meticulozitate.

Howard Kraye dormea în pijama de un roşu închis cu iniţialele brodate în alb pe buzunar. Halatul de casă era din brocart stacojiu, cu guler tighelit cu negru şi cu ciucuri negri la cordon. Alături, în camera de baie, lucrurile de toaletă, aranjate ordonat într-o cutie potrivit de mare, erau numeroase şi aveau tot felul de ornamente pe ele. Folosea o loţiune după ras cu aromă de ananas, colonie, cremă pentru mâini pe bază de lămâie şi o loţiune grasă pentru păr, toate în sticle cu dopuri aurite. Mai erau de asemeni săpunuri medicinale, pastă de dinţi specială, pudră de talc într-un recipient aurit, deodorant şi un aparat de ras electric ce arăta ca o maşinărie supersonică. Purta placă şi avea un set de rezervă. Adusese o cutie cu laxative, plină pe jumătate, săruri de baie cu aromă de fructe, o sticlă cu apă de gură, pudră de picioare antiseptică, tablete de penicilină pentru gât, un baton de pastă de sigilat, pastile pentru digestie şi un păhăruţ pentru ochi. Trup frumos, pe dinăuntru şi pe dinafară!

Toate hainele sale, până la lenjeria de corp, erau făcute de comandă şi adusese suficiente să acopere orice necesitate ce putea surveni într-un week-end la ţară. Am căutat prin buzunarele smochingului şi ale celor trei costume ce atârnau alături, dar el era un om ordonat şi toate erau goale, cu excepţia câte unei pile de unghii în fiecare buzunar de la piept. Cele şase perechi de pantofi erau făcute de comandă şi erau aproape noi. M-am uitat în fiecare pantof în parte dar, în afară de şanuri, nu era nimic altceva.

Într-un sertar, am găsit aranjate cu grijă un teanc de cravate, batiste şi şosete; toate scumpe. O casetă masivă de argint gravat conţinea butoni de cămaşă, agrafe şi ace de cravată; majoritatea din aur. Evitase bijuteriile, dar o splendidă pereche de butoni era făcută din bucăţele pe care, acum că ştiam destule, le-am identificat drept ochi de tigru. Mânerele periilor de cap erau din bucăţi superbe de pietre semipreţioase, cuarţuri fumurii. Câteva fire grizonate şi castanii rămăseseră prinse în ele.

Mai aveam de văzut doar bagajul, patru valize elegante aşezate într-un aliniament perfect lângă şifonier. Le-am deschis pe fiecare. Toate erau goale, cu excepţia celei mai mici, care avea înăuntru o servietă diplomat din piele maro de viţel. M-am uitat la ea cu atenţie înainte de a o atinge dar, cum se părea că Kraye nu lăsase niciun semn - fire de păr sau aţă aşezate pe undeva - am ridicat-o şi am pus-o pe unul din paturi. Era încuiată dar învăţasem cum să mă descurc cu asemenea impedimente. Un fost sergent de poliţie, cu o înfăţişare jalnică, care era angajatul agenţiei, îmi dăduse lecţii intensive în deschiderea oricăror încuietori, de fiecare dată când se oprea pe la birou între două misiuni, plângându-se mereu de pagubele ce le făcea funinginea londoneză crizantemelor sale. Faptul că nu mă puteam servi decât de o mână constituise pentru el un fel de provocare şi inventase câteva tehnici şi instrumente special pentru mine. Nu demult se

prezentase cu o colecţie de chei fine şi delicate pe care le luase cândva de la un spărgător şi atât mă bătuse la cap, până mă determinase să le port cu mine peste tot. Acum erau în camera mea. M-am dus şi le-am luat şi, fără multă dificultate, am deschis servieta.

Era la fel de meticulos aranjată ca toate celelalte şi am fost deosebit de atent să nu schimb poziţia sau ordinea hârtiilor. Erau numeroase scrisori de la un agent de bursă, un pachet de certificate de transferuri de acţiuni, diverse lucruri disparate şi o serie de hârtii bătute la maşină, datate cu ziua de ieri, care păreau să fie o analiză în detaliu a investiţiilor lui. Părea să fie un om bogat care se ocupa cu vânzări şi cumpărări în stil mare. Avea bani investiţi în petrol, mine, terenuri şi întreprinderi industriale. Mai era o hârtie intitulată simplu HS, pe care fiecare tranzacţie reprezenta o cumpărare. În dreptul fiecărei intrări era un nume şi adresa unei bănci. Unele nume apăreau de trei sau patru ori, altele numai o dată.

Sub hârtii se afla un plic mare, maro şi gros în care se găseau două pachete de bancnote noi, de zece lire. Nu le-am numărat, dar nu puteau să fie mai puţine de o sută. Plicul era pe fundul servietei, deasupra unui carton de scris pe care se găsea, prinsă în colţuri de aur şi piele de crocodil, o coală de sugativă albă, aproape nefolosită. Am ridicat cartonul şi sub el am găsit alte două coli de hârtie, ambele acoperite cu date, iniţiale şi sume de bani.

Le-am aşezat pe toate la locul lor asigurându-mă că erau exact cum le găsisem, am încuiat servieta şi am pus-o în valiza ce o ascundea.

Divina Doria, am constatat că nu era nici pe departe la fel de ordonată ca soţul ei. Toate lucrurile erau într-o dezordine greu de egalat, ceea ce făcea foarte dificilă sarcina de a le lăsa neschimbate dar, în acelaşi timp, prezenta avantajul ca era mai puţin probabil ca ea să observe dacă ceva fusese cât de cât mişcat de la locul lui.

Hainele ei, deşi arătau şi se vedea că sunt scumpe, erau cumpărate de gata şi tratate cu neglijenţă. Lucrurile de toaletă se rezumau la o trusă de plastic cu fermoar, o mănuşă de baie, o perie de dinţi, spumant pentru cadă şi o cutie cu pudră de talc cu pulverizator. Aproape nimic în comparaţie cu colecţia lui Howard. Niciun medicament. Se pare că nu purta nimic în pat, doar un frumos halat alb, matlasat, ce atârna neglijent pe cuierul de pe uşa din baie.

Ea nu-şi despachetase totul. Valizele aşezate pe scaune şi pe mese încă mai aveau în ele desuuri excitante şi alte lucruri de folosinţă strict feminină, pe care nu le mai văzusem de când mă părăsise Jenny.

Masa de toaletă, deşi se vedea că femeia angajată cu ziua făcuse tot posibilul s-o cureţe, era un haos de zile mari. Borcănaşe cu farduri, sticle de parfum şi fixativ erau îngrămădite la un capăt al mesei, iar la celălalt - o cutie de şerveţele, o eşarfă şi tăviţa de la trusa de toaletă cu un talmeş-balmeş de nedescris pe ea. Valiza de voiaj, din piele de crocodil şi cu încuietori de aur, zăcea pe duşumea. Am ridicat-o şi am pus-o pe pat. Era încuiată. Am descuiat-o şi m-am uitat înăuntru.

Doria era aproape o fetiță. Avea două rânduri de gene false, unghii false şi o meşă. Caseta de bijuterii, destul de mare, singurul lucru ordonat din tot bagajul ei, conţinea, în despărţitura de sus, cerceii cu diamante şi safire ce-i purtase seara trecută, împreună cu broşa cu diamante dispuse în formă de raze şi un inel cu safir în despărţitura de jos - un lănţişor, o brăţară, alţi cercei şi broşă şi un inel - totul din aur, platină şi citrin. Bijuteriile din citrin galben erau neobişnuite şi aveau ceva barbar în forma lor şi se vedea, fără urmă de îndoială, că fuseseră făcute special pentru ea.

Sub caseta cu bijuterii erau patru romane ieftine, suficient de pornografice ca să trezească dubii în privinţa priceperii lui Kraye în materie de amor.

Jenny susţinea că o femeie într-adevăr satisfăcută nu avea nevoie să citească pornografii abjecte. Doria cu siguranţă avea nevoie.

Lângă cărţi era un jurnal cu coperţi de piele, căruia frumoasa doamnă Kraye îi confia cele mai ciudate gânduri. Viaţa ei părea să fie în tot atâta neorânduială ca hainele, un amestec de comportament social obişnuit, fantezie visătoare şi perversiuni conjugale. Dacă ar fi să dai crezare jurnalului, atât ea cât şi Howard obţineau o plăcere erotică mai intensă, nu printr-un act normal de amor, ci doar dacă ea se lăsa bătută.

„Tot e bine că cel puţin se potrivesc”, reflectai eu. Unele din divorţurile cu care firma Hunt Radnor se îndeletnicea surveneau din cauza faptului că numai unul din parteneri era masochist, iar celălalt detesta procedeul.

La fundul valizei, erau alte două obiecte de interes. Primul, un fel de curea de piele folosită în şcoli, încolăcită într-o pungă de catifea maro şi ale cărei întrebuinţări, conform mărturisirilor din jurnal, erau uşor de ghicit; şi al doilea - într-o cutie de ciocolată - un pistolet.

Capitolul IV

Am telefonat la staţia locală de taximetre şi am plecat la Oxford să cumpăr un aparat de fotografiat. Deşi era o după-amiază de sâmbătă aglomerată, băiatul care m-a servit s-a arătat plin de solicitudine faţă de fotograful ce nu se putea folosi decât de o singură mână, ocupându-se de mine de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume. Am căzut de acord asupra unui mic aparat nemţesc de şaisprezece milimetri, lung de opt centimetri şi lat de patru pe care-l puteam manevra cu o foarte mare uşurinţă.

Mi-a ţinut o adevărată lecţie despre cum funcţionează, i-a mai adăugat un exponometru, lungindu-l astfel cu încă doi centimetri şi jumătate, i-a pus înăuntru un film şi l-a băgat într-o cutie neagră atât de mică încât nici nu se observa în buzunarul meu de la pantaloni. S-a oferit să schimbe şi filmul mai târziu, dacă eu nu reuşeam. Ne-am despărţit în cei mai buni termeni.

Când m-am întors, toţi erau în salon, aşezaţi în jurul unui foc îmbietor, mâncând gogoşi. Foarte tentant. Îmi plăceau gogoşile.

Când am intrat şi m-am aşezat deoparte, nimeni nu mi-a dat prea multă atenţie, în afară de doamna van Dysart, care a început să-şi ascută ghearele. A aruncat câteva aluzii rapide la paraziţii care se căsătoresc cu fete doar pentru banii lor şi Charles n-a spus că eu n-aş fi făcut-o. Viola s-a uitat cercetător la mine, cu gura deschisă de spaimă. I-am făcut un semn cu ochiul şi şi-a închis-o la loc liniştită.

Am aflat că rezultatul partidei de dimineaţă fusese obişnuitul melanj (două perechi de fazani, cinci raţe sălbatice şi un iepure), pentru că Charles prefera vânătoarea improvizată ad-hoc pe propriile-i terenuri celei organizate în stil mare cu gonaci. Femeile veniseră dezamăgite complet de vânzătoarele din Oxford, aducând o broşură despre

manufacturile italieneşti de sticlă din secolul al XV-lea. Totul foarte normal pentru un week-end la ţară. Furişarea mea părea ireală. Ea şi poziţia falsă în care mă pusese Charles.

Privirea lui Kraye şi apoi şi mâinile s-au îndreptat spre rafturile cu pietre preţioase. Din nou uşa a fost deschisă, mecanismul lui Charles de iluminare funcţionând perfect, şi pietrele au fost scoase una câte una, trecute din mână-n mână şi admirate. Doamna van Dysart părea atrasă de o frumoasă bucată de cuarţ roz, se juca cu ea făcând-o să scânteieze şi-i mângâia cu degetele suprafaţa lucioasă.

— Rex, trebuie să colecţionezi câteva din acestea pentru mine, îi porunci ea pe un ton ce cădea ca un ciocan asupra unui sac de puf. Şi mătăhălosul Rex, cu un gest al capului, îşi dădu imediat umilul său consimţământ.

Kraye spuse:

— Ştii, Roland, acestea sunt într-adevăr remarcabile. Printre cele mai bune pe care le-am văzut vreodată. Vărul tău trebuie să fi fost extrem de norocos şi influent să achiziţioneze atât de multe cristale extraordinare.

— Da, într-adevăr a fost, încuviinţă Charles calm.

— Aş fi interesat, dacă te gândeşti vreodată să le vinzi… poate mă ai în vedere ca prim client.

— În orice caz, poţi să fii sigur de asta, îi zâmbi Charles. Dar te asigur că nu le vând.

— Bine, aşa spui acum. Dar eu nu renunţ uşor… Te întreb eu mai târziu. Să nu uiţi însă că am fost primul care ţi-a făcut oferta.

Categoric nu, spuse Charles. Ai cuvântul meu.

Kraye zâmbea spre piatra ce o ţinea în mâini, un superb ametist brut ce semăna cu un buchet de violete pietrificate.

— Asta să n-o scapi în foc, spuse el. Se îngălbeneşte.

Apoi ne-a administrat tuturor o lecţie despre ametiste, care ar fi fost interesantă dacă ar fi încercat cât de cât s-o facă într-un limbaj pe înţelesul tuturor; dar orbirea prin cuvinte era la el fie un obicei, fie o politică. Nu eram sigur care anume.

— … Manganului, care bineînţeles se găseşte în geode sau noduli de agată, în America de Sud sau Rusia, dar cu o relativă răspândire în toată lumea, ar trebui să ne aşteptăm ca doar societăţile înapoiate să-i atribuie calităţi şi atribute supranaturale.

Deodată am simţit că se uita drept la mine şi ştiam că faţa mea nu exprima o admiraţie plină de fascinaţie. Mai degrabă un sarcasm dispreţuitor. Nu i-a plăcut. M-a fulgerat rapid cu privirea.

— Este specific mentalităţii de mahala, remarcă el, să dispreţuiască ceea ce nu poate înţelege.

— Sid, spuse Charles tăios, dezvăluind fără să-şi dea seama jumătate din numele meu, sunt sigur că ai cu totul altceva de făcut. Ne putem dispensa de tine până la cină.

M-am ridicat. Reacţia firească de mânie a irupt rapid, dar nu a trecut mai departe de pragul dinţilor. Am înghiţit în sec.

— Foarte bine, îngăimai.

— Înainte de a pleca, spuse doamna von Dysart adâncită în sofa… Sid, ce nume delicios, plebeian, ce potrivit… pune astea pe masă.

Întinse ambele mâini, având în fiecare câte o piatră şi alta balansându-se între ele. N-am reuşit să le iau pe toate şi le-am scăpat pe jos.

— O, Doamne, spuse doamna van Dysart pe o voce mieroasă, în timp ce am îngenuncheat, le-am adunat şi le-am pus una câte una pe masă, am uitat că eşti infirm, proasta de mine.

Bineînţeles că nu uitase.

— Eşti sigur că nu se poate face niciun tratament pentru ceea ce ai tu? Ar trebui să încerci nişte exerciţii medicale, ţi-ar face teribil de bine. Nu-ţi

trebuie decât puţină perseverenţă. Şi eşti dator amiralului să încerci, nu crezi?

Nu i-am răspuns şi Charles a avut bunăcuviinţa să tacă.

— Ştiu un om foarte priceput, pe aici prin împrejurimi, continuă doamna van Dysart. Lucra la domiciliu pentru armată… era excelent în a-i trimite pe bolnavii prefăcuţi înapoi la treabă. Ce zici, amirale, să fixez o consultaţie pentru ginerele tău?

— Hm, spuse Charles, nu cred că ar avea vreun rezultat.

— Prostii.

Se însufleţise şi era numai zâmbete.

Nu poţi să-l laşi să trândăvească şi să nu facă nimic tot restul vieţii. Câteva şedinţe bune de tratament, asta-i tot ce are nevoie. Acum, continuă el, întorcându-se spre mine, ca să ştiu exact ce să spun când voi fixa consultaţia, să-ţi vedem preţioasa ta mină beteagă.

A urmat o scurtă pauză. Le simţeam ochii scormonitori, curiozitatea lor neprietenoasă.

— Nu, răspunsei calm. Scuzaţi-mă, dar nu.

În timp ce traversam camera îndreptându-mă spre uşă vocea ei plutea în urma mea:

— Uite unde am ajuns, amirale, el *nu vrea* să se facă bine. Toţi sunt la fel.

Am zăcut în pat câteva ore citind şi recitind cartea despre legea societăţilor, în special capitolul despre preluarea de acţiuni. Nu era mai uşor decât fusese în spital, dar acum, că ştiam pentru ce o citesc, mi se părea chiar mai încurcată. Dacă directorii de la Seabury erau speriaţi, categoric l-ar fi chemat pe propriul lor specialist. Cineva care să cunoască treburile la bursă aşa cum eu le ştiam pe ale mele la curse. Un expert. Eu nu eram deloc persoana potrivită care să-l oprească pe Kraye, chiar, dacă într-adevăr cineva putea să-l oprească. Şi totuşi… mi-am pironit privirea în tavan

muşcându-mi buza de jos… şi totuşi, mi-a venit o idee de-a dreptul nebună…

Intră Viola ciocănind în timp ce deschidea uşa.

— Sid, dragule, eşti bine? Pot să fac ceva pentru tine?

Închise uşa uşor, blândă şi speriată.

M-am aşezat pe marginea patului balansându-mi picioarele.

— Nu, mulţumesc, totu-i în ordine.

Sta aşezată pe braţul unui fotoliu, mă privea cu ochii ei căprii, blânzi, uşor îngânduraţi, şi-mi spuse oarecum pe nerăsuflate:

— Sid, de ce-l laşi pe Charles să spună lucruri atât de îngrozitoare despre tine? Şi asta nu numai când eşti tu în cameră; aproape tot timpul când nu eşti de faţă râd de tine. Charles şi acea îngrozitoare doamnă van Dysart… Ce s-a întâmplat între voi? Când ai fost la un pas de moarte, era aşa de speriat de parcă ai fi fost propriul lui fiu… iar acum este atât de crud şi teribil de nedrept.

— Viola, draga mea, nu te speria. Este doar un joc de-al lui Charles şi eu îi cânt în strună.

— Da, zise ea dând din cap. M-a prevenit. A spus că amândoi aveţi de gând să faceţi o perdea de fum pentru derută şi, sub nicio formă, să nu scot vreun cuvânt în apărarea ta tot timpul week-end-ului. Dar n-a fost adevărat, nu-i aşa? Când ţi-am văzut faţa, atunci când Charles spunea toate lucrurile acelea despre biata ta mamă, mi-am dat seama că nu te prevenise cu nimic despre ceea ce avea de gând să facă.

— A fost chiar atât de evident? întrebai dezamăgit. Ei bine, îţi jur că nu m-am certat cu el. Eşti atât de drăguţă să faci exact cum te-a rugat el? Nu le spune absolut niciun cuvânt nici unuia din ei despre… hm… perioada mea de glorie sau despre slujba mea la agenţie sau despre împuşcare. Nu le-ai spus nimic astăzi când aţi fost la Oxford, nu-i aşa? Mi-am terminat fraza cu o oarecare îngrijorare.

A negat din cap.

— M-am gândit că este mai bine să discut cu tine mai întâi.

— Bun, zâmbii.

— Oh, dragule, exclamă ea oarecum uşurata şi vag nedumerită. Bine, să ştii că Charles m-a rugat să trec să văd dacă cobori la cină.

— O, el te-a rugat, chiar aşa? Aş zice că-i e teamă să nu-l las baltă după ce m-a expediat din cameră aşa cum m-a expediat. Ei bine, spune-i că voi coborî la cină, cu condiţia să organizeze după aceea o bacara, dar fără mine.

Cina n-a fost deloc uşoară: odată cu somon afumat şi fazan, oaspeţii s-au delectat şi cu câte o porţie de Sid. Soţii Kraye, instigaţi de Charles şi de harpia cârlionţată de lângă el, se dovediră atât de iscusiţi în înţepături în acest nou joc de societate, încât doream din toată inima ca lui Charles să nu-i fi trecut niciodată prin minte să-l înceapă. Totuşi, el şi-a ţinut făgăduiala pregătind terenul pentru bacara şi, după cafea, coniac şi o altă inspectare a cuarţurilor din sufragerie, şi-a aşezat oaspeţii hotărât în jurul mesei din salon.

Sus, de îndată ce sabotul s-a auzit păcănind regulat şi toţi s-au lăsat antrenaţi în joc, am intrat în camera lui Kraye, i-am luat servieta diplomat şi am dus-o în camera mea.

Pentru că niciodată n-aveam să mai am o şansă similară şi pentru că nu voiam să pierd ceva ce aş putea regreta ulterior, am fotografiat fiecare hârtie din servietă. Toate scrisorile agentului de bursă şi toate rapoartele de investiţii. Toate certificatele de acţiuni, de asemeni, şi cele două foi separate de sub cartonul de scris.

Deşi aveam un bliţ foarte puternic şi un exponometru, deosebit de utile pentru o poză corectă, hârtiile pe care le-am considerat ca cele mai importante le-am fotografiat cu diverse expuneri, spre a fi sigur că obţin cel mai fin rezultat posibil. Mânuiam micul aparat de fotografiat cu

uşurinţă şi am descoperit că puteam schimba casetele cu filme fără prea mare efort. Când am terminat, folosisem trei filme întregi a câte douăzeci de poziţii fiecare. Mi-a luat mult timp pentru că trebuia să pun aparatul jos după fiecare poză spre a aduce coala următoare în zona mea de lumină şi, de asemeni, trebuia să fiu foarte atent să nu schimb ordinea în care hârtiile fuseseră aşezate în servietă.

Plicul cu bancnote de zece lire m-a făcut să doresc, ca un nebun, ca Howard Kraye să nu piardă mult şi să vină sus pentru noi fonduri. Mi se părea ridicol, totuşi am scos cele două teancuri din plic şi le-am fotografiat şi pe ele. Punându-le la loc, le-am frunzărit: bancnotele erau noi, deci cincizeci într-un pachet. O mie de lire sunt bani nu glumă.

Când totul a fost pus înapoi în servietă, m-am uitat cam un minut la conţinut, verificând poziţia hârtiilor după memoria mea vizuală, ca totul să fie identic cu felul cum arătau când le-am văzut prima oară. Mulţumit, în final, am lăsat capacul servietei în jos, am încuiat-o, am şters-o peste tot să îndepărtez eventualele amprente şi am pus-o înapoi de unde am luat-o.

După asta am coborât în sufragerie pentru coniacul ce-l refuzasem la cină. Aveam nevoie de el. Am ascultat în trecere prin faţa uşii de la salon la murmurul vocilor şi clicurile ce veneau dinăuntru şi m-am dus iar sus, la culcare.

Zăcând în întuneric, revedeam situaţia. Howard Kraye, atras de momeala colecţiei de cuarţuri, acceptase invitaţia pentru un week-end liniştit la ţară, la un amiral pensionar. Cu el adusese o selecţie de documente personale. Cum nu avea absolut niciun motiv să-şi imagineze că cineva, în împrejurări atât de nevinovate, ar vrea să-l spioneze, hârtiile ar putea fi foarte personale, într-adevăr. Atât de personale, încât simţise că cel mai în siguranţă ar fi să le aibă cu el? Prea personale să le lase acasă? Ar fi grozav să fie aşa.

La acest punct al raţionamentului, fără de veste, am adormit.

*

*   *

Nervii abdomenului meu n-aveau de gând să se dea bătuţi chiar atât de uşor. După cinci ore de luptă cu ei fără niciun rezultat, am hotărât că n-avea niciun rost să stau toată dimineaţa în pat şi să mă gândesc la ei, aşa că m-am sculat şi m-am îmbrăcat.

Atras, dar oarecum şi dincolo de voinţa mea, am mers de-a lungul coridorului spre camera lui Jenny şi am intrat. Era camera mică, însorită, pe care o avusese ca copil. Se reîntorsese în ea după ce m-a părăsit şi fusese numai a ei. Niciodată nu dormisem în ea. Singurul pat existent, relicvele copilăriei, zorzoanele de fată de pe masa de toaletă şi de pe perdele, totul mă ţinea la distanţă. Fotografiile de pe perete erau ale tatălui ei, ale mamei decedate, ale surorii şi cumnatului, câini şi cai, dar niciuna a mea. Pe cât fusese posibil făcuse abstracţie de mariajul ei.

Am mers încet de jur împrejur atingându-i lucrurile şi amintindu-mi cât de mult o iubisem. Şi ştiind că nu mai era nicio cale de întoarcere şi că, dacă ea ar fi intrat pe uşă chiar în clipa asta, n-am fi căzut unul în braţele celuilalt cu ochii plini de lacrimile împăcării.

Dând la o parte un ursuleţ cu un singur ochi, m-am aşezat pe fotoliul ei roz. Este foarte dificil să spui exact de unde un mariaj începe să meargă prost, pentru că motivul invocat cel mai adesea nu este şi cel real. Certurile pe care Jenny şi cu mine le avusesem erau toate provocate, în mod evident, de un singur lucru: ambiţia mea. Devenit prea greu pentru cursele de plat, am virat-o total spre cursele cu obstacole cu un sezon înainte de căsătorie şi voiam să ajung campion. Pentru acest ţel final, mă obişnuisem să mănânc puţin, să beau şi mai puţin, să merg la culcare devreme şi să nu fac amor, dacă ziua următoare aveam cursă. Din nefericire, ei îi

plăceau petrecerile de noapte şi dansul mai mult decât orice altceva. La început a renunţat la ele cu plăcere, apoi mai puţin binevoitoare şi în final plină de furie.. După asta a început să meargă de una singură.

În cele din urmă, mi-a spus să aleg între ea şi curse. Dar eu deja eram campion de o bună bucată de vreme şi nu mai puteam renunţa. Aşa că Jenny m-a părăsit. Numai că mica ironie a soartei a fost că şase luni mai târziu şi eu părăseam cursele. Treptat, treptat, după aceea, am reuşit să-mi dau seama că o căsătorie nu se destramă numai din cauza faptului că unuia din parteneri îi plac distracţiile, iar celuilalt nu. Cred că insistenţa lui Jenny de a merge la petreceri era rezultatul faptului că-i înşelasem aşteptările în ceva fundamental, esenţial. Ceea ce nu-mi sporea cu nimic nici respectul faţă de propria-mi persoană, nici încrederea în mine.

Am oftat, m-am ridicat, am pus ursuleţul la locul lui şi am coborât în salon. Era ora unsprezece dimineaţa şi afară sufla vântul.

Doria era singură în camera mare, plăcută, aşezată în fotoliul de la fereastră şi citind ziarele de duminică, împrăştiate în jurul ei pe jos, într-o harababură de nedescris.

— Bună, spuse ea ridicând capul. Din ce hrubă ai apărut?

Am mers spre foc fără să-i răspund.

— Bietul mititel, ne sunt sentimentele ofensate, deci?

— Am şi eu sentimente ca oricare altul.

— Deci realmente poţi să vorbeşti? spuse ea dispreţuitor. Începusem să mă-ntreb.

— Da, pot să vorbesc.

— Bine, acum, mititelule, spune-mi care ţi-s necazurile?

— Stau pe roze.

Se descolăci din fotoliul de la fereastră şi veni spre foc arătând complet nepotrivită locului în

pantalonii din imitaţie de leopard, foarte strânşi pe trup şi cu cămaşa de mătase neagră.

Avea aceeaşi înălţime ca Jenny, aceeaşi înălţime ca mine, atingând abia un metru şi şaizeci şi şapte. Cum micimea mea fusese întotdeauna o calitate pentru curse; n-am privit-o ca un handicap în viaţă, în general, nici fizic, nici social. De altfel nici n-am înţeles de ce atâţia oameni consideră înălţimea în sine ca pe ceva important. Dar ar fi fost naiv să nu observ părerea atât de răspândită că înălţimea ar fi şi măsura minţii şi inimii. Oamenii mici cu emoţii mari sunt ceva de-a dreptul comic. Complet absurd. Ce aduc în plus esenţei fiinţei umane opt sau nouă centimetri în lungimea gambei?! Probabil că fusesem un norocos că mă împăcasem de timpuriu cu consecinţele malnutriţiei într-o copilărie plină de greutăţi; dar asta nu m-a împiedicat să înţeleg de ce atâţia oameni mici de statură ripostează cu o agresiune defensivă. De vină sunt împunsăturile unor fete ca Doria, de exemplu, care te numesc *mititelule*, asta însemnând, de fapt o insultă.

— Te-ai aciuiat într-o sinecură bună aici, nu-i aşa? spuse ea scoţând o ţigară din tabachera de argint de pe cămin.

— Cred că da.

— Dacă aş fi în locul amiralului, te-aş expedia cu un şut în fund.

— Mulţumesc, îi răspunsei, neglijând să-i ofer un foc.

Iritată, a găsit o cutie de chibrituri şi şi-a aprins singură ţigara.

— Eşti bolnav sau ce ai?

— Nu. De ce?

— Mănânci ca un vegetarian şi pari o biată creatură atât de bolnăvicioasă… încât chiar mi-am pus această întrebare.

Aruncă fumul pe nas.

— Fata amiralului trebuie să fi fost foarte disperată după o verighetă.

— Las-o-n pace, spusei blând. Cel puţin ea nu şi-a ales unul bogat, bătrân, de două ori mai în vârstă decât ea şi care s-arate de parcă ar fi taică-său.

M-am gândit o clipă că, urmând o veche obişnuinţă, mă va pocni peste obraz, dar s-a întâmplat ca ţigara să fie în mâna de care avea nevoie.

— Rahat nenorocit ce eşti! spuse în schimb.

„De-a dreptul încântătoare!“

— Pot să continui.

— Nu, cu mine n-ai s-o faci.

Faţă-i era imobilă. Se pare că lovisem foarte adânc.

— Unde sunt ceilalţi? întrebai arătând cu mâna spre camera goală.

— Afară, pe undeva, cu amiralul. Şi poţi la fel de bine să pleci şi tu. Nu eşti dorit aici.

— Nu plec. Eu locuiesc aici, îţi aminteşti?

— Ai plecat destul de repede aseară, spuse pe un ton batjocoritor. Când amiralul spune *şterge-o*, tu o ştergi. Şi chiar rapid, mititelule. Şi asta mi-ar plăcea să văd şi acum.

— Amiralul, subliniai eu, este mâna care mă hrăneşte şi n-o muşc.

— Linge-blide nenorocit.

Am rânjit spre ea dezgustat şi m-am aşezat într-un fotoliu. Încă nu mă simţeam prea bine. Verde ca mazărea şi cuprins de o transpiraţie rece şi umedă, ca să fiu mai exact. Nu era nimic de făcut decât să aştept să treacă.

Doria îşi scutură scrumul de la ţigară, mă privi cu dispreţ plănuind atacul următor. Dar înainte de a se lansa în atac, uşa se deschise şi intră soţul ei.

— Doria, spuse el vesel, neobservându-mă imediat în fotoliu, unde mi-ai ascuns tabachera? Am să te pedepsesc pentru asta.

Ea a făcut o mişcare rapidă cu mâna spre mine şi Howard m-a văzut şi s-a oprit brusc.

— Ce faci aici? mă întrebă răstit, gluma şi joaca dispărând complet din vocea şi de pe faţa lui.

— Îmi omor timpul.
— Cară-te, atunci. Vreau să discut cu soţia mea.
Am clătinat din cap şi am rămas înţepenit în fotoliu.
— Dacă nu-l împingi şi nu-l arunci afară cu totul, spuse Doria, nu scapi de el. Am încercat.
Kraye a ridicat din umeri.
— Roland îl suportă. Presupun că putem şi noi.
Ridică unul din ziare şi se aşeză în fotoliul din faţa mea. Doria se îndreptă bosumflată spre fotoliul de lângă fereastră. Kraye despături ziarul şi începu să citească prima pagină. Pe ultima pagină, pagina de curse, care era îndreptată spre mine, titlul cu litere mari şi negre îmi sări în ochi.
„UN ALT HALLEY?“
Dedesubt, una lângă alta, erau două fotografii; una a mea şi cealaltă a unui băiat care câştigase o cursă importantă cu o zi mai înainte.
Era esenţial ca Kraye să nu descopere cât de fals mă prezentase Charles; totul mersese prea departe ca să mai poată fi explicat ca o glumă. Fotografia era tipărită cu acurateţe. O ştiam bine. Era una veche pe care ziarele o folosiseră de nenumărate ori înainte, tocmai pentru că semăna foarte bine. Chiar dacă niciunul din musafiri nu citea pagina de curse, aşa cum evident Doria n-o citise, putea să-i sară cuiva în ochi, absolut din întâmplare, fiind aşezată într-un loc atât de vizibil.
Kraye a terminat de citit prima pagină şi începuse să întoarcă ziarul.
— Domnule Kraye, întrebai, aveţi într-adevăr o colecţie foarte mare de cuarţuri?
A lăsat puţin ziarul în jos şi mi-a aruncat o privire complet lipsită de entuziasm.
— Da. Am, spuse scurt.
— Atunci aţi putea, vă rog, să-mi spuneţi care ar fi o piesă bună să i-o dau amiralului s-o adauge la colecţia lui? Şi unde aş putea s-o găsesc şi cât ar costa?

Ziarul a fost împăturit, dispărând şi poza mea. Şi-a dres vocea şi, cu o politeţe exagerată, a început să-mi vorbească despre o formă. Mai puţin cunoscută de cristal pe care amiralul nu o avea.

Am apăsat unde trebuie, gândii…! Dar Doria a stricat totul. A venit precipitată spre Kraye şi i-a spus supărată:

— Howard, pentru numele lui Dumnezeu. Mica târâtură te tămâiază. Pariez că vrea ceva. Te poate duce oricine, dacă începe să vorbească despre roci.

— Oamenii nu-şi bat joc de mine, spuse Kraye sec, ochii îngustându-i-se de iritare.

— Nu. Eu doar voiam să-i fac o bucurie amiralului, explicai eu.

— Este o mică bestie şireată, spuse Doria. Nu-mi place.

Kraye a ridicat din umeri, a privit în jos spre ziar şi a început să-l despăturească din nou.

— Treaba este reciprocă, spusei calm. Tu, păpuşa lui tăticu.

Kraye se ridică încet, ziarul alunecând jos, cu prima pagină deasupra.

— Ce-ai spus?

— Am spus că n-am o părere prea bună despre soţia ta.

Era furios, la culme. A făcut un singur pas pe covor şi dintr-o dată atmosfera, se schimbă, era ceva mai mult decât o discuţie în contradictoriu între trei musafiri în jurul unui foc de duminică.

Deşi pentru el eram doar o muscă insignifiantă pe care s-o pocneşti, o ameninţare de cea mai autentică factură îi izvora, din ochi, aidoma unor semnale radio. Masca socială de un calm desăvârşit dispăruse odată cu personalitatea de suprafaţă, prolixă, contrafăcută. Vaga suspiciune ce mă cuprinsese citindu-i hârtiile, laolaltă cu antipatia ce o simţisem tot timpul pentru el m-au ajutat într-o edificare târzie: acesta nu era doar un speculant blajin ce opera în limite aproape legale, ci un

escroc de primă mărime, desăvârşit. Puternic, periculos.

Am fler nu glumă, reflectai. Zgândăre un muşuroi de furnici şi ai să dai peste un cuib de viespi. Răsuceşte coada unui şarpe de casă şi ai să descoperi un boa constrictor. Cum dracu ar arăta, mă întrebai, dacă cineva l-ar înfuria mai mult decât dispreţuindu-i soţia ce şi-a ales-o?

— Transpiră, spuse Doria încântată. Îi este frică de tine.

— Ridică-te, spuse el.

Cum eram sigur că, dacă m-aş ridica, el m-ar trimite printr-o lovitură înapoi jos, am rămas unde eram.

— Îmi cer scuze, spusei.

— O, nu, spuse Doria, asta-i mult prea uşor.

— Ceva subtil, spuse Kraye, cu privirea aţintită în jos.

— Ştiu!

Doria era încântată de ideea ei.

— Să-i scoatem mâna aia din buzunar.

Amândoi au observat de pe faţa mea că asta detestam mai mult ca orice. Amândoi zâmbeau. M-am gândit s-o iau la sănătoasa, dar asta însemna să las ziarul acolo.

— Foarte bine, spuse Kraye.

S-a aplecat, m-a prins c-o mână de pieptul cămăşii de jerse iar cu cealaltă de păr şi m-a ridicat în picioare. Ajunsesem cu creştetul aproape de bărbia lui. Nu eram într-o formă fizică grozavă să-i rezist, dar am reuşit să-i trag o lovitură destul de anemică când mă ridica. Doria, mi-a prins cu ambele mâini braţul ce se balansa şi mi l-a îndoit la spate cu o forţă considerabilă. Era o fată sănătoasă şi puternică, fără reţineri în a-şi molesta semenii.

— Asta o să te înveţe minte să mai fi grosolan cu mine, spuse ea cu satisfacţie.

M-am gândit să-i trag una peste fluierul piciorului, dar asta n-ar fi adus decât mai multe

represalii. Doream ca Charles să se întoarcă imediat de pe unde era. Dar n-a venit.

Kraye şi-a mutat mâna din părul meu în braţul stâng şi a început să tragă. Nu puteam să fac mare lucru cu braţul, dar încercam orice. Îmi ţineam cotul strâns lipit de corp iar mâna rămânea în buzunar.

— Ţine-l mai bine, spuse Doria. Este mai puternic decât pare.

Mi-a ridicat braţul cu câțiva centimetri şi am început să mă răsucesc să scap. Dar Kraye încă mă ţinea de pieptul cămăşii, braţul lui presându-mi pieptul până aproape de gât şi eram realmente imobilizat între cei doi. Totuşi am considerat că nu puteam chiar să stau liniştit şi să-i las să-mi facă ceea ce atât de mult doream să evit.

— Se zvârcoleşte, nu-i aşa? spuse Doria bucuroasă.

Luptam şi mă agitam şi mai tare; până când ei au început să fie cuprinşi de turbare din cauza rezistenţei, iar eu rămăsesem fără răsuflare. Tot nenorocitul meu de stomac a fost cel care mi-a făcut figura. Mi s-a făcut tot mai rău ca să mai pot continua. Cu o smucitură cumplită, Kraye mi-a tras mâna afară din buzunar.

— În sfârşit, spuse triumfător.

Mi-a strâns cotul cu violenţă şi mi-a ridicat manşeta deasupra încheieturii. Doria a dat drumul braţului drept şi a venit să-şi vadă prada. Tremuram de furie, durere, umilinţă, Dumnezeu mai ştie de ce.

— O! spuse Daria stupefiată. O!

Nu mai zâmbea, şi nici soţul ei. Priveau fix la mâna mea contorsionată, flască, inertă, la cicatricele de pe braţ, încheietura mâinii şi palmă, care nu erau doar urmele teribile ale rănirii iniţiale, ci şi a numeroaselor operaţii de corectare ce avuseseră loc ulterior. Era ceva îngrozitor, absolut îngrozitor.

— Deci de asta-l lasă amiralul pe javra asta nenorocită să stea aici, spuse Doria întorcându-şi

faţa cu dezgust.

— Asta nu-i scuză comportarea, spuse Kraye. Am să-l fac să-şi ţină limba pe viitor.

Şi-a încordat mâna liberă şi cu latul palmei mi-a aplicat o lovitură peste locul cel mai dureros - partea inferioară a încheieturii mâinii. M-am cutremurat sub lovitură.

— Au… spusei.. Nu da.

— Are să-i spună tot felul de baliverne amiralului, îl avertiză Doria. Păcat, dar cred că asta îi e destul.

— Nu sunt de acord dar…

S-a auzit hârşâitul nisipului de pe alee şi maşina lui Charles, care se întorcea acasă, a trecut rapid pe lângă fereastră. Kraye a dat drumul cotului meu cu o smucitură şi eu am alunecat ca o cârpă jos pe covor, în genunchi, şi nu era deloc prefăcătorie.

— Dacă spui ceva amiralului, voi nega totul, spuse Kraye, şi nu ştiu pe cine va crede.

Eu ştiam pe cine va crede într-adevăr, dar n-am scos o vorbă. Ziarul care provocase tot tărăboiul zăcea foarte aproape de mine pe covor. În depărtare s-au auzit portierele trântite. Soţii Kraye s-au întors spre fereastră ascultând. Am luat ziarul, m-am ridicat în picioare şi am pornit-o spre uşă. Ei n-au încercat să mă oprească. N-au zis nimic nici de ziar. Am deschis uşa, am ieşit, am închis-o şi, prin hol, pe un drum destul de întortocheat, m-am îndreptat spre sufragerie. Sus era prea departe. Am închis uşa sufrageriei, am ascuns ziarul şi am alunecat în fotoliul preferat al lui Charles, aşteptând ca toate mizeriile mele fizice şi psihice să se potolească.

Ceva mai târziu, a intrat Charles să ia noi provizii de ţigări.

— Bună, îmi spuse peste umăr, în timp ce deschidea uşa bufetului. Credeam că eşti încă în pat. Doamna Cross mi-a spus că nu prea te-ai simţit bine în dimineaţa asta. Nu e deloc cald aici. De ce nu vii în salon?

— Familia Kraye… m-am oprit.

— N-au să te mănânce. S-a întors cu ţigările în mină. S-a uitat la mine. Ce-i aşa de amuzant? Şi apoi mai aspru, privind mai atent: Ce s-a întâmplat?

— O nimic. Ai văzut „Sunday Hemisphere” de azi?

— Nu. Nu încă. Îl vrei? Credeam că e în salon cu celelalte ziare.

— Nu, este în raftul de sus al biroului tău. Aruncă-ţi puţin ochii peste el.

Nedumerit, a deschis sertarul, a scos ziarul şi l-a despăturit. S-a oprit direct la rubrica de curse.

— Dumnezeule, spuse el consternat. Tocmai azi!

Şi-a trecut ochii peste pagină şi zâmbea.

— Ai citit asta, bineînţeles?

Am dat din cap.

— Doar ce l-am luat, ca să-l ascund.

Mi-a înapoiat ziarul.

— Citeşte-l atunci. Va fi bun pentru eul tău. Ei nu te lasă să mori. „Tânărul Finch“, cită el „a dat dovadă, într-o mare măsură de precizia miraculoasă şi judecata marelui Sid.“ Ce zici de asta? Şi asta-i doar începutul.

— Eh, ce zic de asta?! zâmbii forţat. Nu conta pe mine la prânz, dacă nu te superi, Charles. De fapt nu mai ai nevoie de mine acolo.

— Bine, dacă n-ai chef. Ţin să te anunţ că, spre bucuria ta, cel târziu la şase or să plece.

A zâmbit şi s-a întors la musafirii lui.

Am citit ziarul înainte de a-l pune la loc. După cum spusese Charles, era bun pentru eul meu. Cred că redactorul, pe care-l ştiam de ani, cam exagerase calităţile mele de altădată. Un caz de mit care devine mai puternic decât realitatea. Totuşi, era frumos. În special, având în vedere sfârşitul jalnic, dezonorant, al scandatului în care marele Sid se lansase cu puţin timp în urmă.

În dimineaţa următoare, Charles şi cu mine am schimbat etichetele de pe bucăţile de cuarţ şi le-am împachetat, pregătindu-le spre a le returna

Fundaţiei de Mineralogie. Când am terminat ne mai rămăsese o etichetă.

— Eşti sigur că n-am pus vreo piatră în cutie fără să-i schimbăm eticheta? întrebă Charles.

— Absolut.

— Cred că este mai bine să verificăm. Mi-e teamă că asta am făcut.

Am scos toate bucăţile afară din cutia cea mare. Colecţia de pietre preţioase, pe care Charles, protestând, o luase cu el în cameră în fiecare noapte, era completă; dar le-am verificat şi pe ele din nou, să fim siguri că piatra care lipsea nu fusese rătăcită printre ele din greşeală. Nu era nicăieri de găsit.

— „Piatra Sfântului Luca“, am citit pe etichetă. Îmi amintesc unde era, pe raftul de sus, în dreapta.

— Da, încuviinţă Charles, o bucată de piatră mată, de mărimea unui pumn. Sper totuşi să n-o fi pierdut-o.

— Am pierdut-o, remarcai eu. Kraye a şterpelit-o.

— O, nu! exclamă Charles. Nu poate fi adevărat.

— Mergi şi sună „Fundaţia“ şi întreabă-i cât valora.

Şi-a clătinat capul neîncrezător dar s-a dus la telefon şi s-a întors încruntat.

— Ei spun că nu are o valoare intrinsecă, dar este o formă extrem de rară de meteorit. Niciodată nu se va găsi în mine, în cariere. Trebuie să aştepţi ca să cadă din cer şi apoi s-o găseşti. Foarte dificil.

— Un cuarţ pe care prietenul Kraye nu-l avea.

— Dar el categoric ar fi trebuit să se gândească că-l suspectez, protestă Charles.

Niciodată n-ai fi observat lipsa, dacă piatra ar fi făcut parte într-adevăr din colecţia lăsată de vărul tău. Pe raft nu era niciun loc liber. El le deplasase pe toate celelalte. N-avea cum să ştie că tu le vei verifica foarte atent aproape imediat după plecarea lor.

Charles a oftat.

— Deci nu există nicio şansă s-o recuperez?

— Nu, încuviinţai eu.

— E bine că ai insistat în privinţa asigurării, spuse el. Ca valoare, „Fundaţia” estima bucata aceea anostă mai mult decât toate celelalte puse la un loc. Numai un singur alt meteorit ca acesta s-a mai găsit vreodată: „Piatra Sfântului Marc“. A zâmbit brusc. Se pare că am pierdut echivalentul unui Penny Black[5].

Capitolul V

Două zile mai târziu, am păşit pe uşa străjuită a firmei Hunt Radnor Associates mult mai plin de viaţă decât atunci când ieşeam ultima oară pe ea.

Fata de la centrala telefonică m-a primit cu un „bună“ plin de entuziasm, eu am urcat scara arcuită aproape fluierând şi am fost întâmpinat la secţia de curse de o rafală de glume deşucheate. Foarte surprinzător pentru mine era sentimentul pe care-l încercam de a fi revenit acasă. Niciodată nu gândisem până atunci că într-adevăr aparţineam agenţiei, deşi la Aynsford realizasem cât de mult n-aş fi vrut s-o părăsesc. Şi acum, la foarte scurtă vreme, această descoperire. Pedalam, nu glumă.

Chico mă privea cu un zâmbet larg:

— Aşadar te-ai hotărât.

— Ei bine, da.

— Vreau să zic, să te-ntorci aici, la şmotru.

— Da.

— Dar târziu ca de obicei, spuse aruncându-şi ostentativ ochii spre ceas.

— Slăbeşte-mă cu aiurelile tale.

Îndreptându-şi teatral braţul spre secţia care zâmbea, Chico continuă:

— Sid al nostru s-a reîntors încântător, dat naibii şi plin de el ca de obicei. Munca în agenţie poate începe acum.

— Văd că eu tot n-am un birou, spusei privind de jur împrejur. Birou - nu. Rădăcini - nici atât. O slujbă adevărată - nu. Ca de obicei.

— Stai pe biroul lui Dolly, tot l-a păstrat ea plin de praf pentru tine.

Dolly s-a uitat zâmbind spre Chico, cu o privire maternă ce se trăda prea puternic în ochii ei mari, albaştri. Ea putea să fie al doilea cap foarte bun al agenţiei, la memoria ei se putea apela ca la un computer. Era o femeie în jur de patruzeci, solidă, puternică, sigură de ea, cu câteva mariaje la activ şi

un burlac, ce nu-şi pierdea niciodată speranţa, la picioarele ei, şi totuşi, ea-şi considera viaţa irosită în zadar, pentru că nu putea să aibă copii. Dolly avea o putere de muncă fantastică, o vitalitate feminină debordantă, era un excelent companion de băutură şi era foarte, foarte tristă.

Lui Chico nu-i plăcea să fie dădăcit. Era numai ţepi când era vorba de mame. Toate, în general, nu numai acelea care-şi abandonau ţâncii în cărucioare, în faţa secţiilor de poliţie de pe lângă Barnes Bridge. Se purta blând cu Dolly şi evita cu dibăcie tentativele ei materne.

M-am săltat pe marginea mesei lui Dolly, pe locul obişnuit, şi am început să-mi balansez piciorul.

— Dolly, iubito, cum mai merge activitatea detectivistă?

— Ceea ce am vrea de la tine, spuse ea cu o asprime prefăcută, ar fi un pic mai multă muncă şi mai puţină trăncăneală aiurită.

— Dă-mi atunci ceva de lucru.

— Ei, poftim! Reflectă o clipă. Ai putea… începu ea, apoi se opri. Bine, nu… poate că nu. Ar fi mai bine ca Chico să meargă la Lambourn; un antrenor de acolo vrea să fie verificat un tip dubios…

— Deci nu există nimic pentru mine?

— Aă… ei bine… spuse Dolly, Nu.

De sute de ori spusese nu înainte. Niciodată nu spusese da. Am făcut o grimasă spre ea „am ridicat telefonul şi am apăsat pe butonul drept, căpătând legătura cu secretara lui Radnor.

— Joanie? Aici e Sid Halley. Da… întors de pe lumea cealaltă, aşa-i. Bătrânul este ocupat? Aş vrea să discut ceva cu el.

— Chestiuni urgente, comentă Chico.

Cu o voce afectată, Joanie spuse:

— Chiar acum are un client. După ce pleacă, îi voi spune şi te voi suna.

— O.K. Am pus receptorul jos.

Dolly a ridicat din sprincene. Fiind şef de secţie, ea era şi şeful meu imediat, iar eu, cerând direct audienţă la Radnor, însemna că aruncam în aer tot protocolul agenţiei. Dar eram sigur că refuzul ei continuu de a-mi da ceva concret die făcut era un ordin direct de la Radnor. Dacă voiam canalul deblocat, trebuia să îndepărtez blocajul. Dacă nu, însemna să vegetez pentru totdeauna.

— Dolly iubito m-am săturat să-mi tot pocnesc călcâiele. Chiar şi de biroul tău ultra-ponosit, deşi priveliştea de aici este încântătoare.

Dolly purta, ca şi-n alte dăţi, o bluză de mătase crem, petrecută parte peste parte; părţile se îmbinau într-un decolteu îndrăzneţ, care la o tânără fată ar fi provocat scandal. Pe Dolly avea un efect deosebit, datorită naturii generoase cu ea şi felului în care ştia să şi-l aranjeze.

— Ai de gând să-ţi dai demisia? întrebă Chico fără alte ocolişuri.

— Asta depinde de bătrân, spusei. S-ar putea să mă dea el afară.

În secţie a urmat o tăcere scurtă, încărcată de gânduri. Toţi ştiau cât de puţine lucruri făcusem, cu cât de puţin mă mulţumisem să fac. Dolly era stingherită, ceea ce nu-mi era de mare ajutor.

Jones-puştiul intră zăngănind o tavă încărcată de căni de ceai, impecabile, deloc ciobite. Avea şaisprezece ani; era gălăgios, dur, anarhist, aspru şi probabil cel mai eficient băiat din birourile Londrei. Părul bogat şi exagerat de curat îi curgea în valuri până aproape de umeri într-o frizură cam sofisticată. De la spate arăta mai mult a fată, ceea ce nu-l deranja deloc. Din faţă, chipul ciolănos, cu coşuri, îl proclama fără niciun dubiu băiat. Îşi irosea jumătate din salariu şi duminicile în Carnaby Street, iar cealaltă jumătate şi restul nopţilor din săptămână alergând după fete. După spusele lui, avea şi succes. Până acum, nicio fată nu apăruse pe la birou să-i confirme povestea.

Sub cămaşa roz bătea o inimă de piatră; în capu-i învolburat se înşurubase un „Şi ce-mi pasă?!" faţă de toate de-a valma. Şi totuşi, pentru că această creatură ambiţioasă, amuzantă, nesociabilă, venea mereu cu mult înainte de începerea programului spre a-şi aranja biroul pentru ziua de lucru, eu nu dădusem ortul popii. E şi-n asta un paradox, ca-n multe altele.

Mi-a aruncat o privire:

— Cadavrul s-a întors, după câte văd.

— Datorită ţie, spusei alene, iar el ştia că acesta era purul adevăr.

Şi totuşi nici nu se sinchisea. Spuse:

— Sângele şi toate cele ţi s-au scurs printr-o crăpătură din linoleum şi au îmbibat lemnul de dedesubt. Bătrânul se întreba dacă n-o să facă acolo putregai sau altceva…

— Jones-băiete, protestă Dolly, vădit făcându-i-se greaţă, ai s-o-ncasezi, tacă-ţi gura.

Telefonul de pe biroul ei sună. Ea-l ridică, ascultă şi spuse: „E-n ordine", şi închise.

— Bătrânul vrea să te vadă. Chiar acum.

— Mulţumesc.

Mă ridicai.

— Ţi se dau papucii? întrebă Jones-puştiul interesat.

— Nu-ti băga nasul mucos unde nu-ţi fierbe oala, îi spuse Chico.

— Ia mai pupă-mă, tu, undeva.

Am plecat zâmbind, auzind pe Dolly cum începe iar să tempereze tărăboiul în plină desfăşurare dintre Chico şi Jones-puştiul, tărăboi în care cei doi nu se dădeau bătuţi niciodată. Am coborât, am traversat holul şi am intrat în biroul micuţ al secretarei şi de acolo în biroul lui Radnor.

El stătea în picioare lângă fereastră, urmărind traficul înnebunitor din Cromwell Road. Camera aceasta, în care clienţii îşi vărsau necazurile, era zugrăvită odihnitor, în gri-deschis, avea mochetă şi draperii stacojii, fotolii confortabile, măsuţe mici,

cu scrumiere pe ele, tablouri pe pereţi, ornamente şi vase cu flori. Făcând abstracţie de biroul mic din colţ al lui Radnor, totul arăta ca o obişnuită cameră de zi şi, într-adevăr, toată lumea credea că el cumpărase camera gata mobilată, atât de mult semăna cu ceea ce oricine se aştepta să găsească într-o casă cu şase etaje, de stil victorian târziu, plină de graţie. Radnor avea teoria că oamenii exagerau şi denaturau mai puţin faptele într-o ambianţă atât de liniştită decât într-un birou foarte oficial.

— Vino, Sid, spuse el.

Nu s-a mişcat de la fereastră, aşa că m-am dus acolo. Mi-a strâns mâna.

— Eşti sigur că te-ai refăcut suficient ca să te reîntorci? N-ai stat atât de mult pe cât mă aşteptam. Deşi cunoscându-te… a zâmbit uşor, urmărindu-mă cu privirea.

I-am spus că mă simţeam bine. A discutat despre vreme, despre traficul orei de vârf, despre situaţia politică şi în final s-a îndreptat spre problema pe care amândoi o ştiam că era pe tapet.

— Deci, Sid, presupun că vrei să vezi cum stau lucrurile pe aici.

„Direct la ţintă”, gândii.

— Dacă aş rămâne aici..?

— Dacă? Hm, nu ştiu. Îşi clătină uşor capul.

— Sunt de acord, dar nu în aceiaşi termeni.

— Îmi pare rău că n-a mers.

Părea că regretul lui este autentic şi n-o spunea cu nepăsare. Am spus calm, cu deosebită grijă:

— De doi ani de zile mă plăteşti pentru nimic. Ei bine, dă-mi o şansă să mă achit. De fapt, nu vreau să plec.

Şi-a înălţat uşor capul ca un prepelicar spre unda de miros, dar n-a spus nimic. Am continuat cu greu mai departe.

— Voi munci pentru tine gratuit ca să mă achit. Dar numai să fie o muncă adevărată. Nu mai vreau să stau fără să fac nimic. Mă înnebuneşte.

M-a privit intens şi a dat drumul unei respiraţii lungi ca un oftat.

— Doamne Dumnezeule! În sfârşit! spuse el. Şi a fost necesar un glonţ pentru asta!

— Ce vrei să spui?

— Sid, ai văzut vreodată un *zombie*[6] trezindu-se?

— Nu, răspunsei mâhnit, înţelegându-i aluzia. A fost chiar atât de rău?

Ridică din umeri.

— Te-am văzut alergând, nu uita asta. Tu observi când un foc se stinge. Şi ceva cenuşă uşoară, plăcută, plutind prin preajma acestui birou am avut, asta-i tot.

Zâmbi, nu prea încântat de zborul propriei fantezii. Îi plăcea să construiască imagini din cuvinte. Ne cam răsuceam creierii să le prindem tâlcul.

— Consideră-mă atunci din nou în viaţă, zâmbii. Şi am adus şi o enigmă cu mine. Aş vrea foarte mult să-i dăm de cap.

— O poveste lungă?

— Da, destul.

— Atunci mai bine să ne aşezăm.

Îmi arătă cu mâna un fotoliu şi se cufundă şi el într-unul pregătindu-se să asculte cu liniştea şi concentrarea ce-l trimiteau adesea direct la miezul unei probleme.

I-am povestit despre afacerile lui Kraye cu terenurile de curse. Ce ştiam şi ce presupuneam. Când, în cele din urmă, am terminat, m-a întrebat calm:

— De unde deţii toate astea?

— Socrul meu, Charles Roland, mi le-a pasat când am stat la el la sfârşitul săptămânii trecute. L-a avut pe Kraye ca musafir.

„Vulpea bătrână”, gândii „m-a aruncat la mare adâncime şi m-a făcut să mă trezesc, ba chiar să înot.“

— Şi Roland de unde le are?

— Directorul tehnic de la Seabury i-a spus că directorii sunt îngrijoraţi de mişcarea prea mare a acţiunilor, prin asta Kraye a obţinut controlul asupra lui Dunstable, iar ei se tem să nu fie şi acum tot el Ia mijloc.

— Dar restul pe care mi l-ai spus este doar propria ta presupunere?

— Da.

— Bazată pe aprecierea ta asupra lui Kraye făcută într-un, week-end?

— Parţial pe cât şi-a dezvăluit el caracterul, da. Parţial pe ceea ce am citit din hârtiile lui.

Cu o oarecare ezitare i-am povestit despre şterpelirea şi fotografierea lor.

— … Restul este o bănuială.

— Hm. Trebuie verificat… Ai adus filmele cu tine?

Am încuviinţat din cap, le-am scos din buzunar şi le-am pus pe măsuţa de lângă mine.

— Trebuie să le developez.

A bătut uşor toba cu degetele pe braţul fotoliului meditând. Apoi foarte brusc, de parcă decizia ar fi fost luată, a spus:

— Primul lucru de care avem nevoie este un client.

— Un client? repetai absent.

— Bineînţeles. Ce altceva? Noi nu suntem poliţie. Noi lucrăm strict pentru profit. Contribuabilii nu plătesc cheltuielile de întreţinere şi salariile din această agenţie. Clienţii o fac.

— O…da, bineînţeles.

— Clientul cel mai probabil în acest caz este fie executivul de la Seabury, fie, poate, Comitetul Naţional de Vânătoare. Cred că ar trebui încunoştiinţat în primul rând arbitrul şef, în ambele cazuri. Nu-i nimic dacă începem chiar cu vârful.

— Poate că preferă să apeleze la poliţie.

— Scumpul meu Sid, singurul lucru pe care oamenii-l vor, când apelează la detectivi particulari, este confidenţialitatea. Ei plătesc pentru păstrarea

secretului. Când poliţia investighează ceva, toată lumea ştie. Când noi o facem, nimeni nu ştie. De aceea ni se încredinţează nouă uneori cazuri de crime, deşi ar fi categoric mult mai ieftin să meargă la poliţie.

— Înţeleg. Deci îl vei aborda pe arbitrul şef.

— Nu, mă întrerupse. Tu o vei face.

— Eu?

— Normal. Este cazul tău.

— Dar este agenţia ta… el este obişnuit să trateze cu tine.

— Şi tu îl cunoşti, sublinie el.

— Eu am concurat pentru el şi asta mă pune într-o poziţie improprie pentru acest gen de afacere. Eu sunt pentru el un jocheu, un fost jocheu. Nu mă va lua în serios.

Radnor ridică din umeri.

— Dacă vrei să iei cazul Kraye, ai nevoie de un client. Du-te şi ia-ţi-l.

Eu ştiam foarte bine că el niciodată nu trimitea nici măcar un funcţionar superior, ce să mai vorbim de cei lipsiţi de experienţă, să aranjeze sau să preseze o afacere, aşa că pentru câteva momente, realmente nu mi-a venit să cred că intenţiona să mă trimită pe mine. Dar el n-a mai spus nimic, aşa că m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

— Cursele de la Sandown au loc azi, îl tatonai eu. El va fi sigur acolo.

— O ocazie foarte bună.

Privea drept înainte, deloc spre mine.

— Atunci voi încerca.

— Foarte bine.

Nu mă lăsase să plec. Dar nici nu mă dăduse afară. Am ieşit pe uşă, am închis-o-n urma mea şi, când încă mai ezitam nevenindu-mi a crede, l-am auzit scoţând brusc un hohot de râs, un hohot scurt, - puternic, pătrunzător, triumfător.

*

*   *

M-am dus acasă, am luat maşina şi am pornit-o spre Sandown. Era o zi plăcută, caldă, însorită, uscată pentru luna noiembrie, exact ceea ce trebuia pentru a aduna mulţi spectatori la o cursă cu obstacole.

Am intrat pe porţile hipodromului într-o foarte bună dispoziţie, am parcat maşina (un mercedes SL230 cu schimbător de viteze automat, cu servo-volan electric şi o plăcuţă pe partea din spate pe care scria: „Fără semnalizare de mână“) şi m-am îndreptat spre mulţimea din faţa uşii camerei de cântărire. Acum nu mai puteam să-i trec pragul. Unul din cele mai grele lucruri cu care trebuie să mă obişnuiesc fusese că toate camerele de îmbrăcare şi de cântărire, care timp de paisprezece ani reprezentaseră a doua mea casă, erau complet interzise pentru mine din ziua în care făcusem ultima mea cursă. Nu pierzi numai o slujbă când predai permisul de jocheu, pierzi şi un anume mod de viaţă.

Erau foarte mulţi cunoscuţi cu care să stau de vorbă la Sandown şi, cum nu mai fusesem la curse de şase săptămâni, aveam o mulţime de flecărit. Se pare că nimeni nu ştia nimic despre împuşcare, ceea ce era foarte bine pentru mine, iar eu nu le-am suflat o vorbă. M-am cufundat foarte fericit în atmosfera de curse şi, timp de o oră, Kraye a trecut uşor pe planul doi.

N-aş putea spune că n-am lăsat un ochi de veghe asupra scopului meu dar, până la a treia cursă, arbitrul şef, vicontele Hagbourne, a fost tot timpul prins în câte o conversaţie suficient de lungă ca să nu-l pot aborda.

Deşi călărisem pentru el ani în şir şi-l găsisem înţelegător şi cinstit, totuşi rămânea faţă de mine, din foarte multe puncte de vedere, un străin. Un bărbat rezervat, distant, părea că-i este foarte dificil să stabilească contacte umane obişnuite şi, din nefericire, nici ca arbitru şef nu se dovedise a fi la mare înălţime. Dădea impresia unui om lipsit de

putere, dar care trage cu coada ochiului la cel puternic din spatele său. Aş zice că-i era teamă să se expună dezaprobării celor câţiva duri care, de fapt, conduceau cursele fără să se sinchisească de persoana oficială numită spre a le supraveghea. Lordul Hagbourne amâna luarea deciziilor până era aproape prea târziu spre a mai face ceva şi, după aceea, încă mai era pericolul de a se răzgândi. Dar oricum, el era persoana numărul unu până îi expira anul de conducere şi cu el trebuia să tratez.

În cele din urmă, l-am abordat elegant în timp ce se îndepărta de directorul tehnic şi expedia un antrenor ce venise la el cu o plângere. Lordul Hagbourne, în unul din rarele lui momente de umor, în mod deliberat întoarse spatele celui cu plângerea şi, în consecinţă, mă întâmpină cu mai multă căldură decât de obicei.

— Sid, sunt încântat să te văd. Unde ai fost în ultimul timp?

— În vacanţă, îi explicai succint. Domnule arbitru, aş putea discuta cu dumneavoastră după curse? Este ceva urgent.

— Nicicând nu-i mai bine ca acum, spuse el, cu un ochi spre cel cu plângerea. Dă-i drumul.

— Nu, domnule. Am nevoie de puţin timp şi de toată atenţia dumneavoastră.

— Hm.

Cel cu plângerea se depărtase.

— Nu astăzi, Sid, trebuie să ajung acasă. Ce este? Spune-mi acum.

— Vreau să discut cu dumneavoastră despre tentativa de preluare a hipodromului Seabury.

Mă privi uimit.

— Tu vrei…?

— Exact. Nu putem discuta chiar aici, unde în orice moment cineva poate avea nevoie de dumneavoastră. Dacă aţi putea să-mi acordaţi doar douăzeci de minute la sfârşitul curselor.

— Aă… ce legătură ai tu cu Seabury?

— Niciuna strict personal, domnule. Nu ştiu dacă vă amintiţi, dar de doi ani de zile sunt legat (foarte precis exprimat) de firma Hunt Radnor Associates. Diverse… ăă… fapte despre Seabury au ajuns la urechile noastre şi domnul Radnor s-a gândit că v-ar interesa. Eu mă aflu aici ca reprezentantul său.

— O, înţeleg. Foarte bine, Sid, vino în camera de ceai a arbitrilor după ultima cursă. Dacă nu sunt acolo, aşteaptă-mă. E bine?

— Da. Mulţumesc.

Am coborât panta şi apoi am urcat zâmbind scara metalică spre tribuna jocheilor. Reprezentant. Un cuvânt splendid şi foarte important. Acoperea orice de la ambasador în jos. Comis-voiajorii se rebotezaseră cu silabele lui sonore cu ani în urmă… o făcuseră din cauza glumelor, bineînţeles. Oricum, suna altfel când începeai cu: „Ai auzit-o pe aceea despre reprezentantul care s-a oprit la o fermă singuratică…”. Ofiţeri la rozători, colectori de gunoi, menajer şi personal sanitar, nume noi, frumoase pentru hingherii de şobolani, gunoieri şi măturători. Aşa că de ce n-aş avea şi eu unul?

— Numai proştii râd de ce-şi aduc aminte, auzii o voce lângă mine. De ce naibii eşti aşa de încântat? Şi unde dracului ai fost în ultima lună?

— Nu-mi spune că mi-ai dus dorul.

Am zâmbit nefiind nevoie să-mi întorc capul, pentru că-l recunoscusem. Am intrat amândoi în tribuna jocheilor de elită. Amândoi un fel de vai şi-amar.

— Cea mai bună privelişte din Europa.

A oftat. Mark Witney, treizeci şi opt de ani, antrenor de curse. Avea faţă zdrobită de boxer, din cauza prea multor căzături la curse, şi, de doi ani, de când se retrăsese şi încetase antrenamentele, se îngrăşase cu vreo douăzeci de kilograme. Un bărbat gras, desfigurat. Aveam o mulţime de amintiri comune, o mulţime de curse foarte dificile. Îl plăceam foarte mult.

— Cum stau lucrurile?

— O, acceptabil, acceptabil. Ar fi al dracului de bine dacă animalul ăla al meu ar câştiga în a cincea.

— Probabil că are şanse mari.

— E o certitudine, băiete. O certitudine. Dacă nu i se poticnesc blestematele de picioare. Ăsta-i cel mai prost gazon, pacoste nu alta.

Îşi ridică binoclul de curse, şi privi spre tabela de afişaj.

— Văd că bietul moş Charlie iar nu reuşeşte să potrivească greutatea pentru calul lui Bob… Bătrânul acela al lui Plumtree are o mulţime de curse acum. Ce crezi despre el?

— Riscă prea mult, răspunsei. O să-şi frângă gâtul.

— Uite, cine vorbeşte… Nu, serios, mă gândeam să-l iau. Ce părere ai? Lăsă binoclul jos. Am nevoie de cineva disponibil în continuare şi toţi pe care-i alesesem sunt deja angajaţi.

— Ar putea ieşi bine, ar putea ieşi prost. Este puţin superficial, după mine, dar, evident, ştie să călărească. Va face însă ceea ce i se va spune?

S-a strâmbat.

— Ai nimerit-o la fix. Asta-i buba. El întotdeauna crede că ştie cel mai bine.

— Păcat.

— Poţi să-mi recomanzi pe altcineva?

— Hm… ce zici de băiatul acela - Cotton? Este într-adevăr prea tânăr, dar are stofă.

Ne-am antrenat într-o sporovăială amicală discutând problemele lui, timp în care tribuna s-a umplut în jurul nostru iar caii au venit la potou.

Era o cursă de patru mii de metri şi unul din foştii mei cai era favoritul. Îl urmăream pe jocheul care acum era în locul meu şi care făcea o cursă foarte frumoasă, iar cealaltă jumătate a minţii mele era plecată spre parcelările de terenuri pentru construcţii de locuinţe.

În urmă cu câţiva ani, chiar hipodromul Sandown supravieţuiesc încercării de a-i acoperi ademenitoarele câmpuri verzi cu cutii de chibrituri.

Sandown avea prieteni puternici. Dar hipodromurile Hurst Park, Manchester şi Birmingham, toate dispăruseră sub tăvălugul de mortar şi cărămizi, pierdute sub tirul argumentelor convingătoare că acţionarii voiau să câştige, iar oamenii aveau nevoie de locuinţe. Ca să nu aibă aceeaşi soartă, hipodromul Cheltenham se transformase dintr-o societate particulară plătind dividende într-un trust nerentabil, iar celelalte hipodromuri îi urmaseră exemplul.

Nu însă şi Seabury. Şi Seabury se zbătea într-o situaţie îngrozitoare. Şi hipodromul Dunstable era acum un dormitor curăţel pentru muncitorii de la Luton.

Majoritatea hipodromurilor britanice erau sau fuseseră societăţi particulare în care, virtual, era imposibil pentru cineva din afară să cumpere acţiuni fără consensul celorlalţi membri. Dar patru, Dunstable, Seabury, Sandown şi Chepstow erau societăţi anonime şi acţiunile lor puteau fi cumpărate pe piaţa liberă, la bursă.

Sandown fusese condus cinstit şi foarte onorabil, iar planurile de a-l transforma în parcele de locuinţe suburbane fusese dejucat de consiliul local şi districtual. Chepstow era înconjurat de un vast teren liber, aşa că era prea puţin ameninţat de pericolul construcţiei de locuinţe. Dar micul Dunstable fusese ca o oază în mijlocul unei arii industriale în plină extindere.

Seabury era pe partea plată a coastei de sud, înconjurat pe toate părţile de mici bungalouri tihnite ce reprezentau visurile şi economiile pensionarilor. La douăsprezece bungalouri pe un pogon - oamenilor în vârstă le place să aibă şi mici grădini - probabil că era spaţiu suficient pe terenul hipodromului pentru mai mult de alte trei mii. Adăugând şase sau şapte sute de lire - preţul fiecărei parcele pentru un bungalou - se ajunge la ceva în jur de două milioane pentru toată aria.

Favoritul a câştigat şi a fost ovaţionat pe bună dreptate. Am coborât cu Mark scara metalică şi am mers să bem ceva.

— Trimiţi ceva la Seabury săptămâna viitoare? îl întrebai.

Seabury era una din cele mai apropiate curse.

— Poate. Nu ştiu. Depinde, bineînţeles, dacă se ţine până la urmă. Pe ai mei îi am înscrişi şi la Lingfield şi cred că-i voi trimite acolo mai degrabă. Este un loc care arată mult mai prosper şi proprietarilor le place mai mult. Masă bună şi toate celelalte. Seabury este în paragină în ultimul timp. Cu foarte mare greutate l-am convins pe bătrânul Carmichael să consimtă să-i trimit calul acolo ultima dată. Şi poftim! Cursa a fost amânată şi noi am pierdut un angajament la Worcester. N-a fost vina mea, dar eu îl convinsesem că avea mai multe şanse la Seabury şi el m-a bodogănit după aceea deoarece calul a stat acasă de pomană. El spune că pluteşte o piază rea deasupra lui Seabury şi mai am câţiva proprietari care nu vor să le duc caii acolo. Le-am spus că aceea este o pistă superbă pentru cai, dar fără efect, ei n-au cum s-o cunoască aşa cum o ştim noi.

Am terminat băuturile şi ne-am îndreptat spre camera de cântărire. Calul lui, în îmbulzeala de la potou, a câştigat în a cincea aproape la centimă şi l-am văzut după aceea în padoc strălucind ca un nap în ajunul sărbătorii tuturor sfinţilor[7].

După ultima cursă am mers în camera de ceai a arbitrilor. Erau foarte mulţi arbitri cu soţiile lor şi prieteni servind ceaiul, dar nici urmă de lordul Hagbourne. Arbitrii mi-au oferit un scaun, mi-au urat bun venit şi s-a discutat, ca de obicei, despre curse. Mulţi călăriseră ca amatori la vremea lor, unul concurase cu mine într-un trecut nu prea îndepărtat, îi ştiam pe toţi foarte bine.

— Sid, ce părere ai despre noul tip de curse cu obstacole?

— O, mult mai bun. Mult mai uşor pentru un cal începător.

— Ştii cumva vreun cal tânăr, bun pentru curse cu obstacole, să-l cumpăr?

— Nu crezi că Hayward a făcut o cursă splendidă?

— L-am urmărit pe al treilea jos, la heleşteu şi, crede-mă, roibul acela pur şi simplu a zburat…

— … Crezi că trebuia să-l fi avut aici, George?

— Ai auzit că Green şi-a făcut iarăşi coastele zob ieri?

— Nu-mi place rasa asta, niciodată nu mi-a plăcut, nu e pură…

— Muffy nu pare să se înşele, ăsta ar câştiga şi cu o gloabă…

— Poți să vii să vorbeşti la clubul nostru local de poney, Sid? Îţi voi scrie detaliile… ce dată ţi-ar conveni?

Treptat ei şi-au terminat ceaiul, şi-au luat rămas bun şi au plecat acasă. Am aşteptat. În cele din urmă, el a venit grăbindu-se, scuzându-se şi explicând ce l-a reţinut.

— Spune-mi, zise el, muşcând dintr-un sandvici, despre ce este vorba?

— Seabury.

— A, da, Seabury. Foarte îngrijorător. Foarte îngrijorător, într-adevăr.

— Un domn, Howard Kraye, şi-a însuşit un mare număr de acţiuni.

— Stai o clipă, Sid. Asta este doar o presupunere din cauza lui Dunstable. Noi am încercat să identificăm cumpărătorul prin intermediul bursei, dar n-am găsit nimic definit care să ducă spre Kraye.

— Firma Hunt Radnor Associates are asemenea indicii.

Făcu ochii mari.

— Dovezi?

— Da.

— Ce fel?

— Fotografiile certificatelor de transfer de acţiuni.

„Şi cerul să-mi ajute“ gândii eu, „dacă cumva nu mi-au ieşit“.

— O, spuse el căzut pe gânduri. Câtă vreme nu eram siguri, mai era o oarecare speranţă că ne înşelăm. De unde ai aceste fotografii?

— Nu sunt autorizat să spun, domnule. Dar firma Hunt Radnor Associates ar fi pregătită să facă o încercare să preîntâmpine preluarea lui Seabury.

— Pentru o sumă considerabilă presupun, spuse el nesigur.

— Mă tem că da, domnule.

— Nu te pot asocia pe tine cu acest gen de lucruri, Sid.

Se mişcă neliniştit şi se uită la ceas.

— Dacă aţi uita că am fost jocheu şi v-aţi gândi la mine ca venind din partea domnului Radnor, v-ar fi mult mai uşor. Cât valorează Seabury pentru Comitetul Naţional de Curse?

Se uită la mine surprins, dar răspunse la întrebare, deşi nu în modul în care voiam eu.

— Aă… ei bine, tu ştii, este un hipodrom excelent, bun pentru cai şi aşa mai departe.

— Totuşi anul acesta n-a avut niciun profit.

— Au fost şi multe ghinioane.

— Prea multe ca să fie adevărate, nu credeţi?

— Ce vrei să spui?

— S-a gândit vreodată Comitetul Naţional de Vânătoare că ghinionul poate fi… să zicem… aranjat?

— Vorbeşti serios când sugerezi că Kraye… vreau să zic că cineva ar deteriora hipodromul Seabury cu bună ştiinţă? Ca să-l facă să arate irecuperabil?

— Sugerez că ar fi posibil. Da.

— Doamne Dumnezeule!

Se aşeză jos destul de brusc.

— Deteriorare cu intenţie, spusei. Sabotaj, dacă doriţi. Precedente industriale sunt o mulţime. Hunt

Radnor Associates a investigat un asemenea caz nu mai demult decât anul trecut, într-o mică berărie de provincie, unde procesul de fermentaţie mergea prost. S-a lăsat cu o acţiune judiciară şi berăria a fost salvată.

Dădu din cap neîncrezător.

— Este de-a dreptul ridicol să gândeşti că Kraye ar fi implicat în aşa ceva. Face parte din unul din cluburile mele. Este un bărbat bogat, respectabil.

— Ştiu, l-am cunoscut, spusei.

— Ei bine, atunci trebuie să ştii ce fel de om este.

— Da. Chiar prea bine.

— Nu poţi să sugerezi… începu.

— Nu-i niciun pericol să aflăm, îl întrerupsei. Va trebui să studiaţi cifrele. Seabury este aproape un chilipir.

— Cum vezi tu cifrele, atunci?

Părea autentic interesat să ştie, aşa că i-am spus.

— Hipodromul Seabury are un capital în acţiuni de optzeci de mii de lire plătibile integral în bonuri de câte o liră. Terenul a fost cumpărat când partea aceasta de coastă era mai mult sau mai puţin nelocuită, aşa că această sumă nu are absolut nicio legătură cu valoarea lui actuală. În această situaţie, orice societate este interesată de o preluare. Teoretic vorbind, un cumpărător are nevoie de cincizeci şi unu la sută din acţiuni ca să fie sigur că obţine controlul dar, în practică, aşa cum s-a întâmplat la Dunstable, patruzeci la sută ar fi mai mult decât suficient. Probabil chiar şi mai puţin dar, din punctul de vedere al cumpărătorului, cu cât are mai mult înainte de a-şi declara intenţiile, cu atât profitul va fi mai mare. Principala dificultate în preluarea societăţii unui hipodrom, de fapt singura lui apărare, este că acţiunile rareori vin pe piaţă. Nu este totdeauna posibil să cumperi, prin orice mijloace, chiar şi numai câteva la bursă, pentru că oamenii care le au sunt legaţi afectiv de ele şi, atâta vreme cât pentru acţiuni se plăteşte un dividend,

oricât de mic, ei nu le vând. Dar este evident că nu oricine îşi poate permite să aibă părţi de capital neproductiv şi odată ce un hipodrom începe să arate ca o pierdere, tentativa de a o vira spre altceva creşte.

Preţul actual al acţiunilor Seabury este de treizeci de şilingi, ceea ce este cam cu patru şilingi mai mult decât acum doi ani. Dacă Kraye reuşeşte să pună mâna pe patruzeci la sută din acţiuni la un preţ mediu de treizeci de şilingi, îl va costa doar în jur de patruzeci şi opt de mii de lire. Cu o participare de această mărime, ajutat de ceilalţi acţionari tentaţi de un câştig foarte mare, el poate să contracareze orice opoziţie la vot şi să vândă întreaga societate unui constructor de locuinţe. Comisia de sistematizare aproape sigur i-ar da autorizaţia, pentru că locul arată acum oribil şi este înconjurat deja de case. Cred că un constructor de locuinţe ar plăti aproximativ un milion pentru el, dat fiind faptul că ar obţine dublu prin vânzarea în mici parcele. Mai este şi impozitul pe câştiguri, bineînţeles, dar acţionarii Seabury pot să obţină opt sute la sută din investiţia lor iniţială, dacă schema reuşeşte. Patru sute de mii în total pentru domnul Kraye, probabil. Aţi aflat cumva ce beneficiu net a avut la Dunstable?

Nu răspunse. Am continuat:

— Seabury era un loc plin de succes, de viaţă, foarte căutat, şi acum nu mai este. Este o coincidenţă suspectă, cum apare un cumpărător de anvergură, cum locul începe să decadă rapid. Anul trecut s-a plătit un dividend doar de şase pence pe acţiune, un beneficiu global de sub unu şi trei sferturi la sută în preţuri curente şi anul acesta au avut o pierdere de trei mii şapte sute paisprezece lire. Dacă nu se face ceva, şi foarte curând, nu va mai exista şi un an următor.

Nu răspunse imediat. Îşi pironise privirea în pământ de multă vreme, cu sandviciul mâncat pe jumătate în mână. În cele din urmă spuse:

— Cine a făcut calculele? Radnor?

— Nu… eu le-am făcut. Este foarte simplu. Ieri am fost la sediul societăţii, în City[8], şi m-am uitat peste balanţele Seabury pentru ultimii ani şi în dimineaţa aceasta am sunat un agent de bursă pentru cursul actual al acţiunilor. Puteţi verifica foarte uşor.

— O, nu mă îndoiesc de tine. Îmi amintesc acum, au fost nişte zvonuri că ai făcut avere la bursă pe când aveai douăzeci de ani.

— Aşa exagerează oamenii. Zâmbii. Bătrânul meu antrenor, care m-a pregătit ca jocheu, m-a îmboldit să investesc şi am avut un pic de noroc.

— Hm.

A urmat o altă pauză, el ezitând asupra hotărârii. Nu l-am întrerupt, dar am fost foarte uşurat când, în cele din urmă, a spus:

— Ai autorizaţia lui Radnor să iei legătura cu mine şi el cunoaşte tot ceea ce mi-ai spus?

— Da.

— Foarte bine.

Se ridică rigid şi puse jos sandviciul neterminat.

— Transmite-i lui Radnor că sunt de acord cu investigaţia şi cred că pot garanta pentru colegii mei că-şi vor da consimţământul. Presupun că vreţi să începeţi imediat.

Am confirmat din cap.

— În termenii obişnuiţi?

— Nu ştiu, răspunsei. Poate că ar fi mai bine să-l contactaţi pe domnul Radnor pentru asta.

Cum nu ştiam care erau termenii obişnuiţi, nu voiam să-i discut.

— Da, e-n ordine. Şi, Sid… se înţelege de la sine că nu va răsufla nimic. Nu ne putem permite să-l avem pe Kraye cu un proces de calomnie sau defăimare împotriva noastră.

— Agenţia este întotdeauna discretă, spusei zâmbindu-i, dar am zâmbit şi în sinea mea. Radnor avea dreptate. Oamenii plăteau pentru discreţie. Şi de ce nu?

Capitolul VI

Era linişte în secţia de curse când am venit în dimineaţa următoare, probabil pentru că Chico era plecat într-o escortă. Toate capetele erau aplecate cu sârguinţă asupra lucrărilor, inclusiv al lui Dolly.

Ea şi-a ridicat privirea şi mi-a spus oftând:

— Iar ai întârziat.

Era zece fără zece.

— Bătrânul vrea să te vadă.

Am făcut o grimasă spre ea şi am reluat drumul în jos pe scări. Joanie se uită semnificativ la ceas.

— Te caută de o jumătate de oră.

Am bătut la uşă şi am intrat. Radnor stătea la biroul lui citind nişte ziare, cu creionul în mână. M-a privit şi s-a încruntat.

— De ce vii atât de târziu?

— M-a durut stomacul, am răspuns insolent.

— Lasă bufoneriile, spuse el brutal, apoi mai maleabil: O… presupun că nu te ţii de glume.

— Nu. Dar îmi pare rău pentru întârziere.

Totuşi nu-mi părea rău câtuşi de puţin că fusese remarcată. Înainte nimeni n-ar fi spus niciun cuvânt, chiar dacă nu mi-aş fi făcut apariţia toată ziua.

— Cum te-ai descurcat cu lordul Hagbourne? mă întrebă Radnor. L-a interesat?

— Da. A fost de acord cu investigaţia. I-am spus că trebuie să discute condiţiile cu tine.

— Da.

A apăsat pe un buton de pe mica cutie de pe biroul său.

— Joanie, vezi dacă-l poţi prinde pe lordul Hagbourne. Încearcă numărul de acasă, din Londra, mai întâi.

— Da, domnule, se auzi metalică vocea ei prin interfon.

— Poftim, spuse Radnor, ridicând o cutie mică de carton maro. Uită-te la ele.

Cutia conţinea un teanc apreciabil de fotografii mari, lucioase. Le-am privit una câte una şi am dat drumul unui suspin de uşurare. Toate ieşiseră foarte bine, exceptând câteva dintre cele pe care le duplicasem sub diverse expuneri.

Telefonul de pe masa lui Radnor sună o dată încet. El ridică receptorul.

— O, bună dimineaţa, lord Hagbourne. Radnor e la telefon. Da, este exact…

Îmi făcu semn cu mâna să iau loc şi am rămas acolo ascultând, în timp ce el negocia condiţiile pe un ton calm, civilizat, aparent degajat.

— Şi bineînţeles, într-un caz ca acesta, lord Hagbourne, mai este încă un lucru - vom cere o mică suprataxă dacă oamenii noştri vor trebui să-şi asume riscuri în afara celor obişnuite… Da, ca în cazul Canlas, exact. Deci e-n ordine, veţi avea un raport preliminar de la noi în câteva zile. Da… la revedere.

Puse receptorul jos, îşi muşcă unghia gânditor câteva secunde şi spuse în final:

— Dă-i bătaie, Sid.

— Dar… începui.

— Niciun dar, spuse. Este cazul tău, descurcă-te cu el.

M-am ridicat ţinând în mână pachetul cu fotografii.

— Pot… pot să folosesc „Bona Fides“ şi toate celelalte?

A făcut un semn de aprobare cu mâna.

— Sid, foloseşte orice resursă din agenţie de care ai nevoie. Totuşi, fii atent în privinţa cheltuielilor, nu vrem să cerem preţuri exagerate. Şi, dacă ai nevoie de vreun ajutor, aranjează prin Dolly sau oricare altul din şefii de compartimente. E-n ordine?

— N-are să li se pară puţin ciudat? Vreau să spun… Eu n-am prea făcut mare lucru pe aici.

— Şi-a cui este vina? Dacă nu fac ceea ce le ceri, trimite-i la mine.

Îmi aruncă o privire lipsită de orice expresie.

— E-n ordine.

Mă îndreptai spre uşă.

— Aă… cine… spusei apăsând clanţa, cine primeşte sporul de periclitate? Detectivul sau agenţia?

— Ai spus că ai să lucrezi fără nicio plată, comentă el sec.

Am râs.

— Exact. Mi se decontează cheltuielile?

— Maşina aia a ta consumă benzină, nu glumă.

— Doar douăzeci, protestai eu.

— Cota agenţiei este de treizeci. Poţi s-o foloseşti. Şi celelalte cheltuieli… trece-le pe o notă pentru justificare.

— Mulţumesc.

Zâmbi brusc, un zâmbet plăcut şi rar şi atât de nepotrivit cu ţinuta lui militară, şi se lansă într-o metaforă foarte elaborată.

— Şi acum, gata. S-a dat drumul la benzi, spuse el. Ceea ce vei face depinde de priceperea şi rapiditatea ta, aşa cum a fost întotdeauna. Am garantat pentru tine cu reputaţia agenţiei în privinţa rezultatelor şi nu-mi pot permite să-mi pierd reputaţia. Aminteşte-ţi de asta.

— Da, răspunsei liniştit. Voi ţine minte.

Urcând cele două etaje spre „Bona Fides“ m-au apucat stupidele dureri de stomac şi m-am gândit că ar fi timpul ca Radnor să instaleze un lift. Eram bucuros că nu aveam treburi la „Persoane dispărute”, în aerul rarefiat de la etajul cinci. Casa construită solid şi bine proporţionată pe care Radnor o alesese la o intersecţie, în Cromwell Road, avea foarte multă personalitate, dar ar fi fost mult mai bun pentru personalul agenţiei un întreg etaj, cât jumătate de pogon, într-un bloc modem de birouri. Şi aproximativ de zece ori mai scump, fără nicio îndoială.

Demisolul, ca să începem, cu partea de jos, era afectat aproape în întregime, exceptând bucătăria,

dosarelor şi înregistrărilor. La parter, în afară de biroul lui Radnor şi al lui Joanie, mai erau două săli de aşteptare şi de audienţe şi secţia de divorţuri. La primul etaj — secţia de curse, contabilitatea, o altă sală de audienţe şi secretariatul general. La etajul următor era „Bona Fides“ şi deasupra, pe două etaje mai mici, secţiile de pază şi de persoane dispărute. Singură, secţia de persoane dispărute avea spaţiu în plus. „Bona Fides“, plesnind la cusături, viola teritoriul „Pazei”, iar „Paza“ mai-mai să se lase înghiţită.

Jones-puştiul, care era curier general, probabil că ajunsese să aibă picioare de oţel tot tropăind în sus şi-n jos pe scări, deşi putea să-şi ducă tăvile cu ceai cu liftul, fără să le mai care pe scări, pentru că exista unul minuscul, folosit cândva spre a duce hrana copiilor la etajele de sus.

La „Bona Fides“, ca de obicei, şase oameni discutau toţi deodată la telefon. Şeful departamentului, cu receptorul lipit de o ureche şi cu un deget înfundat în cealaltă, era un bărbat cu chelie mare, cu ochelari ca o semilună, căzuţi pe la jumătatea unui nas proeminent. Ca de obicei, avea peste cămaşă un pulover ponosit şi pantaloni gri, largi. Părea să aibă o cantitate inepuizabilă de haine vechi, dar niciodată unele noi, iar Jones-puştiul susţinea că nevastă-sa l-ar îmbrăca de la vânzările cu preţ redus din cadrul operelor de binefacere.

Am aşteptat până a terminat o conversaţie lungă cu un director despre caracterul unui candidat la funcţia de director de producţie la o fabrică de sticlă. Calitatea de nepreţuit a lui Jack Copeland era rapiditatea şi capacitatea de cuprindere a unor probleme implicate în zeci de alte servicii laolaltă. El vorbea cu fabricantul de sticlă de parcă ar fi crescut în fabrică. Şi ştiam că după cinci minute putea să dea sfaturi la fel de competente pentru alegerea unui notar. Caracterizarea sa asupra unui om mergea dincolo de obişnuita listă ca onestitate, conştiinciozitate, comportament normal şi

prudenţă, lucruri pe care majoritatea patronilor le cereau. Îi plăcea să descopere reacţiile subiectului sub stres, să afle ceea ce îi displăcea să facă şi ceea ce uita frecvent. Notele de subsol de la rapoartele lui erau, de obicei, partea cea mai valoroasă şi încrederea pe care un mare număr de firme industriale o aveau în el era o mărturie a capacităţii lui.

Manipula o putere imensă, fără să pară conştient de ea, ceea ce îl făcea foarte agreabil. După Radnor, el era cea mai importantă persoană din agenţie.

— Jack, spusei când puse receptorul jos, poţi să verifici pentru mine o persoană?

— Ce nu merge la secţia de curse, amice? întrebă făcând semn cu degetul în jos spre duşumea.

— Nu este o persoană din domeniul curselor.

— O, cine este?

— Un anume Howard Kraye. Nu ştiu dacă are vreo profesie. Speculează la bursă. Este un colecţionar turbat, de cuarţ. Am adăugat adresa lui Kraye din Londra.

El şi-a notat totul în mare viteză.

— O.K.. Sid îl voi pune pe unul din băieţi la treabă şi îţi voi da o notiţă preliminară. Este urgent?

— Foarte.

— Bun.

Rupse foaia din carnet.

— George, tot mai lucrezi la raportul acela pentru clientul de la lina de tricotat? Când îl termini, iată-l pe următorul.

— George, îi spusei, fii foarte atent.

Amândoi s-au uitat la mine, amuţiţi dintr-o dată.

— O bombă neexplodată, adăugai. N-o declanşa.

George spuse vesel:

— E o schimbare frumoasă de la lâna de tricotat. Nici dacă aş călca pe ouă, n-aş fi cu atâta băgare de seamă.

Jack Copeland s-a uitat la mine fix prin jumătatea de ochelari.

— Ai discutat-o cu bătrânul, presupun?

— Da. Am dat din cap. A spus să vorbeşti cu el, dacă vrei.

A zâmbit scurt.

— Nu-i nevoie, cred. Deci, asta-i tot?

— Pentru moment, da. Mulţumesc.

— Doar pentru înregistrare, cazul este al tău, al lui Dolly sau al cui?

— Presupun că… al meu.

— O-ho, spuse accentuând a doua silabă. Un vânt nou, dacă citesc eu bine.

Am râs.

— Nu poţi să ştii. Niciodată.

Jos, în secţia de curse, am găsit-o pe Dolly supraveghind mutarea mobilierului. Am întrebat-o ce se-ntâmplă şi mi-a trimis un surâs radios.

— Se pare că ai rămas aici, nu afară. Doar ce-a sunat bătrânul şi-a spus că trebuie să lucrezi undeva şi l-am trimis pe Jones-puştiul sus să şterpelească o masă de la „Persoane dispărute”. Pentru moment, cam asta. O masă liberă aici nu există.

O serie de bocănituri afară au anunţat întoarcerea lui Jones-puştiul, urmate apoi de obiectul în speţă, din placaj subţire, galben ca lămâia de te apuca greaţă.

— Niciodată n-am să ştiu cum tipii ăştia reuşesc să găsească o persoană dispărută. Pariez că n-au să fie în stare să-şi găsească nici pastrama dispărută.

A plecat şi s-a întors imediat cu un scaun.

— Câte fac eu pentru tine, spuse el aşezându-l în faţa mea. O pasăre mică, spălăcită stă ghemuită pe un taburet în biroul dactilografelor. I-am făcut un pic de curte.

— Aici ar fi necesar ceva mai mult mobilier, murmurai eu.

— Nu fi caraghios, spuse Dolly. De fiecare dată când bătrânul cumpără un birou nou, angajează doi funcţionari. Când am venit prima oară aici, acum cincisprezece ani, fiecare aveam câte o cameră, fie că mă crezi sau nu…

Biroul rearanjat s-a liniştit din nou, cu masa mea plantată într-un colţ, lângă biroul lui Dolly. M-am aşezat la ea. Şi am răspândit fotografiile să le sortez. Oamenii care developau şi executau pozele agenţiei făcuseră o treabă excelentă şi mă uimea că reuşiseră să scoată din micile negative poze de douăzeci şi trei pe optsprezece, care se puteau citi foarte clar.

Le-am ales pe toate cele neclare, duplicatele de la expunerile greşite le-am rupt şi am pus bucăţile în coşul de hârtii al lui Dolly. Au rămas cincizeci şi una de poze reprezentând conţinutul servietei diplomat a lui Kraye. Suficient de nevinovate pentru un ochi obişnuit, dar s-au dovedit a fi pură dinamită.

Cele două teancuri mari, sortate deja, erau certificatele de transfer ale acţiunilor Seabury şi scrisori de la agentul de bursă al lui Kraye. Hârtiile intitulate HS s-au dovedit a fi un rezumat sumar al certificatelor de acţiuni, aşa că le-am adăugat la grămada respectivă. Mai rămăseseră fotografiile bancnotelor, ale tranzacţiilor de acţiuni care nu aveau nimic de-a face cu Seabury şi cele două foi cu cifre pe care le găsisem sub cartonul de scris, la fundul servietei.

Am citit toate scrisorile agentului de bursă, un bărbat numit Ellis Bolt, de la firma Charing, Street şi King. Bolt şi Kraye erau în relaţii prieteneşti; scrisorile aminteau uneori evenimente sociale la care se întâlniseră; dar majoritatea foilor bătute la maşină se referau la validitatea şi perspectivele diverselor acţiuni (inclusiv Seabury), cumpărări făcute sau propuse şi referinţe la impozit, taxa de timbru şi comision.

Două scrisori erau scrise chiar de mâna lui Bolt. Prima, datată acum zece zile, spunea scurt:

„Dragă H.,
Aştept cu interes ştirile de vineri.

E

.

“

A doua pe care Kraye trebuie s-o fi primit în dimineaţa zilei când plecase la Aynsford, spunea:

> „Dragă H.,
> Am dat proiectul final în mâinile tipografilor şi foile trebuie să fie gata până la sfârşitul săptămânii viitoare sau marţea următoare, cel târziu. Două sau trei zile înainte de viitoarea întâlnire, oricum. Cred că trebuie să iasă. Are să fie zarvă mare, dacă va fi o nouă încurcătură, dar sigur te vei îngriji de asta.

E

.

“

— Dolly, pot să folosesc telefonul tău?

— Te rog.

Am sunat sus la „Bona Fides“

— Jack? Poţi să-mi mai verifici încă o persoană? Ellis Bolt, agent la bursă, lucrează pentru firma Charing, Street şi King.

I-am dat adresa.

— Este un prieten al lui Kraye. Procedează cu aceeaşi discreţie, te rog.

— E-n ordine. Te voi ţine la curent.

M-am aşezat privind fix la cele două scrisori părând atât de inofensive.

„Voi aştepta cu interes ştirile de vineri”. Putea să însemne orice veste, la urma urmei. Dar, de asemeni, putea să-nsemne *Ştirile*: şi la radio am auzit vineri că se amână cursele de la Seabury, pentru că un camion cu chimicale se răsturnase şi gazonul arsese.

Scrisoarea a doua era la fel de înşelătoare. Putea foarte uşor să se refere la o întâlnire a acţionarilor

la care o încurcătură trebuia evitată cu orice preţ. Sau se putea referi la un concurs hipic - la Seabury - unde o altă încurcătură putea influenţa vânzarea acţiunilor.

Era ca şi cum ai privi la o scamatorie dintr-o parte vedeai imaginea normală a obiectului, dar din cealaltă un trucaj.

Dacă era un şiretlic, domnul Ellis Bolt era băgat într-o acţiune penală până peste cap! Dacă era doar suspiciunea mea care sărea la concluzii grăbite, îi făceam o nedreptate strigătoare la cer unui agent de bursă cu o respectabilitate bine stabilită de-a lungul timpului.

Am luat telefonul lui Dolly din nou şi am cerut un fir cu exteriorul.

— Charing, Street şi King, bună dimineaţa, spuse o voce domoală de femeie.

— Bună dimineaţa. Aş vrea să aranjez o întâlnire cu domnul Bolt în legătură cu unele investiţii. Ar fi posibil?

— Sigur că da. Aici este secretara domnului Bolt. Îmi puteţi spune numele?

— Halley. John Halley.

— Sunteţi un client nou, domnule Halley?

— Exact.

— Da. Bine. Domnul Bolt va fi la birou mâine după amiază şi vă pot fixa o întâlnire pentru ora trei şi jumătate. Vă convine?

— Mulţumesc. Voi fi acolo la trei şi jumătate.

Am pus receptorul jos şi am aruncat o privire întrebătoare spre Dolly.

— Te deranjează dacă plec pentru tot restul zilei?

A zâmbit.

— Sid scumpule, eşti o dulceaţă, dar nu trebuie să-mi ceri permisiunea. Bătrânul a dat de înţeles foarte clar că tu acum eşti de capul tău. Nu trebuie să-mi dai socoteală nici mie, nici altcuiva din agenţie, cu excepţia bătrânului însuși. Îţi garantez că niciodată nu l-am văzut dând cuiva atâta mână

liberă până acum, dar iată că tu o ai, iubitule, aşa că faci ceea ce îţi place. Eu nu mai sunt şefa ta.

— Nu te superi? întrebai.

— Nu, spuse îngândurată. Imaginează-ţi că nu. Cred că ceea ce a vrut dintotdeauna bătrânul de la tine în această agenţie a fost să-i fii asociat.

— Dolly! Eram uluit. Nu fi ridicolă.

— El nu mai e tânăr, sublinie ea.

Am râs.

— Aşa că şi-a ales un jocheu căzut la pământ. Care să-l ajute să iasă la liman.

— El şi-a ales pe cineva cu suficient capital să-i devină asociat, pe cineva care a fost în vârful unei profesiuni şi are suficient timp să ajungă în vârful alteia.

— Baţi câmpii, Dolly dragă. Ieri dimineaţă era cât pe ce să mă dea afară.

— Dar eşti încă aici, nu-i aşa? Mult mai aici decât ai fost vreodată. Şi Joanie a spus că bătrânul a fost într-o bună dispoziţie colosală după ce te-ai dus la el.

Am clătinat din cap râzând.

— Eşti prea romantică. Jocheii nu se transformă în detectivi, cel mult în…

— Ei bine, în ce? întrebă prompt.

— În vânzători la licitaţie, eventual… sau în contabili.

Dădu din cap.

— Tu deja ai devenit detectiv, fie că o ştii sau nu. Te-am urmărit în aceşti doi ani, ia aminte. Păreai că nu faci nimic, dar absorbeai tot ce te învăţau detectivii ca un burete ce nu se mai satură de apă. Aş zice, Sid iubitule, că, dacă nu te păzeşti, vei rămâne aici cu arme şi bagaje tot restul vieţii.

Dar n-am crezut-o şi n-am dat nicio atenţie vorbelor ei.

Am zâmbit.

— Vreau să merg să arunc o privire asupra hipodromului Seabury în după-amiaza asta. Vrei să vii?

— Glumeşti? oftă ea.

Teancul de corespondenţă era înalt de o palmă.

— Mi-ar fi picat bine un drum în racheta ta, la fel şi puţin aer marin.

Am strâns fotografiile şi le-am pus din nou în cutie, alături de negative. Masa avea un sertar şi l-am tras să pun fotografiile înăuntru. Dar nu era gol. În el erau un pachet de sandviciuri, nişte ţigări şi o sticlă plată, plină pe jumătate cu whisky. Am început să râd. Spusei:

— În curând, cineva va coborî ca o furtună de la „Persoane dispărute” spre a-şi căuta „Prânzul dispărut”.

*

* *

Hipodromul Seabury era cam la un kilometru de mare. Dacă priveai înapoi de pe ultimul rând al tribunelor, vedeai bucla largă, argintie a Canalului Mânecii. Pe toată întinderea până la mare, de o parte şi de alta a şoselei, erau îngrămădite şiruri de căsuţe care păreau să alerge spre ţărm asemeni turmei din Gadara. În fiecare din ele, un învăţător pensionar sau un funcţionar public sau un preot sau văduvele lor gândeau la rădăcinile pe care şi le smulseseră de oriunde fusese prea frig sau prea sumbru pentru vârsta lor, şi acum inhalau aerul cald, sărat al sudului.

Reuşiseră. Făcuseră ceea ce voiseră dintotdeauna. Se retrăseseră într-un bungalou la malul mării.

Am intrat cu maşina prin porţile deschise ale hipodromului şi am oprit în faţa camerei de cântărire. Coborând, mi-am dezmorţit picioarele şi m-am îndreptat spre uşa administratorului hipodromului. Am bătut. Niciun răspuns. Am apăsat pe clanţă. Era închis. Închise erau şi camera de cântărire şi toate celelalte.

Cu mâinile în buzunare am pornit-o spre rândul de sus al tribunelor să privesc hipodromul. Oficial, Seabury era clasificat în grupa a treia, ceea ce

însemna mai jos decât Doncaster şi mai sus decât Windsor, atunci când fusese să primească ajutor de la Betting Levy Board[9].

Tribunele nu arătau de gradul trei - trepte de lemn, mai peste tot acoperişuri din tablă galvanizată, ondulată. Dar pista era o adevărată bucurie pentru un jocheu şi totdeauna mi s-a părut că e păcat că restul nu era la înălţime.

Nu era nimeni pe lângă tribune. Totuşi, spre unul din capetele pistei se zăreau câţiva oameni şi un tractor şi am pornit-o spre ei păşind dincolo de împrejmuire, direct pe iarbă. Pista era aproape perfectă pentru o cursă de noiembrie - moale, dar elastică sub picioare, tocmai bună pentru antrenorii tentaţi să-şi trimită cât mai mulţi cai la curse. În condiţii obişnuite, aşa era. Dar, după cum stăteau lucrurile în momentul de faţă, mulţi antrenori îşi trimiteau caii în altă parte. Un hipodrom care nu are afluenţă de concurenţi nu are nici afluenţă de public. De câtva timp încasările pe bilete la Seabury scăzuseră, iar cheltuielile crescuseră; aici zăcea şi sâmburele pierderii lui.

Gândind la trista poveste pe care o citisem în situaţia veniturilor şi cheltuielilor lui, am ajuns la muncitorii care lucrau la pistă. Săpaseră o mare porţiune din ea şi partea scoasă o încărcaseră în remorca unui tractor. Un miros pătrunzător, neplăcut plutea în aer.

O porţiune neregulată, pe o lungime de aproape treizeci de metri şi întinzându-se pe aproape toată lăţimea pistei, fusese arsă, complet distrusă, căpătând o culoare maronie. Mai puţin de jumătate din gazonul afectat fusese deja îndepărtat, rămânând la vedere noroiul gri, calcaros de dedesubt şi mai era încă o mare cantitate ce trebuia îndepărtată. Nu m-am gândit că nu erau suficienţi oameni la lucru ca să fie vreo speranţă că pista va fi refăcută pentru cursa ce urma să aibă loc doar peste opt zile.

— Bună ziua, le-am zis oamenilor, fără să mă adresez cuiva anume. Ce distrugere îngrozitoare!

Unul dintre ei şi-a înfipt cazmaua în pământ şi a venit spre mine ştergându-şi mâinile de pantalonii.

— Ce doreşti? mă întrebă el fără prea multă politeţe.

— Îl caut pe administratorul hipodromului. Căpitanul Oxon.

Vizibil, tonul lui deveni mult mai politicos.

— Astăzi nu este aici, domnule. Hei!… nu eşti Sid Halley?

— Exact.

Zâmbi. Tonul lui se schimbă din nou, devenind acum amical.

— Eu sunt şeful, de echipă, Ted Wilkins.

Am strâns mâna pe care mi-o întinsese.

— Căpitanul Oxon este plecat la Londra. A spus că nu se va întoarce până mâine.

— N-are importanţă, spusei. Mă aflam pe aici, prin zonă. Şi m-am gândit să intru pentru o clipă să mă uit la bietul, bătrânul hipodrom.

Se întoarse odată cu mine să privească dezastrul.

— Cumplit, nu-i aşa?

— Ce s-a întâmplat exact?

— Cisterna s-a răsturnat pe drumul acela.

El arătă cu mâna şi ne pornirăm într-acolo, pe marginea porţiunii săpate. Drumul, unul secundar, trecea foarte aproape de hipodrom, iar capătul pistei îl traversa, formând un larg semicerc. În timpul curselor suprafaţa dură a drumului era acoperită cu un strat gros din coajă de stejar sau turbă, ori cu rogojini groase, verzi, peste care caii galopau fără probleme. Deşi nu era ideal, metoda se practica la multe hipodromuri din întreaga ţară, faimosul Aintree se intersecta cu Melling Road iar Ludlow le întrecea pe toate cu ale lui cinci traversări de şosele.

— Chiar aici, spuse Ted Wilkins, arătând cu mâna. Cel mai rău loc în care se putea întâmpla, chiar în mijlocul pistei. Chimicalele au năvălit pur

şi simplu din cisternă. Ea s-a răsturnat şi capacul de închidere sa deteriorat lăsând totul să curgă.

— Cum s-a întâmplat? întrebai. Accidentul, vreau să spun.

— Nimeni nu ştie exact.

— Dar şoferul? El n-a murit, nu-i aşa?

— Nu, nici măcar n-a fost rănit grav. Doar zguduit puţin. Dar nu şi-a putut aminti ce s-a întâmplat. După lăsarea întunericului, nişte oameni care veneau cu o maşină pe şosea au fost gata-gata să intre în cisternă. Ei l-au găsit pe şofer stând pe marginea drumului, ţinându-se cu mâinile de cap şi văitându-se. Se zice că ar fi vorba de un şoc. El şi-ar fi lovit capul cumva când s-a răsturnat cu cisterna. Ce mă nedumereşte este cum de-a ieşit atât de uşor, cabina era făcută aproape zob şi peste tot erau geamuri sparte.

— Circulă frecvent cisterne pe aici? Dacă circulă, e un mare noroc că nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— Nu circulau, spuse scărpinându-se în cap. Dar de vreun an sau doi circulă pe aici aproape regulat. Ştii, traficul pe şoseaua principală spre Londra a devenit o adevărată calamitate.

— O!… Aparţinea unei firme locale, deci?

— E puţin mai jos, pe coastă. Intersouth Chemicals, asta-i firma de care aparţinea.

— Când crezi că se vor putea ţine curse aici din nou? întrebai întorcându-mă să privesc pista. Va fi gata până săptămâna viitoare?

S-a încruntat.

— Rămâne între noi, nu cred că este vreun strop de speranţă. Aşa cum i-am spus căpitanului, ne trebuiau câteva buldozere, nu şase oameni cu cazmale.

— Şi eu aş fi gândit la fel.

A oftat.

— Mi-a spus doar că nu ne putem permite buldozere şi să tac, să-mi văd mai departe de treabă. Şi asta am făcut. În ritmul în care se merge,

până miercurea viitoare abia dacă vom avea scos gazonul stricat.

— Asta înseamnă că nu mai rămâne timp pentru aranjarea celui nou.

— Ar fi un miracol să fie doar pus, ce să mai vorbim de aranjat, încuviinţă el posomorit.

M-am aplecat şi mi-am trecut mâna peste un petec de iarbă maro. Se descompunea şi o simţeam lipicioasă. M-am strâmbat şi şeful de echipă a râs.

— Oribil, nu-i aşa? Şi pute, nu glumă.

Mi-am dus degetele la nas şi mai bine n-aş fi făcut-o.

— A fost la fel de incert ca acum chiar de la început?

— Da, exact. Fără nicio speranţă.

— Bine, nu-ţi voi mai răpi din timp, spusei zâmbind.

— Îi voi spune căpitanului Oxon că ai fost pe aici. Păcat că nu l-ai găsit.

— Nu-l mai deranja. Acum probabil că are atâtea pe cap.

— A naibii lovitură, una după alta.

S-a întors la cazmaua şi la sarcina lui ingrată, iar eu m-am reîntors pe acelaşi drum de vreo jumătate de kilometru, direct spre tribunele pustii.

Am ezitat o clipă în faţa camerei de cântărire întrebându-mă dacă să deschid şi să intru înăuntru, dar ştiam că doar nostalgia mă îndemna să fac asta şi nu convingerea că ar merita investigaţia. Cred că totdeauna a existat tentaţia de a folosi deprinderi profesionale pentru satisfacerea propriilor plăceri. Aşa cum doctorii inhalează eter. Eu m-am mulţumit doar să-mi arunc ochii pe fereastră.

Camera de cântărire pustie părea aceeaşi dintotdeauna: o duşumea de scândură neacoperită, de o întindere considerabilă, cu o masă şi câteva scaune drepte într-un colţ şi cântarul pe stânga. Cântarele de la cursele hipice nu erau toate la fel. Nu mai rămăsese niciunul din cele vechi, în care jocheii stăteau pe o platformă iar greutăţile erau

adăugate la un braţ care se balansa. Întregul proces era mult prea lent. Acum erau fie scaune atârnate de undeva de sus, în care te simţeai ca un sac cu cartofi, fie scaune fixate pe o platformă de metal, pe arcuri. În ambele cazuri greutatea era marcată rapid de un indicator ce se mişca circular pe cadranul unui ceas gigant. În esenţă, un modern cântar de bucătărie, dar foarte mult mărit.

Cântarul de la Seabury era de tipul scaun pe o platformă metalică, pe care eu întotdeauna l-am găsit cel mai simplu de folosit. Mi-am amintit câteva din ocaziile când am stat pe acest cântar, înainte şi după cursă. Unele bune, altele rele, aşa cum se întâmplă de obicei la curse.

Ridicând din umeri, m-am îndepărtat. M-am gândit că nu voi mai sta acolo niciodată. Şi nu vor mai fi nici palpitaţii fără rost.

M-am urcat în maşină, m-am îndreptat spre cel mai apropiat oraş căutând sediul firmei Intersouth Chemicals, iar o oră mai târziu discutam cu directorul de personal. I-am explicat că eram doar în trecere şi, în numele Comitetului Naţional de Vânătoare, voiam să aflu dacă şoferul cisternei se însănătoşise pe deplin sau dacă îşi mai aminteşte ceva despre accident.

Directorul, gras, de peste cincizeci de ani, era amabil dar nu m-a putut ajuta.

— Smith a plecat, spuse el scurt.. I-am dat câteva zile să se refacă după accident şi s-a întors ieri şi ne-a spus că soţia lui nici nu se gândeşte să-l mai lase să transporte chimicale, aşa că îşi fac bagajele şi pleacă.

Se simţea mâhnirea în vocea lui.

— Era de multă vreme aici? îl întrebai plin de înţelegere.

— De aproape un an.

— Un şofer bun, presupun?

— Da. La media cerută de această slujbă. Ştiţi, trebuie să fie şoferi buni, altfel nu-i angajăm. Smith era corespunzător, dar cu nimic ieşit din comun.

— Şi, realmente, nu ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu, oftă el. E greu să răstorni o cisternă. Nu s-a putut constata nimic, nici la cercetarea la faţa locului. Drumul era acoperit cu ulei, benzină şi chimicale. Dacă au fost urme, de derapare vreau să spun, ele n-au mai rămas după ce-a venit depanarea să ridice cisterna iar drumul a fost curăţat.

— Cisternele dumneavoastră folosesc des această rută?

— Au început s-o folosească destul de recent dar, după cele întâmplate, au abandonat-o. De fapt, dacă-mi amintesc bine, chiar Smith a descoperit-o. Traversând hipodromul se evitau câteva blocări la intersecţii, cred. Ştiu că unii dintre şoferi au găsit ideea bună.

— Deci ei traversau Seabury regulat?

— Sigur, deseori. Linie dreaptă spre Southampton şi circulară spre rafinăria de petrol de la Fawley.

— Aha! Exact, ce transporta cisterna lui Smith?

— Acid sulfuric. Este folosit la rafinarea petrolului, printre altele.

Acid sulfuric. Dens, uleios, corosiv până la ardere. Nimic mai distrugător nu se putea turna peste gazonul de la Seabury! S-ar fi putut alerga, dacă ar fi fost o substanţă chimică mai blândă, s-ar fi pus nisip sau scoarţă de stejar peste iarba compromisă şi cursele s-ar fi ţinut. Dar nimeni nu risca să-şi trimită calul pe un teren îmbibat cu vitriol.

I-am spus:

— Aţi putea să-mi daţi adresa lui Smith? Am să trec pe la el să văd dacă i-a revenit memoria.

— Sigur.

A căutat într-un dosar şi a găsit-o.

— Spuneţi-i că se poate întoarce la slujbă, dacă-l interesează. Şi-a mai anunţat cineva demisia în dimineaţa asta.

I-am promis că-i voi transmite, i-am mulţumit şi am plecat spre adresa lui Smith, care s-a dovedit a

consta din două camere la etaj, într-o casă de la marginea oraşului. Dar Smith şi soţia lui nu mai locuiau în ele. Împachetaseră şi plecaseră ieri. Am aflat-o de la o tânără femeie cu părul prins în spelci. Nu, ea nu ştia unde plecaseră. Nu, nu lăsaseră nicio adresă şi, dacă eu aş fi fost în locul ei, nu mi-aş fi făcut nicio grija în legătură cu sănătatea lui, pentru că el râsese, băuse şi ascultase discuri tot timpul după ziua accidentului, traumatismul lui vindecându-se de la sine foarte repede. Când ea se plânsese de zgomot, el îi spusese că era normal să petreacă, pentru că scăpase de la moarte.

Se lăsase întunericul şi am condus încet spre Londra orbit de farurile de la maşinile ce veneau fără întrerupere din sens invers. Înapoi spre apartamentul meu, într-un bloc modern, la numai câţiva paşi de birou, apoi jos - pe panta din garajul de la subsol, şi sus - în lift, spre etajul cinci şi, în sfârşit, acasă.

Aveam două camere, dormitorul şi sufrageria, orientate spre sud şi vizavi de ele alte două, baia şi bucătăria, cu ferestrele spre curtea interioară. Un loc plăcut, însorit, cu mobilă de culoare deschisă, iar restul în culori reci, încălzire centrală, curăţenia fiind inclusă în preţul chiriei. Săptămânal sosea comanda de alimente direct în bucătărie, printr-o amenajare specială făcută în perete, iar gunoiul se făcea nevăzut printr-un tobogan. Existenţă modernă. Fără agitaţie, fără mizerie, fără bătaie de cap. Şi, după Jenny, al dracului de singură.

Nu că ea ar fi fost vreodată aici, pentru că nu fusese. Casa din satul Berkshire, unde locuisem mai mult, fusese mai degrabă un câmp de luptă şi, când ea plecase, o vândusem şi fusese ca o eliberare. În apartament mă mutasem la scurt timp după intrarea la agenţie, pentru că era aproape. Era scump, într-adevăr, dar economiseam transportul.

Am amestecat brandy cu cuburi de gheaţă şi apă, m-am aşezat într-un fotoliu comod, cu picioarele pe birou, şi am început să mă gândesc la Seabury.

Seabury, căpitanul Oxon, Ted Wilkins, Intersouth Chemicals şi un şofer numit Smith.

După asta am început să mă gândesc la Kraye. Nimic plăcut în legătură cu el, absolut nimic. O pojghiţă netedă, dubioasă, de sofisticare, mascând o lăcomie feroce: o pasiune dementă pentru cristale, ca şi pentru pământ; obsesia curăţeniei trupului spre a compensa abjecţia minţii; perversiuni sexuale; şi plăcerea anormală de a privi fericit o mână schiloadă şi *apoi de a o lovi.*

Nu, nu era absolut nimic care să-mi placă la Howard Kraye.

Capitolul VII

— Chico, spusei, cum răstorni un camion pe un loc dinainte stabilit?

— Ce? Asta e uşor. Nu-ţi trebuie decât un mecanism solid de ridicare. Un troliu hidraulic mare. O macara. Ceva de felul ăsta.

— Cât timp îţi ia?

— Adică, dacă camionul şi macaraua sunt amândouă deja aranjate?

— Da.

— Doar un minut sau două. Ce fel de camion?

— O autocisternă.

— De petrol?

— Un pic mai mică decât cisternele de petrol. Mai degrabă de mărimea unei cisterne de lapte.

— Cât un sărutat de mână. Ţine cont că ele au centrul de gravitate jos. Nu e necesară decât o ridicare zdravănă. Dar, în orice caz, e foarte uşor.

Mă întorsei spre Dolly:

— Chico este ocupat astăzi sau te-ai putea dispensa de el?

Dolly se aplecă în faţă, rozând capătul unui creion, şi privi în programul zilei. Bluza-i decoltată îşi etala punctele de susţinere.

— Aş putea trimite pe altcineva la Kempton…

Prinse direcţia ochilor mei, râse şi se trase înapoi cu un centimetru.

— Da, poţi să-l iei.

Îi aruncă lui Chico o privire plină de căldură.

— Chico, spusei, mergi la Seabury şi vezi dacă poţi afla ceva despre vreun mecanism de ridicat care să fi fost văzut pe lângă hipodrom vinerea trecută… bungalourile acelea mici sunt pline de oameni care n-au altceva de făcut decât să se uite la lumea care trece… poţi să verifici dacă a fost închiriat ceva pe plan local, dar cred că asta este mai puţin probabil. Drumul trebuie să fi fost închis pentru câteva minute înainte ca cisterna să se

răstoarne. Vezi dacă poţi găsi pe cineva care să fi observat ceva de natura asta… indicatoare de interdicţie, de exemplu. Şi după asta mergi la primărie şi vezi dacă poţi afla din hărţile lor vechi ceva în legătură cu canalele de scurgere.

I-am povestit despre deteriorarea canalului de scurgere care făcuse un adevărat dezastru dintr-o cursă de garduri, ca el să ştie ce să caute pe hărţi.

— Şi fii discret.

— Învaţă oul pe găină, zâmbi el.

— Cel pe care-l filăm este o brută.

— Şi nu vrei ca el să ne miroase că ne ţinem de coada lui?

— Foarte exact.

— Micul Chico poate să-şi poarte singur de grijă, spuse el.

După ce Chico a plecat, l-am sunat pe lordul Hagbourne şi i-am descris, în termeni foarte exacţi, starea pistei de la Seabury.

— Ceea ce le-ar trebui este un echipament adecvat de scoatere a pământului, rapid, şi se pare că nu mai sunt fonduri cu care să fie plătit. N-ar putea Levy Board…?

— Levy Board nu este zâna cea bună, mă întrerupse el. Dar voi vedea ce se poate face. Mai puţin de jumătate curăţat, zici? Hm… Totuşi, am înţeles că Oxon a dat toate asigurările lui Weatherbys că pista va fi gata până la întâlnirea următoare. S-a răzgândit?

— Nu l-am văzut, domnule. Era plecat pentru toată, ziua.

— A!

Vocea lordului Hagbourne deveni puţin mai rece.

— Deci nu el te-a rugat să-mi ceri ajutorul?

— Nu.

— Atunci nu văd cum aş putea interveni. Ca administrator al hipodromului, este responsabilitatea lui să hotărască ce se poate face şi ce nu se poate şi cred că trebuie să lăsăm lucrurile

ca atare. Mda. Şi bineînţeles el se va consulta cu directorul tehnic dacă are nevoie de vreun sfat.

— Director tehnic este domnul Fortherton, care locuieşte la Bristol. El este şi acolo director de hipodrom şi este ocupat cu întâlnirile de acolo, de mâine şi de luni.

— A, da, aşa este.

— Aţi putea să-l sunaţi pe căpitanul Oxon neoficial, doar să-l întrebaţi cum merg lucrările, sugerai eu.

— Nu ştiu…

— Bine, domnule, aveţi cuvântul meu că, dacă lucrurile continuă să lâncezească la fel acolo, nu se va ţine nicio cursă săptămâna viitoare la Seabury. Căpitanul Oxon nu cred că-şi dă seama cât de încet sapă oamenii aceia.

— Trebuie să-şi dea seama, protestă el. A dat toate asigurările lui Weatherbys…

— O altă amânare de ultimă oră va termina Seabury definitiv, am spus pe un ton ceva mai ridicat…

A urmat o scurtă pauză. Apoi a adăugat resemnat:

— Da. S-ar putea. Bine, atunci. Îi voi întreba pe căpitanul Oxon şi pe domnul Fortherton dacă sunt mulţumiţi de cum merg lucrurile.

N-am reuşit să-l împing la vreo acţiune mai directă decât asta, ceea ce categoric nu era suficient. Cred că protocolul va duce hipodromul Seabury la moarte.

Monopolizând telefonul lui Dolly, am sunat în continuare poliţia din Epping şi am vorbit cu inspectorul şef Cornish.

— Ceva veşti noi despre Andrews? l-am întrebat.

— Cred că interesul dumitale este foarte îndreptăţit.

Chicotul lui se auzi pe fir.

— Am aflat că el într-adevăr avea o soră. Am chemat-o ieri la o anchetă pentru identificarea cadavrului, ca rudă apropiată, dar, să-ţi spus drept,

n-a făcut-o. A aruncat o privire asupra rămăşiţelor la morgă şi a căzut pe duşumea vomând.

— Biata fată, nu-i vina ei.

— Nu. Nu părea în stare să mai identifice pe nimeni. Dar noi aveam identificarea sigură făcută de dumneata, aşa că n-am avut inima s-o punem să mai intre din nou.

— Cum a murit? Aţi aflat?

— Da, am aflat. A fost împuşcat pe la spate. Glonţul a ricoşat într-o coastă şi s-a oprit în stern. Am chemat experţii să-l compare cu cel scos din pereţii biroului vostru. Nu există niciun dubiu că sunt identice. A fost omorât cu arma cu care el a tras în dumneata.

— Şi s-a găsit acolo sub el?

— Nici urmă de ea. S-a clasat la crimă făcută de persoane necunoscute. Şi, între noi fie spus, aşa va rămâne probabil! Nu avem un indiciu concludent.

— Ce indiciu aveţi? întrebai.

Vocea lui trăda un uşor zâmbet.

— Numai ceva ce ne-a spus sora lui. Ea are o garsonieră în Islington şi el a petrecut acolo seara dinainte de pătrunderea în localul vostru. El i-a arătat arma. Ea spune că era foarte mândru că o avea; aparent, el era un naiv. Tot ceea ce i-a spus era că un barosan i-o împrumutase să meargă să aducă ceva şi el urma să împuşte pe oricine i s-ar fi pus în cale. Ea nu l-a crezut. Spunea că el întotdeauna născocea poveşti, toată viaţa făcuse astfel. Aşa că nu l-a întrebat nimic despre barosan, nici despre unde urma să meargă, nici despre orice altceva.

— Cam indiferentă, spusei. Cu o armă încărcată chiar sub nasul ei!

— După spusele vecinilor, ea era mult mai interesată de şirul neîntrerupt de bărbaţi ce o vizitau decât de ceea ce făcea fratele ei.

— Oameni de zahăr, vecinii.

— Cred şi eu. În orice caz, noi am verificat pe oricine am putut găsi din cei care-l văzuseră pe

Andrews în săptămâna în care te-a împuşcat, dar el n-a spus nimănui nici un cuvânt despre o armă sau despre un barosan sau despre un comision în Cromwell Road.

— Nu s-a mai întors la sora lui după aceea?

— Nu, ea-i spusese că aşteaptă un musafir.

— La ora unu noaptea? Vecinii probabil că aveau dreptate. Aţi verificat şi lumea curselor? Andrews era destul de bine cunoscut acolo, era un fel de comisionar ocazional folosit în mici găinării.

— Da, în principal acolo am încercat. Fără niciun rezultat. Toată lumea părea surprinsă ca o persoană atât de inofensivă să fie omorâtă.

— Inofensiv!

A râs.

— Dacă dumneata nu l-ai fi considerat inofensiv, nu i-ai fi ieşit în cale.

— Aşa-i, spusei tulburat. Dar acum văd un ticălos în fiecare cetăţean respectabil. Este foarte neplăcut.

— Majoritatea dintre ei sunt ticăloşi, într-un fel sau altul, spuse el amuzându-se. Altfel noi n-am avea de lucru. Apropo, ce părere ai de şansele lui Sparkle anul acesta la Hennessy?…

Când, în cele din urmă, am pus telefonul jos, Dolly l-a înşfăcat cu un sarcastic: „Te deranjează?“ şi i-a cerut centralistei să-i dea trei numere unul după altul, „fără întreruperi din partea lui Halley”. Am zâmbit, am scos pachetul de fotografii din sertarul mesei din placaj şi m-am uitat peste ele din nou. Nu-mi spuneau nimic în plus faţă de datele de până acum. Scrisorile lui Ellis Bolt către Kraye. Acum aveai impresia că este ceva, acum nu mai era nimic. Un ticălos în fiecare cetăţean respectabil. Trebuie să joci cât mai secret, îmi spusei, cu cărţile cât mai aproape de piept, în eventualitatea că ochii care privesc peste umărul tău te-ar trăda. Mă întrebam de ce mă obseda un vag sentiment de nelinişte şi, iritat, am decis că glonţul ce-mi trecuse prin stomac mă făcuse nervos.

Când Dolly a terminat convorbirile, i-am luat receptorul din mână şi l-am sunat pe agentul meu bancar.

— Domnul Hopper? Aici este Sid Halley… da, bine, mulţumesc, dar dumneavoastră? Bun. Acum, aţi vrea să-mi spuneţi cât am în ambele conturi, cel curent şi cel cu dobândă?

— În momentul de faţă sunt destul de prospere, îmi spuse cu vocea lui gravă de bas. Aţi avut numeroase dividende în ultimul timp. Aşteptaţi o clipă şi voi trimite după cifrele exacte.

Se auzi departe vorbind cu cineva după care reveni.

— Este timpul să reinvestiţi o parte din ele.

— Eu chiar am în minte nişte investiţii, - încuviinţai. Chiar asta voiam să discut cu dumneavoastră. Plănuiesc să cumpăr câteva acţiuni, de data aceasta de la un agent de bursă, nu prin bancă. Aă… vă rog să nu credeţi că sunt nemulţumit; cum aş putea fi, când aţi acţionat atât de bine pentru mine? Este ceva legat de munca mea la agenţie.

— Nu-i nevoie să-mi spuneţi mai mult. Ce doriţi exact?

— Ei bine, să vă dau ca sursă de relaţii, spusei. În mod cert agentul va cere o persoană care să dea relaţii, dar v-aş fi foarte recunoscător, dacă aţi rămâne într-un cadru cât mai strict financiar posibil. Nu menţionaţi nimic despre ocupaţia mea trecută sau prezentă. Asta este foarte important.

— Atunci n-o voi face. Altceva?

— Nimic… o, ba da. Eu m-am prezentat ca John Halley. Vreţi să vă referiţi la mine în felul acesta, dacă ia legătura cu dumneavoastră?

— E-n ordine. Aştept cu nerăbdare să aud într-o zi despre ce este vorba. De ce nu treceţi pe la mine? Am câteva trabucuri foarte bune.

Vocea profundă era amuzată.

— A, iată cifrele.

El îmi spuse totalul care era mai mare decât mă aşteptasem. Starea asta fericită nu va dura foarte mult, reflectai, dacă va trebui să trăiesc timp de doi ani fără nici un salariu de la Radnor. Şi vina nu era a nimănui. Doar a mea.

Dându-i lui Dolly înapoi telefonul cu o plecăciune ironică, am urcat la „Bona Fides". Jerseul lui Jack Copeland de culoarea nămolului avea o cârpitură pe piept, făcută cu albastru-deschis şi elasticul începuse să se deşire pe şold. El trăgea de firul liber, făcând ca totul să arate şi mai rău.

— Ai ceva despre Kraye? îl întrebai. Sau este prea devreme?

— Cred că George are ceva în preliminarii, răspunse el. Are cineva o foarfecă?

O bucată bună din jerseu se deşirase.

— Să-l ia dracu!

M-am îndreptat râzând spre masa lui George. Preliminariile constau dintr-o foaie de hârtie, cu note scrise de mână în stilul foarte concentrat al lui George. Începea cu: „Căs. Leg., 2 ani, 2 ant., 1 div., 1 sin." şi continua cu o listă de nume şi date.

— Ei?

— Ei, da. Zâmbi. Kraye s-a căsătorit legal acum doi ani cu Doria Dawn, născută Easterman. Anterior el a mai avut două soţii. Una s-a sinucis; cealaltă a divorţat din motive de cruzime.

Arătă cu degetul spre nume şi date.

— Foarte clar, încuviinţai. Când ştii mai în detaliu?

— Dacă n-ai fi atât de nerăbdător, ai avea un raport inteligibil bătut la maşină. Dar, pentru că tot eşti aici… Continuă, arătând spre partea de jos a paginii: Geologii îl cred puţin excentric… cuarţurile nu au o valoare intrinsecă, majoritatea sunt prea comune, cu excepţia pietrelor preţioase, dar Kraye bate drumurile şi încearcă să le cumpere dacă-i cad cu tronc. Cei de la Muzeul de Geologie îl ştiu destul de bine. Dar nicio şoaptă despre vreo treabă murdară. Cluburile… el este înscris la

acestea trei, nu este foarte iubit, dar majoritatea membrilor îl cred un tip remarcabil, vorbeşte foarte frumos. Practică jocuri noroc la Crockfords, destul de cumpătat, fără câştiguri sau pierderi de anvergură. Călătoreşte totdeauna la clasa întâi, de obicei cu vaporul, nu cu avionul. Fără slujbă sau profesie, nu poate fi deci găsit pe vreo listă universitară sau a altor profesiuni. Se crede că trăieşte din investiţii, jucând la bursă etc. Nu e prea iubit, dar majoritatea îl consideră un om deştept, cultivat, iar unul sau doi îl consideră un fanfaron ipocrit.

— Niciun amestec în vreo escrocherie?

— Nimic. Vrei să merg mai în profunzime?

— Dac-o poţi face fără să te simtă.

George încuviinţă din cap.

— Vrei să-i pun şi filaj?

— Nu, nu cred. Nu în momentul de faţă.

Un filaj permanent era dificil pentru detectiv şi costisitor pentru client, lăsând la o parte riscul de a fi observat de cel urmărit care astfel era avertizat asupra pericolului.

— Ceva despre trecutul lui? întrebai.

George clătină din cap.

— Nimic. Nimeni din cei ce-l cunosc acum nu-l ştiu de mai mult de zece ani. Fie că nu s-a născut în Marea Britanie, fie că numele de naştere n-a fost Kraye. Nu i se cunosc rude.

— Te-ai descurcat admirabil, George. Toate astea într-o singură zi.

— Relaţii, amice, relaţii. O mulţime de telefoane, puţin pe la crâşmă. Un pic de bârfă cu furnizorii locali. Nimic deosebit.

Jack, într-o dispoziţie proastă, cu degetele vârâte în plasa de păianjen ce mai rămăsese din jerseul lui, mă privi pe deasupra ochelarilor şi-mi spuse că preliminarii asupra lui Bolt nu existau deocamdată, pentru că fostul sergent Carter, care se ocupase de el, nu telefonase.

— Dacă sună, anunţă-mă, da? Am o întâlnire cu Bolt la trei şi jumătate. Mi-ar fi mai la-ndemână să ştiu câte ceva despre el înainte de a plecaca.

— O.K.

După asta am coborât în secţia de curse şi am privit pe fereastră vreo jumătate de oră, urmărind viaţa ce pulsa în Cromwell Road şi întrebându-mă ce soi de talmeş-balmeş voi face din investigaţia Kraye. Un junior la Grand National[10], asta eram, gândii dezamăgit. Deşi, dacă te gândeşti, călărisem cândva ca junior la National şi mă descurcasem. Uşor înveselit am luat-o pe Dolly la un sandvici şi o băutură la expresul de la Air Terminal[11], unde am stat şi am invidiat oamenii care plecau în călătorii. Era atâta speranţă pe feţele lor, de parcă zburând ar fi putut lăsa toate necazurile pe pământ. Doar o iluzie, gândii posomorit. Necazurile zboară odată cu tine; o povară pe suflet… o infirmitate pe care o ascunzi.

Am râs şi am glumit cu Dolly ca de obicei. Ce altceva puteam face?

*

*   *

Firma Charing, Street şi King ocupa două, camere într-un bloc mare de birouri aparţinând altei firme mai mari şi era formată doar din Bolt, un funcţionar şi o secretară.

Mi s-a arătat uşa de la biroul secretarei şi am intrat într-o cameră cât o boxă, cenuşie, posomorită, ordonată, cu lumini reci, fluorescente şi o fereastră anostă prin care se profila o scară de incendiu. O femeie stătea la un birou lipit de peretele din dreapta, cu faţa spre fereastră şi cu spatele spre mine. La un metru de scaunul ei era o uşă cu numele lui Bolt pe o plăcuţă de sticlă mată. M-am gândit că era foarte bizar plasată în cameră, dar poate că îi plăcea să stea în curent şi să se întoarcă de fiecare data când cineva intra.

Totuşi nu s-a întors. Abia dacă şi-a mişcat capul spre mine şi a spus

— Da?

— Am o întâlnire cu domnul Bolt, spusei, la trei şi jumătate.

— O, da, dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Halley. Vă rog să luaţi loc. Am să văd dacă domnul Bolt vă poate primi.

Arătă spre un scaun ce se afla la un pas în faţa mea şi apăsă pe un buton de pe birou. În timp ce o ascultam spunându-i domnului Bolt că eram acolo, cu aceeaşi voce liniştită pe care i-o auzisem la telefon, am avut timp să observ că era trecută de treizeci şi cinci, era suplă, dreaptă, cu o şuviţă de păr negru, neondulat, căzându-i pe obraz., în orice caz, avea o coafură prea tinerească pentru vârsta ei. N-avea niciun inel pe degete şi nici lac pe unghii. Hainele-i erau de culoare închisă şi neinteresante. Părea că făcea o încercare deliberată de a fi neatractivă deşi, când s-a întors pe jumătate şi mi-a spus că domnul Bolt mă primeşte, profilul ei era destul de plăcut. Am primit licărirea unui ochi căprui, repede lăsat în jos, începutul unui zâmbet pe buzele-i palide şi, din nou, direct ceafa.

Nedumerit am deschis uşa domnului Bolt şi am păşit înăuntru. Biroul lui nu era mult mai inspirat amenajat decât antecamera; era mai mare şi avea un covor nou, verde, pătrat pe linoleum, dar pereţii gri şi o ordine monotonă creau nota dominantă. Prin cele două ferestre apărea panorama ceva mai îndepărtată a scării de incendiu de la clădirea de peste drum. Dacă o ambianţă obişnuită, monotonă însemna respectabilitate, Bolt era un foarte onest agent de bursă; şi Carter, care mă sunase chiar înainte de a pleca, nu găsise nimic care să sugereze altceva.

Bolţ era la biroul său în picioare şi mi-a întins mâna. I-am strâns-o, mi-a arătat un scaun pe care să stau şi mi-a oferit o ţigară.

— Nu, mulţumesc. Nu fumez.

— Norocos om, spuse el blajin, scuturând scrumul celei pe care o fumase pe jumătate şi

reaşezându-şi trupul mătăhălos, în haine în dungi, înapoi pe scaun.

Faţa lui era rotundă în fiecare punct: nas mare rotund, obraji rotunzi, bărbie mare rotundă. Nimic plat. Nicio structură osoasă nu se bănuia pe dedesubt. Avea sprâncene neobişnuit de groase, o gură mare, mobilă şi o expresie infatuată de automulţumire.

— Ei bine, domnule Halley, eu sunt omul care intru direct în subiect. Cu ce vă pot fi de folos?

Avea o voce melodioasă şi vorbea de parcă l-ar fi încântat timbrul ei.

I-am spus

— O mătuşă mi-a dat nişte bani acum, preferind să nu mi-i lase prin testament, şi vreau să-i investesc.

— Înţeleg. Şi ce te-a determinat să vii la mine? Te-a sfătuit cineva?…

Vocea i se stingea treptat în timp ce mă urmărea cu nişte ochi ce nu-l arătau deloc a fi prost.

— Mi-e teamă… ezitai zâmbind conciliant spre a atenua ofensa, că v-am ales pur şi simplu la întâmplare. Nu cunosc niciun agent, de bursă. Nu ştiam cum să găsesc unul, aşa că am luat o carte de telefon, pe profesii, am înfipt un ac pe lista de nume şi a fost al dumneavoastră.

— A, spuse el patern, observând cât de prost îmi venea costumul lui Chico, nu cel mai bun, pe care-l împrumutasem cu această ocazie şi ascultându-mi accentul din copilărie, la care revenisem.

— Mă puteţi ajuta? îl întrebai.

— Cred că da, cred că da. Cât de mare este acest ăă… cadou?

Vocea lui era uşor condescendentă, chipul vag plictisit. Se gândea că-şi irosea timpul.

— Cincisprezece mii de lire.

S-a înviorat imperceptibil.

— O, da, categoric putem face ceva cu asta. Acum, spune-mi, vrei o creştere a capitalului în primul rând, sau o rată înaltă a profitului?

M-am uitat la el nedumerit. Mi-a spus destul de exact diferenţa dintre cele două, dar nu mi-a dat niciun sfat.

— Creşterea capitalului atunci, spusei tentat. Cu timpul se va transforma în avere pentru bătrâneţe.

A zâmbit fără prea multă voioşie şi a tras o foaie de hârtie spre el.

— Îmi spuneţi numele complet?

— John Halley… John Sidney Halley, spusei întocmai.

— Adresa?

I-am dat-o.

— Şi banca dumneavoastră?

I-am spus-o şi pe aceasta.

— Mi-e teamă că voi avea nevoie de o referinţă.

— Ar putea s-o dea agentul meu bancar? îl întrebai. Am un cont acolo de doi ani… el mă ştie destul de bine.

— Excelent.

Şi-a închis stiloul.

— Aveţi vreo idee de vreo societate în care v-ar plăcea să aveţi acţiuni sau lăsaţi la latitudinea mea?

— O, las în seama dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează. Vedeţi, eu realmente nu ştiu nimic despre treburile astea. Doar că mi se pare stupid să las toţi banii ăştia să zacă şi să nu producă nimic.

— Da, da.

Îl plictiseam. M-am gândit amuzat că Charles m-ar fi apreciat că-i urmam strategia referitoare la frontul lipsit de importanţă.

— Spuneţi-mi, domnule Halley, cu ce vă ocupaţi?

— O… hm… lucrez într-un magazin, spusei. Magazin de articole bărbăteşti. Este foarte interesant.

— Sunt sigur că este.

A dat să caşte dar s-a oprit la timp.

— Sper să fiu avansat anul viitor, spusei plin de zel.

— Splendid. Foarte bine.

Se săturase. S-a ridicat cu greu în picioare şi m-a condus spre uşă.

— E-n ordine, domnule Halley. Voi investi banii dumitale în ceva sigur pentru dumneata, în acţiuni cu perspective de creştere pe termen lung şi-ţi voi trimite hârtiile la semnat la timpul cuvenit. Vei avea veşti de la mine într-o săptămână sau zece zile. E-n ordine?

— Da, domnule Bolt, vă mulţumesc foarte mult, într-adevăr, spusei plin de respect.

Închisei uşa încet în urma mea.

În antecameră erau acum două persoane. Femeia, tot întoarsă cu spatele, şi un bărbat de vârstă mijlocie, mic de statură, cu o gură ţuguiată afectat şi tendoane groase care-i împingeau gulerul departe de gât, Se vedea că este de-al casei şi, aruncându-mi în treacăt o privire lipsită de interes, intră în biroul domnului Bolt. Funcţionarul trebuie să fi fost.

Femeia bătea la maşină adrese pe plicuri. Cele vreo douăzeci pe care le bătuse zăceau în stânga ei, într-o grămadă gata să cadă; în dreapta - un dosar deschis, cu o listă de nume. Am privit nepăsător peste umărul ei şi apoi cu un interes crescând. Lucra la prima pagină a listei cu acţionarii de la Seabury.

— Doriţi ceva, domnule Halley, mă întrebă ea politicos, scoţând un plic din maşina de scris şi introducând altul cu gesturi măsurate.

— Aă… da, spusei timid.

Am ocolit pe lateral biroul ei, dar mi-am dat seama că nu se putea ajunge în faţa lui: o masă mare, demodată, cu picioare lăbărţate umplea tot spaţiul dintre birou şi perete. Am privit la acest aranjament cu o anume înţelegere şi compasiune.

— Mă întrebam dacă aţi putea fi atât de amabilă să-mi spuneţi câte ceva despre investirea banilor, lucruri de felul acesta. N-am vrut să-l deranjez pe domnul Bolt prea mult, este un om ocupat. Şi aş vrea să ştiu câte ceva despre asta.

— Îmi pare rău, domnule Halley. Îşi întoarse capul de la mine şi se aplecă asupra acţionarilor Seabury. Am de lucru, după cum vedeţi. Citiţi pagina financiară din ziare sau cumpăraţi o carte cu acest subiect.

Aveam o carte. *Schiţă rezumat a legii societăţilor*. Un lucru pe care-l aflasem din ea era că doar agenţii de bursă - în afară de societatea implicată - putea trimite circulare acţionarilor. Era ilegal dacă o făceau cetăţenii particulari. Ilegal pentru Kraye să trimită scrisori acţionarilor Seabury oferindu-se să le cumpere acţiunile; legal pentru Bolt.

— Cărţile nu-ţi explică atât de clar lucrurile cum o fac oamenii, răspunsei. Dacă acum sunteţi ocupată, aş putea să mă întorc la sfârşitul programului şi să vă invit la masă? V-aş fi foarte recunoscător dacă aţi accepta.

O cuprinse un fel de tremur.

— Îmi pare rău, domnule Halley, dar mă tem că nu pot.

— Dacă aţi vrea să vă uitaţi la mine ca să pot să vă văd faţa, spusei, vă voi ruga din nou.

La aceasta, cu o mişcare bruscă îşi ridică capul dar, în cele din urmă, îl întoarse şi mă privi.

Am zâmbit.

— Aşa-i mai bine. Acum, ce-aţi zice dacă ați ieşi cu mine astă-seară?

— Aţi ghicit?

Am dat din cap.

— Felul cum v-aţi aranjat biroul… Veţi veni?

— Tot mai doriţi să vin?

— Bineînţeles. La ce oră terminaţi?

— Astă-seară, în jur de şase.

— Voi reveni. Am să va aştept jos, în stradă, în faţa intrării.

— Bine, spuse. Dacă vreţi cu tot dinadinsul, vă mulţumesc. Nu am nimic altceva în seara asta.

Ani de singurătate, fără speranţă, răzbăteau crud prin simple cuvinte. Nimic altceva de făcut astă-

seară sau în majoritatea serilor. Totuşi faţa ei nu era înfiorătoare; nu era chiar aşa de rău pe cât mă aşteptasem. Pierduse un ochi şi în locul lui avea unul fals. Fuseseră. Câteva arsuri pe o suprafaţă mare şi câteva fracturi ale oaselor feţii, dar chirurgia plastică reparase obrazul în mare parte şi asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Cicatricele erau vechi. Rănile interioare erau cele care nu se vindecaseră.

— Da… o ştiam din proprie experienţă, dar la cu totul altă scară, mai mică.

Capitolul VIII

A ieşit pe uşă la şase şi zece, purtând un pardesiu de culoare închisă, cu o croială frumoasă, de bun gust şi cu o eşarfă simplă de mătase ce-i acoperea părul şi se lega sub bărbie. Ascundea doar o mică parte din dezastru şi, văzând-o astfel, lipsită de apărare, departe de ascunzişul ce şi-l făcuse la birou, am avut o viziune clară şi dureroasă a calvarului ce-l suferea în drumurile ei zilnice la şi de la slujbă.

Nu se aştepta să fiu acolo. Când a ieşit, nu s-a uitat în jur să mă vadă, ci s-a îndreptat direct spre staţia de metrou. Am urmat-o şi i-am atins braţul. Chiar cu tocuri joase, era mai înaltă decât mine.

— Domnule Halley! spuse ea, nu credeam…

— Ce-ai zice mai întâi să bem ceva, spusei. Barurile sunt deschise.

— O, nu…

— Ba da. De ce nu?

Am luat-o de braţ şi am condus-o hotărât spre cel mai apropiat bar. Mobilier de stejar afumat, o lumină caldă, strângeri exuberante de mâini şi un miros plăcut de trabucuri, rămas de la ora prânzului; un popas îmbietor pentru domnii din City, în drumul lor spre casă. Erau deja cam vreo jumătate de duzină, prosperi, în costume de culoare închisă, turnând sifon în băuturile lor alcoolice.

— Nu aici, protestă ea.

— Aici.

Am tras scaunul să se aşeze la o masă mică. În colţ şi am întrebat-o ce-ar vrea să bea.

— Vin de Xeres, atunci… sec.

Am venit cu două pahare, vin de Xeres pentru ea, coniac pentru mine. Stătea incomod pe marginea scaunului şi nu pe cel în care o aşezasem. Se mutase astfel ca să fie cu spatele la toată lumea, în afară de mine.

— Noroc, domnişoară… spusei ridicând paharul.

— Martin. Zanna Martin.

— Noroc, domnişoară Martin.

Timid, îmi întoarse zâmbetul. Faţa i se urâţea şi mai rău, jumătate din muşchii de pe partea dreaptă desfigurată erau imobili şi nu puteau ridica colţul gurii şi nici încreţi pielea din jurul ochilor. Dacă viaţa ar fi fost mai puţin vitregă cu ea, ar fi fost o femeie plăcută, sigură de ea, la cei aproape patruzeci de ani, cu un soţ iubitor şi o familie numeroasă; dar ani de durere copleşitoare o transformaseră într-o fată bătrână, timidă, retrasă, care se îmbrăca şi se mişca de parcă ar fi vrut să nu fie observată de nimeni. Totuşi, privind tristul travesti al feţei ei, nu puteai nici să-i învinuieşti pe tinerii care nu o luaseră de nevastă şi nici pe ea s-o condamni pentru eforturile de a trece neobservată.

— Lucrezi de multă vreme pentru domnul Bolt? o întrebai, aşezându-mă comod pe scaunul meu şi urmărind-o cum treptat se relaxează pe al ei.

— Doar de câteva luni.

Vorbi o vreme despre slujba ei ca răspuns la întrebările mele pline de interes dar, numai dacă nu juca teatru cu multă abilitate, nu era la curent cu nimic dubios petrecându-se la Charing, Street şi King. Am adus vorba despre plicurile pe care le scrisese şi am întrebat-o ce era cu ele.

— Nu ştiu încă. Foile n-au sosit de la tipografie.

— Dar, oricum, cred că originalul l-ai bătut dumneata la maşină, spusei alene.

— Nu, de fapt, cred că pe acela l-a bătut chiar domnul Bolt. Ştiţi, din punctul ăsta de vedere, el îmi este de un mare ajutor. Dacă sunt ocupată, adesea îşi scrie el scrisorile.

„Le scrie“ reflectai. „Le scrie, într-adevăr. Domnişoară Martin, în ceea ce mă priveşte, eram sigur“. I-am adus încă un pahar de vin şi i-am aflat părerea despre Bolt ca agent de bursă. Solid, spunea ea, dar nu foarte solicitat. Se părea că ea mai lucrase şi pentru alţi agenţi de bursă şi ştia destule ca să-şi poată face o opinie.

— Nu mai sunt mulţi agenţi de bursă care să lucreze pe cont propriu, îmi explică ea, şi… ei bine… mie nu-mi place să lucrez într-un birou mare, vedeţi, şi este tot mai dificil să găsesc un serviciu care să mi se potrivească. Majoritatea agenţilor de bursă s-au unit într-o asociaţie de trei sau mai mulţi; aşa se reduc cheltuielile de întreţinere; bineînţeles, asta înseamnă şi că ei pot să stea mai mult la bursă.

— Unde sunt domnul Charing, domnul Street şi domnul King? întrebai.

Charing şi Street erau morţi, după câte înţelesese ea, iar King se retrăsese în urmă cu câţiva ani. Acum firma era formată pur şi simplu numai din domnul Bolt. De fapt, ei nu-i plăcea că biroul domnului Bolt era în clădirea celeilalte firme. Nu era suficient de separat, dar acest gen de aranjament se practică acum. Se reduc atât de mult cheltuielile. De întreţinere…

Când domnii din City au plecat mai toţi spre casele lor, Zanna Martin şi cu mine am părăsit barul şi ne-am plimbat pe străzile pustii ale oraşului îndreptându-ne spre Tower[12]. Am găsit un restaurant mic, liniştit, în care ea a acceptat să luăm cina. La fel ca înainte, ea se îndreptă spre o masă din colţ şi se aşeză cu spatele spre încăpere.

— Îmi plătesc partea mea, mă anunţă ferm după ce a văzut preţurile pe lista de bucate. N-am ştiut că, acest local este atât de scump, altfel nu te-aş fi lăsat să-l alegi… Domnul Bolt a menţionat că lucrezi într-un magazin.

— Mai este şi moştenirea mătuşii, subliniai eu. Cina este în contul mătuşii.

Râse. Era un râs fericit, numai să n-o priveşti, dar m-am trezit că deja puteam să discut cu ea fără să mă gândesc permanent şi conştient la faţa ei. După foarte scurt timp, te obişnuiai cu ea. Cândva, m-am gândit, i-o voi spune.

Eram încă la regim sever, ceea ce făcea destul de dificilă o masă în societate, fără să mai ţii cont şi de

mâna vârâtă în buzunar, dar mă puteam descurca cu o supă şi un calcan de Dover, dezosat cu dexteritate de ospătar. Domnişoara Martin, dispărându-i inhibiţia în mod vizibil, comandă. Un cocteil de homari, muşchi de vacă şi piersici în alcool de cireşe amare. Am băut vin, cafea şi coniac fără nicio grabă.

— O, spuse ea extaziată la un moment dat, este atâta vreme de când n-am mai avut aşa ceva. Tatăl meu mă ducea la restaurant din când în când dar, de când a murit el… totuşi nu pot să merg în locuri ca acesta de una singură… Uneori mănânc la un restaurant de lângă casă, cei de acolo mă cunosc… masa este foarte bună într-adevăr, cotlete, ouă şi cartofi pai… ştii… lucruri de felul acesta.

Mi-o puteam imagina acolo, stând singură, cu faţa-i desfigurată spre perete. Solitara, nefericita Zanna Martin. Voiam să pot face ceva, orice, s-o ajut.

În cele din urmă, în timp ce-şi învârtea linguriţa în cafea, spuse simplu:

— A fost o rachetă - asta. Îşi atinse faţa. Un foc de artificii. Sticla s-a răsturnat chiar în momentul pornirii şi s-a îndreptat direct spre mine. Mi-a atins obrazul şi a explodat… N-a fost vina nimănui. Aveam şaisprezece ani.

— Chirurgii au făcut o treabă bună, spusei.

Dădu din cap zâmbind, zâmbetul tragic al infirmului.

— O treabă bună din ceea ce se putea face, cred dar… ei au spus că, dacă racheta lovea cu doi centimetri mai sus, ar fi trecut prin ochi în creier şi m-ar fi omorât. Deseori am dorit să se fi întâmplat aşa.

Vorbea serios. Vocea ei era calmă. Consemna o stare de fapt.

— Da, spusei.

— E curios, dar aproape că uitasem de ea în seara asta şi nu mi se întâmplă des când sunt cu cineva.

— Mă simt onorat.

Îşi bău cafeaua, puse ceaşca jos şi mă privi dusă pe gânduri. Spuse:

— De ce îţi ţii mâna în buzunar tot timpul?

Explicaţia i-o datoram, totuşi. Am pus mâna cu palma în sus pe masă, dorind să nu fi trebuit s-o fac.

— O! exclamă că surprinsă şi apoi întorcându-se spre mine Deci ştii într-adevăr cum este. De-asta m-am simţit aşa de… la largul meu cu tine. Înţelegi.

Dădui din cap.

— Numai un pic. Eu am un buzunar, tu nu-l ai. Eu pot să mi-o ascund.

Mi-am întors mâna cu palma în jos (dosul palmei era mai puţin mutilat) şi în cele din urmă mi-am pus-o în poală.

— Dar nu poţi face cele mai simple lucruri, exclamă ea.

Vocea ei era plină de milă.

— Nu poţi să-ţi legi şireturile la pantofi, de exemplu.

Nu poţi nici să mănânci un cotlet la restaurant fără să rogi pe altcineva să ţi-l taie.

— Taci, spusei brutal. Taci, domnişoară Martin. Nu îndrăzni să-mi faci ceea ce nici tu însăţi n-ai suporta să ţi se facă.

— Milă… spuse ea muşcându-şi buzele şi uitându-se la mine fix, nefericită. Da, este atât de uşor s-o acorzi…

— Şi neplăcut s-o primeşti. Am zâmbit. Şi pantofii mei n-au şireturi. Ar fi şi demodaţi pe deasupra.

— Ştii tot atât de bine ca şi mine ce înseamnă asta şi totuşi, când este vorba despre altcineva, uiţi.

Era foarte tulburată.

— Nu mai fi atât de nenorocită. A fost bunătate, compasiune.

— Crezi, spuse ea ezitând, că milă şi compasiune înseamnă acelaşi lucru?

— Foarte adesea, da. Dar compasiunea este discretă, iar mila este fără tact. O… îmi pare rău.

Am râs.

— Ei bine…a fost compasiune din partea ta să-ţi pară rău că nu-mi pot tăia hrana, dar a fost lipsă de tact s-o spui. Exemplul cel mai bun.

— N-ar fi chiar atât de greu să ierţi oamenii doar pentru că sunt lipsiţi de tact, spuse ea.

— Nu, încuviinţai surprins. Cred că n-ar fi.

— S-ar putea să nu doară atât de mult… dacă o iei doar ca lipsă de tact.

— S-ar putea.

— Şi curiozitatea… şi asta ar putea fi mai de suportat, dacă te-ai gândi la ea doar ca la proaste maniere, nu crezi? Vreau să spun că lipsa de tact şi proastele maniere n-ar mai fi atât de greu de suportat: De fapt, s-ar putea chiar să-mi pară rău pentru *ei*, pentru că nu ştiu să se comporte mai bine. O, de ce n-am gândit aşa cu ani în urmă, când îmi pare atât de simplu acum? Atât de înţelept!

— Domnişoară Martin, spusei cu recunoştinţă. Mai ia puţin coniac. Eşti un salvator.

— Ce vrei să spui?

— Mila reprezintă proaste maniere şi poţi trece cu uşurinţă peste ea, după cum ai spus.

— Tu ai spus-o, protestă ea.

— Pe cinstite, n-am spus-o, nu în felul acesta.

— E-n ordine, spuse ea veselă. Vom bea pentru o eră nouă. Un front curajos în faţa lumii. Voi pune biroul înapoi, unde a fost când m-am angajat, cu faţa spre uşă. Voi lăsa ca fiecare solicitant să mă vadă. Voi…

Vocea ei curajoasă aproape că se frânse.

— Voi avea doar o părere proastă despre manierele lor, dacă îmi arată mila prea deschis. Am hotărât.

Am mai băut puţin coniac. Mă întrebam în sinea mea dacă va fi la fel de hotărâtă mâine dimineaţă şi m-am îndoit. Au fost atâţia ani de ascundere. Părea că şi ea gândea acum la fel.

— Nu ştiu dacă am s-o pot face singură. Dar, dacă tu îmi promiţi ceva, atunci pot.
— Foarte bine, spusei neprevăzător. Ce?
— Nu-ţi pune mâna în buzunar mâine. Las-o s-o vadă oricine.
Nu puteam. Mâine trebuia să merg la curse. Am privit-o îngrozit şi numai atunci am înţeles într-adevăr ce avea ea de îndurat şi cât o va costa să mute biroul la loc. Ea a văzut refuzul pe faţa mea şi parcă s-ar fi stins o lumină în sufletul ei. Veselia a dispărut şi privirea înfrântă, lipsită de apărare a reapărut, eliberarea se sfârşise.
— Domnişoară Martin…înghiţii în gol.
— N-are importanţă, spuse obosită. N-are importanţă şi oricum, mâine este sâmbătă. Voi merge doar pentru puţină vreme, să văd corespondenţa şi dacă este ceva urgent din tranzacţiile de astăzi. N-ar avea niciun rost schimbarea biroului.
— Dar luni?
— Poate.
Însemna însă nu.
— Dacă-l vei schimba mâine şi toată săptămâna viitoare, voi face ceea ce-mi ceri, spusei cutremurându-mă la gândul ăsta.
— Nu poţi, spuse tristă. Văd că nu poţi.
— Dacă tu poţi, eu trebuie să pot.
— Dar nu trebuia să ţi-o cer… dumneata lucrezi într-un magazin.
O, asta şi uitasem.
— N-are importanţă.
O reverberaţie din entuziasmul ei anterior încerca timid să-şi croiască drum.
— Chiar vrei s-o faci?
Am încuviinţat din cap. Voisem să fac ceva - orice - s-o ajut. Orice. Dumnezeule!
— Promiţi? spuse ea neîncrezătoare.
— Da. Şi tu?
— E-n ordine, spuse ea, hotărârea revenindu-i. Dar aş putea s-o fac, numai dacă ştiu că suntem

tovarăşi de vâsle… Aşa, poţi să te bizui pe mine.

Am achitat nota de plată şi, deşi ea a spus că nu era nevoie, am condus-o acasă. Am luat metroul spre Finchley. S-a îndreptat direct spre locul cel mai puţin luminat şi s-a aşezat cu partea nedesfigurată spre călători. Apoi a râs şi s-a scuzat pentru că o făcuse.

— N-are importanţă, spusei, era nouă începe de mâine şi mi-am ascuns mâna ca un laş autentic.

Garsoniera ei era aproape de staţia de metrou (un drum scurt, ales deliberat, am intuit) într-o casă mare, arătoasă, într-o zonă suburbană. În faţa porţii se opri.

— Vrei… ăă… vreau să spun, ţi-ar face plăcere să intri? Nu este foarte târziu… dar poate eşti obosit.

Nu era nerăbdătoare dar, când am acceptat, a părut încântată.

— Pe aici, te rog.

Am traversat o grădină mică şi îngrijită ajungând la uşa de la intrare, vopsită în negru şi împodobită cu bucăţi de sticlă colorată, oribile. Domnişoara Martin scotocea la nesfârşit prin geantă după chei, iar eu meditam alene că m-aş fi descurcat cu această încuietoare tot atât de repede precum o făcea ea, ca proprietar legal. Înăuntru era un hol călduros, cu un miros plăcut de aer proaspăt şi, la capătul unui coridor, o uşă cu o tăbliţă pe care scria: „Martin”.

Garsoniera Zannei Martin era o adevărată surpriză. Confortabilă, spaţioasă, mochetată, recent decorată şi plină de viaţă, din cauza petelor de culoare. Aprinse un lampadar şi o lampă de masă şi acoperi suprafaţa mare, întunecată a ferestrelor cu draperii portocalii. Încântată, îmi arătă baia micuţă, ruptă din cameră şi, lângă ea, bucătăria ca o cutie de chibrituri, ambele construite recent pe cheltuiala ei. Proprietarii casei erau foarte înţelegători, spunea ea. Foarte drăguţi. Ea locuia aici de unsprezece ani. Era ca acasă.

Zanna Martin nu avea nicio oglindă în cameră. Absolut niciuna.

Se repezi în bucătăria micuţă pentru a face cafea. M-am aşezat comod pe sofaua modernă, confortabilă şi o priveam cum, dintr-un obicei îndelungat, se apleca mai tot timpul înainte, astfel ca părul negru, bogat, care-i ajungea la umeri, să-i acopere faţa. Aduse tava, o puse jos şi se aşeză prudentă pe sofa, în dreapta mea. Nu puteai s-o învinuieşti.

— Plângi vreodată? mă întrebă pe neaşteptate.

— Nu.

— Nici… pentru că te simţi frustrat?

— Nu. Zâmbii. Jur.

Oftă.

— Eu plângeam foarte des. Deşi acum nu mai plâng. Am trecut de anii tinereţii, bineînţeles. Am aproape patruzeci. M-am resemnat că nu m-am căsătorit… Am ştiut că m-am resemnat când mi-am făcut baia şi bucătăria. Până atunci, ştii, totdeauna mi-am spus că într-o zi poate… dar nu mai aştept nimic, absolut nimic.

— Bărbaţii sunt nebuni, replicai complet anapoda.

— Sper că nu te deranjează că vorbesc astfel. Se întâmplă aşa de rar să am pe cineva aici şi practic niciodată cineva cu care să pot discuta.

Am stat o oră ascultându-i amintirile, experienţele, întreaga ei viaţă trăită în umbră. Ceea ce mi se întâmplase mie nu era nici cât a zecea parte din necazurile ei, mi-am spus mustrându-mă. Eu avusesem, pe departe, mult mai multe urcuşuri decât coborâşuri.

În cele din urmă a spus:

— Cu tine cum s-a întâmplat? Mâna ta…

— O, un accident. O bucată ascuţită de metal.

O potcoavă de curse ascuţită ca un brici, de la piciorul unui cal galopând cu cincizeci de kilometri pe oră, ca să fiu mai exact. O lovitură puternică în

timp ce mă rostogoleam pe pământ, după o căzătură uşoară.

La curse, caii au potcoave subţiri, uşoare, potcoave speciale, nu din cele grele, pe care le poartă în mod obişnuit. Potcovarii le schimbă de fiecare dată înainte şi după cursă. Unii antrenori economisesc câţiva şilingi folosind aceleaşi potcoave de curse mereu şi treptat marginea lor ajunge de subţirimea lamei unui cuţit, dar un cuţit zimţat, nu neted. Taie adânc ca o secure.

Când mi-am văzut încheietura mâinii jupuită, cu sângele ţâşnind într-un jet puternic şi cu oasele rupte, albe, am ştiut imediat că s-a zis cu mine ca jocheu. Dar nu renunţasem să sper şi am insistat pe lângă medici să mi-o coasă, deşi ei voiseră să mi-o taie imediat şi chiar şi după aceea. Niciodată n-am să mă mai pot folosi de ea, spuneau ei; şi avuseseră dreptate. Prea multe tendoane şi nervi fuseseră distruşi. Mai târziu, de două ori i-am convins să încerce o sutură sau o grefă parţială dar de ambele dăţi fusese o agonie fără niciun folos. După aceea au refuzat să mai discute.

Zanna Martin a ezitat, era pe punctul de a cere amănunte dar, din fericire, n-a făcut-o.

— Eşti căsătorit? Ştii, eu am vorbit atât de mult despre mine, că nu ştiu nimic despre tine.

— Soţia mea este la Atena într-o vizită la sora ei.

— Ce frumos, oftă ea. Aş vrea…

— Ai să te duci într-o zi, spusei ferm. Faci economii şi te duci, într-un an sau doi. Într-o excursie circuit cu autocarul sau ceva de genul ăsta. Cu mai multă lume, în orice caz. Nu singură.

— Mi-a plăcut foarte mult seara asta. Mulţumesc pentru că ai ieşit cu mine.

S-a ridicat, mi-a strâns mâna convenţional, fără a mai sugera o altă întâlnire. Atâta umilinţă, am gândit, atât de puţine speranţe. Biata, biata domnişoară Martin.

— Mâine dimineaţă… spuse timid la uşă.

— Mâine, încuviinţai din cap, muţi biroul acela. Şi eu… eu promit să nu uit.

Am plecat acasă blestemând soarta care-mi trimisese pe cineva ca Zanna Martin. Eu mă aşteptasem ca secretara de la Charing, Street şi King să fie tânără, poate drăguţă, o fată pe care s-o pot invita la un restaurant, la un film, să flirtez cu ea, fără prea mari implicaţii din nicio parte, în schimb, se părea că trebuie să plătesc mai mult decât aveam de gând pentru informaţiile despre Ellis Bolt.

Capitolul IX

— Ştii, spuse lordul Hagbourne în mijlocul agitaţiei de la cursele de pe Kempton, am discutat cu căpitanul Oxon şi el este mulţumit de cum merg lucrurile. Realmente nu pot interveni mai mult. Cred că mă înţelegi.

— Nu, domnule, nu vă înţeleg. Nu cred că simţămintele căpitanului Oxon sunt mai importante decât hipodromul Seabury. Pista trebuie aranjată repede, chiar dacă aceasta înseamnă că se trece peste el.

— Căpitanul Oxon, spuse el cu o notă de sarcasm, ştie mai multe despre slujba lui decât dumneata. Am încredere mai mare în asigurările lui decât în examinarea fugară a pistei făcută de dumneata.

— Atunci n-aţi putea merge să vă convingeţi personal? De vreme ce tot este timp.

Nu-i plăcea să fie împins. Mimica lui o spunea clar. Nici nu mai puteam să adaug altceva, fără să risc ca el să-l sune pe Radnor să suspende investigaţia.

— Aş putea… ăă… aş putea avea puţin timp luni, spuse în cele din urmă, fără nicio tragere de inimă. Voi vedea. Ai găsit ceva concret care să susţină ideea că dificultăţile de la Seabury sunt făcute cu premeditare?

— Nu încă, domnule.

— E puţin probabil, asta-i părerea mea, spuse mânios. Am spus asta de la bun început, dacă-ţi aminteşti. Dacă nu aduci ceva cât de curând… ştii, totul costă.

A fost întrerupt de un arbitru, care l-a luat pentru o problemă, lăsându-mă să reflectez mânios că până acum nu aveam niciun fel de probe. Tot ceea ce era, era negativ.

George încă nu găsise niciun clenci în respectabilitatea lui Kraye, fostul sergent Carter îl

pusese pe Bolt sub urmărire şi Chico se întorsese de la Seabury fără niciun rezultat pe toată linia.

Ne întâlnisem de dimineaţă în birou, înainte de a pleca la Kempton.

— Nimic, spusese Chico. Am făcut scurtă la limbă întrebând la fiecare casă de pe şosea. Toţi au dat din umeri. Circulaţia pe drumul care traversează hipodromul n-a fost închisă, asta este sigur. Bineînţeles, traficul nu este prea aglomerat acolo. Am numărat. Cam patruzeci pe oră, în medie. Totuşi asta e suficient ca cel puţin câţiva din vecini să observe dacă s-ar fi întâmplat ceva ieşit din comun.

— A văzut cineva cisterna înainte de a se răsturna?

— În zilele noastre ei tot timpul văd cisterne. Ba mulţi se şi plâng de asta, din câte am înţeles. Nimeni n-a observat-o pe aceea, în mod special.

— Nu poate fi o simplă coincidenţă… chiar în acel loc, la acea oră şi acolo unde avea să producă o distrugere considerabilă. Şi şoferul împachetând şi plecând o zi sau două după aceea, fără să lase nicio adresă.

— Şi… Chico se scărpina după ureche gânditor, nici cu închirierea troliului n-am avut noroc. Nu prea sunt din astea prin partea locului, iar pentru cele existente s-au dat explicaţii convingătoare. Nimeni din micile bungalouri n-a văzut ceva de felul ăsta, ci doar depanarea, care a venit să ridice cisterna.

— Ce este cu canalizarea?

— Nicio canalizare, spuse. O groapă pentru ziua judecăţii de apoi.

— Bun.

— Poţi s-o mai spui o dată.

— Dacă ai fi găsit-o pe hartă, accidentul de la cursa de garduri ar fi fost autentic. Dar aşa, miroase a capcană de tigru.

— Un pic de muncă cu cazmaua după lăsarea întunericului, nu? Vicleană treabă.

M-am încruntat.
— Da. Şi trebuie să fi fost făcută cu mult înainte de cursă, pentru ca terenul să se aşeze, să nu se observe conturul gropii.
— Şi suficient de întărită, ca un tractor să poată trece peste ea.
— Tractor?
— Era unul pe hipodrom ieri, trăgând o remorcă cu gazonul scos.
— O, da, bineînţeles. Da, suficient de întărită ca să ţină un tractor… dar roţile nu străpung pământul ca picioarele unui cal. Greutatea este răspândită pe o suprafaţă mai mare.
— Aşa-i.
— Cât de repede merg cu scoaterea gazonului? l-am întrebat.
— Repede? Glumeşti.
Era deprimant. La fel de deprimantă era şi şovăiala lordului Hagbourne. La fel de dureroasă fusese întreaga zi, pentru că îmi ţinusem promisiunea faţă de Zanna Martin. Milă, curiozitate, surpriză, nedumerire şi repulsie, întâmpinasem de toate. Am încercat din răsputeri să iau unele din lucrurile care fuseseră spuse ca lipsă de tact sau ca maniere grosolane dar, la drept vorbind, n-a prea mers. Spunându-mi că este stupid să fiu atât de sensibil, nici asta n-a ajutat. Dacă domnişoara Martin nu şi-a ţinut partea ei de promisiune, gândii amărât, aş strânge-o de gât.
Pe la mijlocul după-amiezii am luat o băutură cu Mark Witney în barul de sus.
— Deci asta ai ascuns tot timpul în buzunare şi mănuşi, spuse el.
Da.
— E un pic făcută zob, comentă el.
— Mi-e teamă că da.
— Te mai doare încă?
— Nu, doar dacă o lovesc. Sau, aşa, din când în când.

— Hm, spuse el compătimitor. Şi genunchiul meu mă mai doare. Aşa sunt articulaţiile; se repară, dar niciodată nu te iartă. Zâmbi. Partea a doua? Mai avem timp. N-am niciun concurent până-ntr-a cincea.

Am mai luat o băutură, am discutat despre cai şi m-am gândit că ar fi bine dacă ar fi toţi ca el.

— Mark, i-am spus când ne întorceam spre camera de cântărire, îţi aminteşti dacă Dunstable a avut probleme înainte de a da ortul popii?

— E ceva vreme de atunci. Se gândi. Da, cert este că în ultimii doi ani nu prea mersese bine. Serviciile decăzuseră şi nu se mai cheltuia niciun ban pe zugrăveală.

— Dar niciun dezastru anume?

— Directorul tehnic a luat o supradoză de barbiturice, dacă numeşti asta un dezastru. Da, îmi amintesc acum, decăderea hipodromului a fost pusă pe seama bolii mintale a directorului tehnic. Brinton cred că era numele lui. Înnebunise paşnic şi lua tot felul de decizii aiurea.

— Uitasem, spusei posomorit.

Mark a intrat în camera de cântărire şi eu am rămas afară rezemat de balustradă. Sinuciderea unui director tehnic de hipodrom cu greu putea fi opera lui Kraye, meditai eu. Totuşi, putea să-i fi dat ideea de a accelera sfârşitul lui Seabury. Avusese suficient timp în cazul Dunstable, dar putea foarte bine să se grăbească să tranşeze afacerea Seabury, dat fiind recenta politică de naţionalizare a terenurilor de construcţie. Am oftat, ignorând pe cât am putut privirea plină de oroare fixată asupra mea a unei adolescente, fiica unui proprietar de cai de curse, pentru care alergasem cândva, şi mi-am făcut drum să privesc caii în cerc de paradă.

La sfârşitul acestei după-amiezi prelungite, m-am întors acasă, mi-am preparat o porţie de băutură mai mare ca de obicei şi mi-am petrecut seara gândind fără vreun rezultat care să zguduie lumea din temelii. Dimineaţa următoare, târziu, când eram

ocupat cam cu acelaşi lucru, a sunat soneria şi l-am găsit pe Charles afară.

— Intră, spusei surprins, pentru că el rareori îmi vizitase apartamentul şi la sfârşit de săptămână nu prea venea la Londra. Vrei să mâncăm ceva de prânz? Restaurantul de jos este destul de bun.

— Poate. Mai încolo.

Îşi scoase pardesiul şi mănuşile şi acceptă puţin whisky. Era ceva schimbat în felul lui de a fi, o perturbare în ţinuta lui liniştită, politicoasă, o undă de încruntare pe fruntea înaltă, boltită.

— Care-i problema?

— Aă… Abia ce-am sosit de la Aynsford. Ca niciodată, șoseaua era aproape pustie. Într-o dimineaţă atât de frumoasă, am crezut că şofatul va fi… o, la dracu! sfârşi el furios, trântind mănuşile cu zgomot. Să termin repede cu asta… Jenny a telefonat aseară din Atena. A cunoscut acolo un bărbat. M-a rugat să-ţi spun că vrea să divorţeze.

— O! spusei.

Cât de în genul ei, gândii, să-l pună pe Charles să dea lovitura. Practica Jenny, dornică de un nou foc, ciopârţind pădurea moartă. Şi dacă mai era câte o crenguţă vie, cu atât mai rău pentru ea.

— Trebuie să-ți spun, zise Charles relaxându-se, că reuşeşti de minune.

— Ce?

— Să nu-ţi pese de ce se întâmplă cu tine.

— Dar realmente îmi pasă.

— Nimeni n-ar bănui-o, oftă el. Când eu îţi spun că soţia ta vrea să divorţeze, tu spui doar „O!“. Când s-a întâmplat asta, indică spre braţul meu, primul lucru pe care mi l-ai spus, când am venit plin de mâhnire şi de compasiune, a fost, dacă-mi amintesc bine şi sunt sigur că-mi amintesc: „Să ne veselim, Charles, pentru că m-am distrat mult prea bine pentru cât am plătit”.

— Da, aşa am spus.

Totdeauna, din fragedă copilărie, am fugit instinctiv de prea multă compasiune. N-o voiam.

Nu aveam încredere în ea. Te făcea să te simţi blând pe dinăuntru şi un copil ilegitim nu-şi putea permite să fie blând. Puteai să plângi la şcoală, dar niciodată sufletul nu ţi s-ar tămădui de o ruşine atât de îngrozitoare. Aşa că sărăcia şi râsul batjocoritor şi, mai târziu, soţia pierdută şi cariera distrusă a trebuit să le depăşesc cu o ridicare din umeri şi ceea ce simţeam în adâncul inimii trebuia să rămână pecetluit acolo, să nu răzbată la suprafaţă. Stupid, într-adevăr, dar aşa era.

Am luat masa împreună jos, în termeni amicali, discutând civilizat procedura divorţului. Se părea că Jenny nu voia ca eu să folosesc motivul real, de părăsire a domiciliului conjugal. În schimb, spunea că eu trebuie să aranjez lucrurile. Trebuie să ştiu cum, pentru că lucram la agenţie. Charles motiva: viitorul soţ al lui Jenny este în diplomaţie, coleg cu Tony, şi preferă ca ea să nu iasă parte vinovată.

— I-ai fost deja, mă întrebă Charles delicat… necredincios lui Jenny?

— Nu, i-am răspuns urmărindu-l aprinzându-şi trabucul, mi-e teamă că nu. Pentru că mai tot timpul, datorită unui lucru sau altuia, nu mă simţisem suficient de bine.

Asta, recunoscuse el amuzat, era o scuză rezonabilă.

I-am spus că voi aranja lucrurile aşa cum voia Jenny, pentru că mie divorţul nu-mi afecta viitorul, aşa cum i-l afecta pe al ei.

— Îţi va fi foarte recunoscătoare, spuse Charles.

Am gândit că, foarte probabil, din câte o cunoşteam, ea va lua totul ca şi cum i s-ar fi cuvenit.

Când n-a mai rămas altceva de spus în legătură cu acest subiect, am virat-o spre Kraye. L-am întrebat pe Charles dacă-l revăzuse în cursul săptămânii.

— Da, aveam de gând să-ţi spun. Am luat prânzul cu el la club. Pur accidental. S-a întâmplat că amândoi eram acolo singuri.

— Acolo l-ai întâlnit prima oară, la club?

— Exact. Bineînţeles că mi-a mulţumit pentru weekend şi aşa mai departe. Am discutat despre cuarţuri. „Foarte interesantă colecţie”, spunea el. Dar nicio şoaptă despre „Piatra Sfântului Luca“. Aş fi vrut să-l întreb direct, doar să-i văd reacţia.

A scuturat scrumul zâmbind.

— Totuşi, în trecere, am adus vorba de tine şi tot şarmul lui a dispărut şi a spus că i-ai insultat, pe el şi pe soţia lui, îngrozitor, dar aceasta, bineînţeles, nu îi stricase bucuria week-end-ului. Foarte ticălos, mi-am zis. El îţi provocase ţie necazuri sau, cel puţin, avusese de gând.

— Da, spusei bine dispus. Dar eu chiar l-am insultat şi de asemeni l-am spionat. Orice spune despre mine este pe deplin meritat.

I-am povestit lui Charles cum făcusem fotografiile şi tot ce descoperisem sau presupusesem săptămâna trecută. Trabucul lui se terminase. Părea înmărmurit.

— Ei bine, tu ai vrut ca s-o fac, nu? Tu ai pornit-o. La ce te aşteptai?

— Treaba este că eu aproape uitasem… acum eşti aşa cum ai fost întotdeauna. Hotărât. Fără milă chiar. A zâmbit. Jocul meu pentru convalescenţă s-a dovedit mai bun decât mă aşteptam.

— Dumnezeu să-i aibă în pază pe ceilalţi pacienţi ai tăi, îi spusei, dacă Kraye este leacul universal.

Am plecat pe jos spre locul unde Charles îşi lăsase maşina. Se întorcea direct acasă.

I-am spus:

— Sper că, în ciudă divorţului, te voi mai vedea totuşi. Mi-ar părea rău să nu te mai văd. Ca fost ginere nu prea mai pot veni la Aynsford.

Se uită la mine surprins.

— Mă voi supăra dacă nu vii, Sid. Jenny va trăi în lumea largă, la fel ca Jill. Vino la Aynsford oricând doreşti.

— Mulţumesc, îi spusei. Îi mulţumeam într-adevăr, nu din complezenţă, şi suna la fel de autentic.

Stătea lângă maşină, privind în jos spre mine de la cei doi metri ai lui.

— Jenny, spuse el calm, este o proastă.

Am dat din cap. Jenny nu era proastă. Jenny ştia de cine avea nevoie şi acela nu eram eu.

*

* *

Când am intrat în birou (fără să întârzii) în dimineaţa următoare, fata de la centrală mi-a spus că Radnor voia să mă vadă imediat.

— Bună dimineaţa, spuse el. Adineaori m-a sunat lordul Hagbourne să-mi spună că este timpul să avem unele rezultate şi că nu poate să meargă la Seabury astăzi pentru că maşina lui este la Service. Înainte să explodezi, Sid… i-am spus că-l vei duce acolo imediat cu maşina ta. Aşa că porneşte.

Am zâmbit.

— Pariez că nu i-a plăcut.

— Nu s-a putut gândi suficient de repede la o scuză. Mergi şi ia-l până nu apare cu vreuna.

— Perfect.

Am făcut o abatere rapidă la secţia de curse unde Dolly îşi aranja rujul. Nicio bluză decoltată astăzi. O dezamăgire.

I-am spus unde urma să merg şi am întrebat-o dacă-l puteam folosi pe Chico.

— Autoserveşte-te, spuse ea resemnată. Dacă poţi să-i strecori vreo vorbă. Este la contabilitate şi se ceartă cu Jones-puştiul.

Totuşi Chico mă ascultă atent şi repeta ceea ce-l rugasem: „Trebuie să aflu exact ce greşeli a făcut directorul tehnic de la Dunstable şi să mă asigur că ele şi nu altceva au provocat pierderea fondurilor hipodromului”.

— Exact. Şi scoate dosarul lui Andrews şi cazul la care lucrai când am fost împuşcat.

— Dar toate astea sunt clasate, protestă el, dosarul este jos, la subsol, la arhivă.

— Trimite-l pe Jones-puştiul după el, îi sugerai zâmbind. S-ar putea să fie doar o coincidenţă, dar este ceva ca vreau să verific. O voi face mâine dimineaţă, O.K.?

— Dacă tu spui aşa, amice.

Înapoi acasă, am făcut plinul de benzină şi m-am îndreptat cu toată viteza spre Beauchamp Place. Lordul Hagbourne, cu un bună dimineaţa politicos dar rece, s-a cufundat în scaunul de lângă mine şi am pornit-o spre Seabury. I-a trebuit vreun sfert de oră ca să-i treacă supărarea că fusese împins spre o treabă pe care nu voia s-o facă, dar, în cele din urmă, a oftat, s-a mişcat în scaunul lui şi mi-a oferit o ţigară.

— Nu, mulţumesc, domnule. Nu fumez.

— Te deranjează dacă fumez? Scoase o ţigară din pachet.

— Bineînţeles că nu.

— Este o maşină frumoasă, remarcă el, aruncându-şi ochii de jur împrejur.

— O am deja de trei ani. Am cumpărat-o în ultimul sezon în care am mai călărit. Cred că este cea mai bună pe care am avut-o vreodată.

— Trebuie să-ţi spun, zise el inofensiv, că te descurci extrem de bine. Nu mi-aş fi imaginat că poţi să şofezi astfel cu o singură mână.

— De fapt, puterea motorului face ca totul să fie mai uşor. Primăvara trecută am călătorit cu ea prin Europa… au drumuri foarte bune.

Am discutat despre maşini, concedii, apoi despre teatru şi cărţi şi el părea acum destul de omenos. Subiectul Seabury l-am ocolit cu grijă. Voiam să ajung cu el acolo într-o stare de bună dispoziţie; argumentele, dacă erau, puteau veni pe drumul de întoarcere; se pare că şi el gândea la fel.

Starea pistei de la Seabury l-a redus la o tăcere posomorită. Am mers spre porţiunea arsă cu căpitanul Oxon, care se comporta înţepat şi

exagerat de politicos. M-am gândit că era nebun: trebuia, în genunchi, să-l roage pe arbitrul şef pentru ajutor imediat.

Căpitanul Oxon, pe care nu-l mai văzusem până acum, deşi el spunea că mă cunoştea din vedere, era un bărbat suplu, plăcut la înfăţişare, în jur de cincizeci de ani, cu o bărbie proeminentă, ascuţită şi o uşoară tendinţă de lăcrimare a ochilor. Îndârjirea ofensată de pe faţa lui părea mai mult o copilărie decât forţă reală. Ar fi trebuit să ajungă colonel, dar n-a mai ajuns şi nu este de mirare, gândii fără pic de milă.

— Ştiu că nu este treaba mea, spusei, dar un buldozer sigur ar muta ce-a mai rămas din porţiunea arsă în câteva ore. Nu mai este timp să se pună alt gazon, dar s-ar putea acoperi toată suprafaţa cu câteva tone de coajă de stejar pe care se poate călări foarte uşor. Oricum, trebuia să vă aprovizionaţi cu coajă de stejar pentru acoperirea drumului. Aţi putea, cu siguranţă, doar să măriţi comanda, nu?

Oxon mă privi iritat.

— Nu ne putem permite.

— Nu vă puteţi permite o altă amânare de ultimă oră, îl corectai.

— Suntem asiguraţi pentru orice suspendare.

— Mă îndoiesc că o societate de asigurări ar onora-o pe aceasta, spusei. Au să spună că puteaţi să ţineţi cursele, dacă aţi fi făcut tot posibilul în acest sens.

— Astăzi este luni, remarcă lordul Hagbourne căzut pe gânduri. Cursele sunt vineri. Să presupunem că aducem un buldozer mâine; coaja de stejar poate fi descărcată şi împrăştiată miercuri şi joi. Da, asta pare destul de rezonabil.

— Dar costul… începu Oxon.

— Cred că bani trebuie să se găsească, spuse lordul Hagbourne. Comunică-i domnului Fotherton când vine că eu am autorizat cheltuielile. Notele de

plată vor fi achitate într-un fel sau altul. Dar nu cred că este cazul să nu se facă niciun efort.

Mi-a stat pe vârful limbii să spun că, dacă Oxon ar fi chemat buldozerul din prima zi, ar fi economisit preţul muncii a şase lucrători pe timp de o săptămână dar, cum bătălia era deja câştigată, m-am abţinut plin de mărinimie. Totuşi am continuat să cred că Oxon era nebun. Cunoscutul obicei de a încredinţa conducerea hipodromurilor unor foşti ofiţeri din armată sau marină dăduse rezultate bune, dar categoric nu şi în acest caz.

Ne-am întors toţi trei spre tribune, lordul Hagbourne oprindu-se şi ţuguindu-şi buzele văzând aspectul lor atât de jalnic. Am reflectat că era păcat că Seabury avea un director tehnic a cărui casă şi inimă erau departe, aparţinând prosperului hipodrom de la Bristol. Dacă aş fi dirijat eu lucrurile, m-aş fi îngrijit acum un an, când profiturile se transformaseră în pierderi, ca Seabury să aibă un nou director tehnic devotat total intereselor lui, cineva ale cărui mijloace de subzistenţă să depindă în bună măsură de menţinerea hipodromului în stare de funcţionare. Cârpăceala, amânarea, harababura, politeţea exagerată şi incapacitatea de a trece la acţiune dovedite de executivul hipodromului Seabury fuseseră de o valoare inestimabilă pentru lucrătura lentă şi tenebroasă a lui Kraye.

Se poate ca domnul Fotherton să fi fost îngrijorat, după cum zicea el, dar nici nu făcuse nimic, în afară doar de a-i fi spus-o, în trecere, lui Charles, în calitatea lui de arbitru la una din curse. Charles, căutând ceva care să-mi abată atenţia de la stomacul meu şi probabil realmente îngrijorat de soarta lui Seabury, îmi pasase faptele mie. În felul lui deosebit, bineînţeles.

Nepăsarea faţă de întreaga situaţie era înspăimântătoare. Realmente mă întrebam dacă Fotherton are o parte considerabilă din acţiunile Seabury şi ca atare un interes legitim de a le

transfera. Punându-mi în gând să cercetez mai amănunţit lista acţionarilor, i-am urmat pe lordul Hagbourne şi pe căpitanul Oxon de-a lungul tribunelor şi încă vreo trei sute de metri până la poarta hipodromului şi apoi pe drum, în jos, spre apartamentul căpitanului Oxon, situat deasupra cantinei, în corpul grajdurilor.

La sugestia lordului Hagbourne, el a sunat o firmă locală de construcţii, în timp ce noi încă ne aflam acolo, şi a aranjat ca pământul să fie scos de urgenţă mâine dimineaţă. Continua să fie zburlit şi lucrurile nu s-au îmbunătăţit cu nimic când am refuzat sandviciurile umplute cu şuncă şi *chutney*[13], deşi le adoram. Ieşisem din spital de două săptămâni, dar mai trebuiau să treacă alte două până ce bunătăţi ca pâine proaspătă, şuncă, muştar şi *chutney* să poată figura iar în meniul meu. Foarte anost.

După sandviciuri, lordul Hagbourne a hotărât un tur de inspecţie, aşa că toţi trei am mers mai întâi în corpul cu grajduri, în căminul băieţilor, prin cantină, în bucătărie şi în toate birourile administraţiei grajdurilor. Peste tot era aceeaşi poveste. În afară de şirurile de boxe de lemn, ieftine, care fuseseră ridicate în locul celor vechi, care arseseră, nu era nicio urmă de reparaţie recentă sau zugrăveală.

Apoi am făcut calea-ntoarsă, pe drum, prin poarta principală spre şirul lung de tribune, cu camera de cântărire, săli de mese, baruri şi vestiare în fundal. La unul din capete se aflau secretariatul, camera presei şi camera arbitrilor; la celălalt, sala de prim-ajutor şi o magazie. Un tunel larg, ca un pasaj, străbătea pe centru întreaga lungime a clădirii asigurând - de pe o latură - o a doua intrare pentru majoritatea camerelor, iar - de pe cealaltă - accesul chiar pe treptele tribunelor. Cu scrupulozitate am parcurs totul, chiar şi camera boilerului şi depozitul de păcură, aşa că, în cele din

urmă, am reuşit să-mi privesc cu nostalgie camera de cântărire şi vestiarul jocheilor.

Întreaga clădire era umedă şi rece, curent peste tot, şi mirosea a praf. Nimic nu părea nou, nici măcar murdăria. Era greu să înfrângi deprimarea ce te cuprindea, dar merita să încerci să faci ceva să înlături starea jalnică a clădirilor din jur.

Căpitanul Oxon spuse că degradarea generală era datorată, în mare parte, aerului marin, hipodromul fiind doar la un kilometru de ţărm şi, fără îndoială, în esenţă avea dreptate. Aerul marin avusese mână liberă de mult prea multă vreme.

În cele din urmă ne-am întors unde-mi parcasem maşina, dincoace de poartă, şi am privit înapoi spre şirul de tribune părăsite, pustii, mizere în după-amiaza umedă de început de noiembrie, cu burniţa îmbibată de sare estompând deja contururile.

— Ce este de făcut? întrebă posac lordul Hagbourne, în timp ce mergeam printre şirurile de bungalouri, în drum spre casă.

— Nu ştiu. Am dat din cap.

— Locul este mort.

Nu-l puteam contrazice. Dintr-o dată Seabury mi s-a părut şi, mie dincolo de orice salvare. Cursele de vineri şi sâmbătă se puteau ţine acum dar, aşa cum stăteau în momentul de faţă lucrurile, încasările acopereau cu greu cheltuielile. Nicio societate nu-şi putea permite să piardă la infinit. Seabury putea să se salveze acum apelând la fondurile de rezervă dar, după cum văzusem în bilanţurile de la sediul societăţii, rezervele se ridicau doar la câteva mii. Problemele aveau să se încurce şi mai rău. Falimentul pândea la un colţ. Era poate mult mai realist să admiţi că Seabury nu mai avea niciun viitor şi că terenul va fi vândut la cel mai înalt preţ oferit şi cât mai curând posibil. La urma urmelor, oamenilor le crăpa buza după teren de construcţie la malul mării. Şi nu era niciun motiv real ca acţionarii să nu fie răsplătiţi pentru îndelunga lor loialitate şi dividendele meschine din

ultimul timp şi să primească opt lire pentru fiecare liră investită. Mulţi aveau să câştige dacă Seabury era luat de tăvălug şi nimeni nu avea să piardă, Seabury era dincolo de salvare: cel mai bine era să te gândeşti doar la oamenii care aveau să iasă în câştig.

Gândurile mi s-au oprit ricoşând brusc. Am realizat că aceasta trebuie să fi fost atitudinea directorului tehnic, domnul Fotherton, şi a administratorului, Oxon, şi a întregului executiv. Aceasta explică de ce ei n-au făcut decât încercări surprinzător de mărunte ca să salveze locul. Ei acceptaseră înfrângerea cu uşurinţă şi o văzuseră nu numai nedăunătoare, dar şi aducătoare de profituri pentru mulţi. Aşa cum se întâmplase cu celelalte hipodromuri mari ca Hurst Park şi Birmingham avea să fie şi cu Seabury.

Ce conta dacă un altul se alătura cortegiului de umbre ale veacului: Cardiff, Derby, Bournemouth, Newport? Ce conta dacă oameni ocupaţi, ca inspectorul Cornish din Dunstable, nu mai puteau merge la curse pentru că hipodromul lor local dispăruse? Ce conta dacă, obişnuiţii lui Seabury aveau să se ducă la complexul Bingo, în schimb?

Proprietarii de cai de curse ar trebui să se ridice în bloc şi să ceară ca Seabury să fie păstrat, pentru că niciun alt hipodrom nu este mai bun pentru caii lor. Dar bineînţeles n-aveau s-o facă. Puteai să le spui proprietarilor cât este de bun. Ei nu erau călăreţi; vedeau doar tribunele în paragină, nu obstacolele perfect construite şi plasate, care realmente invitau caii doar să le sară. Nu ştiau cât savurau caii lor gazonul mărunt şi elastic de sub picioare, cât de perfecte găseau curburile turnantelor pentru menţinerea unei viteze uniforme. Turnantele, la multe alte hipodromuri, îngreunau drumul cailor spre ţintă şi-i scoteau din ritm, dar nu cele de la Seabury. Constructorul hipodromului fusese magnific şi o urmărire îndeaproape din partea inspectorului de hipodromuri păstrase

concepţia lui aproape intactă. O adevărată alergare rapidă, deloc la voia întâmplării, asta era ceea ce oferea Seabury.

Sau oferise înainte de Kraye.

Kraye şi inerţia executivului laolaltă… Am apăsat pe acceleraţie într-o izbucnire de mânie şi maşina a ţâşnit în sus pe South Downs ca o pasăre. Nu mai conduceam decât rareori în plină viteză: volanul îl ţineam totuşi cu o singură mână. În vârf, din considerente pentru nervii pasagerului meu, am lăsat ca vitezometrul sa coboare la optzeci.

El spuse:

— Şi eu încerc aceleaşi sentiment.

L-am privit, surprins.

— Întreaga situaţie te enervează la culme, clătină el din cap. Un hipodrom atât de bun prin construcţie şi să nu mai fie nimic de făcut.

— Putea să fie salvat, spusei.

— Cum?

— Un nou mod de a gândi, spusei cu voce stinsă.

— Continuă, zise el.

Dar n-am putut găsi cuvintele potrivite să-i spun, într-un mod politicos, că ar trebui să dea afară toţi oamenii din conducerea hipodromului Seabury; prea mulţi dintre ei îi erau foşti colegi de şcoală sau prieteni apropiaţi.

— Să zicem, spuse după câteva minute, că ai avea mână liberă, ce-ai face?

— Nimeni nu ar putea să aibă vreodată mână liberă. Asta-i nenorocirea, în mare parte. Cineva vine cu o sugestie bună şi altcineva o anihilează complet. Şi sfârşesc cel mai adesea prin a nu face nimic.

— Nu, Sid. Vreau să spun tu, personal, ce-ai face?

— Eu? Zâmbii. Ce-aş face? Aş aduce Comitetul Naţional de Vânătoare în stare de leşin, precum fecioarele în epoca victoriană.

— Aş vrea să ştiu.

— Serios?

A încuviinţat din cap. De parcă ar fi putut fi vreodată altfel decât serios.

Am oftat.

— Foarte bine, atunci. Aş fi receptiv la orice idee bună folosită la alt hipodrom spre a atrage mulţimea şi aş pune-o imediat în aplicare.

— Ce, de exemplu?

— Aş lua tot fondul de rezervă şi l-aş oferi ca premiu pentru o cursă mare. M-aş asigura ca întrecerea să fie de asemenea natură încât să atragă într-adevăr concurenţii de primă clasă. Apoi aş merge personal la antrenorii lor şi le-aş explica situaţia şi le-aş implora sprijinul. Aş merge la câţiva din oamenii care patronează cursele din Cupa de Aur şi i-aş convinge prin vorbe meşteşugite să acorde premii de cinci sute de lire pentru toate celelalte curse ale zilei. Aş face totul ca într-o campanie. Aş discuta problema salvării hipodromului Seabury la televiziune şi în coloanele de sport ale ziarelor. I-aş face pe oameni interesaţi şi implicaţi. Aş face ca ajutorul pentru Seabury să apară ca cel mai de *bon ton* lucru. Aş aduce pe cineva de talia Beatles-ilor să acorde trofeele. Aş face reclamă ca parcare gratuită, programe de curse gratuite şi, în ziua respectivă, aş face ca tribunele să fie pline de steaguri, pancarte, coşuri cu flori, spre a masca ponoseala lor. M-aş asigura că tot personalul de serviciu a înţeles că trebuie acordată o primire cordială fiecărui client. Aş insista ca firma furnizoare de bunuri de consum să-şi pună la contribuţie imaginaţia. Aş fixa întrecerea pentru începutul lui aprilie şi m-aş ruga pentru o zi de primăvară însorită. Astea, spusei în timp ce coboram, ar fi pentru început.

— Şi după aceea?

El era destul de evaziv.

— Un împrumut, cred. Fie de la bancă, fie de la indivizi particulari. Dar executivul ar trebui să arate mai întâi că Seabury poate să fie din nou rentabil, aşa cum a fost pe vremuri. Nimeni nu se avântă să

împrumute pentru o afacere de la bun început sortită eşecului. Reînvierea trebuie să vină înaintea împrumutului, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg, într-adevăr, încuviinţă el lent, dar…

— Da. Dar. Întotdeauna se ajunge la *dar*. Nimeni însă de la Seabury nu are de gând să se deranjeze cu ceva.

Am mers în tăcere o bună bucată de vreme. În cele din urmă, am spus:

— Întâlnirea aceasta de vineri şi sâmbătă… ar fi păcat să se rişte un dezastru de ultimă clipă. Hunt Radnor Associates ar putea aranja un fel de pază asupra hipodromului. Patrule de securitate, lucruri de acest gen.

— Prea scump, replică el prompt. Şi tu încă n-ai dovedit că realmente este necesar. Problemele de la Seabury încă mi se par un simplu ghinion.

— Ei bine… o patrulă de securitate ar putea preveni alte ghinioane…

— Nu ştiu. Voi vedea.

A schimbat apoi subiectul şi a discutat numai despre alte întreceri de pe alte hipodromuri, tot drumul înapoi spre Londra.

Capitolul X

În dimineaţa zilei de marţi, Dolly mi-a împrumutat telefonul cu resemnare şi i-am cerut centralistei un fir interior cu „Persoane dispărute".

— Sammy? spusei. Aici e Sid Halley, de jos, de la „Curse". Eşti ocupat?

— Ultimul adolescent ce abia a fost recuperat din Gretna. Dă-i drumul. Cine s-a pierdut?

— Un bărbat cu numele de Smith.

O înjurătură relativ decentă străbătu firul pe trei etaje mai jos.

Am râs.

— Cred că numele lui real este Smith. Este şofer de meserie. În ultimul an a fost şofer pe o autocisternă la Intersouth Chemicals. Şi-a părăsit slujba şi locuinţa miercurea trecută; n-a lăsat nicio adresă.

I-am povestit despre accident, despre şocul suspect şi despre zaiafetul din cursul nopţii.

— Crezi că a fost ales special pentru acest scop în urmă cu un an? În acest caz, este puţin probabil ca numele lui să fie Smith… şi atunci lucrurile se complică.

— Nu ştiu, cred că mai degrabă era un şofer *bona fide*[14] la Intersouth căruia i s-a oferit o plată în numerar. Pentru servicii excepţionale.

— O.K. Voi încerca varianta asta mai întâi. Se poate ca el să indice Intersouth pentru referinţe şi, în acest caz, ei vor şti dacă el caută o slujbă în altă parte sau aş putea să-l urmăresc prin sindicatul lui. Poate că a lucrat şi soţia. Te voi ţine la curent.

— Mulţumesc.

— Nu uita, când bătrânul o să-ţi cumpere un birou de director placat cu aur, îmi vreau masa înapoi.

— Ai să tânjeşti după ea tot restul vieţii, spusei zâmbind.

Pe masa în chestiune zăcea dosarul subţire cu cazul Andrews, pe care Jones-puştiul îl dezgropase de la subsol. Mi-am rotit privirea prin cameră.

— Unde este Chico? întrebai.

— Îl ajută pe un *bookmaker*[15] să-şi mute casa, răspunse Dolly.

— Ajută ce? mă holbai la ea.

— Exact ce ţi-am spus. Este un angajament fixat cu mult înainte. *Bookmaker*-ul îşi ia seiful cu el şi vrea ca Chico să stea deasupra lui, în furgoneta cu mobilă. Niciun altul n-ar face-o. Clientul care plăteşte este totdeauna stăpânul nostru. Aşa că Chico este plecat.

— Să-l ia naiba!

A căutat într-un sertar.

— Ţi-a lăsat o bandă, spuse.

— Atunci să nu-l mai ia.

Zâmbi şi mi-o înmână. Am pus-o pe un magnetofon, l-am pornit şi am ascultat-o la cască, aşa cum se face în mod obişnuit.

„După ce mi-am pus aripi la picioare”, se auzea vocea veselă a lui Chico, „am aflat că cele mai proaste lucruri pe care directorul tehnic de la Dunstable le-a făcut au fost că planifica o mulţime de curse care să nu atragă niciun concurent serios şi că se purta grosolan cu toţi, fără excepţie. Cam cu un an înainte de a se sinucide era destul de agreat. Şi apoi, toată lumea spune că treptat a devenit din ce în ce mai nebun. Se purta atât de necivilizat cu oamenii care lucrau la hipodrom, că jumătate din ei nu s-au putut acomoda cu el şi au plecat. Şi negustorii locali pur şi simplu au scuipat când am pomenit numele lui. Îţi voi mai spune când te văd, dar n-a fost nimic asemănător cu Seabury - fără accidente, avarii sau ceva de felul ăsta.”

Oftând, am şters banda şi i-am înapoiat-o lui Dolly. Apoi am deschis dosarul de pe biroul meu şi i-am studiat conţinutul.

Un domn, Mervyn Brinton, din Reading Berks, cerea agenţiei protecţie personală, având motive

întemeiate să creadă că era în pericol de a fi atacat. Nu voia să spună de ce era posibil să fie atacat şi refuza ca agenţia să facă cercetări în acest sens. Tot ceea ce voia era gardă personală. Era o posibilitate aproape de certitudine, spunea raportul, ca Brinton să fi încercat un mic şantaj de amator, ceea ce declanşase focul. În cele din urmă, mărturisise că avea o anume scrisoare şi-i era teamă că va fi atacat şi i se va fura. După multă muncă de convingere din partea lui Chico Barnes, care îi arătase că nu putea fi păzit tot restul vieţii, Brinton căzuse de acord să dezvăluie unei anume persoane că scrisoarea în speţă se afla într-un sertar special la secţia de curse a firmei Hunt Radnor Associates. De fapt nu era; şi nu fusese niciodată văzută de vreun funcţionar al agenţiei. Totuşi, Thomas Andrews a venit sau a fost trimis să ia scrisoarea, a fost interceptat de J. S. Halley pe care l-a împuşcat, rănindu-l, şi ca atare a reuşit să fugă. Două zile mai târziu, Brinton a telefonat să spună că nu mai cerea gardă personală şi, din punctul de vedere al agenţiei, cazul era clasat.

Informaţiile fuseseră puse la îndemâna poliţiei spre a investiga împuşcarea lui Halley.

Am închis dosarul. O istorioară monotonă a unui biet amărât doborât în încercarea de a-şi depăşi propria condiţie socială.

Brinton.

Directorul tehnic de la Dunstable se numea tot Brinton.

Am rămas cu privirea pironită asupra dosarului subţire. Brinton nu era un nume neobişnuit. Probabil că nu exista nicio legătură. Brinton de la Dunstable murise cu doi ani buni înainte ca Brinton din Reading să ceară protecţie. Singura legătură vizibilă era că, deşi la poli opuşi, ambii, Brinton de la Dunstable şi Thomas Andrews, îşi câştigaseră existenţa din curse. Nu era prea mult. Probabil nimic. Doar o pierdere de timp.

Am plecat acasă, am luat maşina şi m-am pornit spre Reading.

Un bătrân cărunt mi-a deschis nervos uşa din faţă, fără să scoată lanţul şi m-a privit cercetător prin întredeschidere.

— Da?

— Domnul Brinton?

— Ce este?

— Sunt de la Hunt Radnor Associates. V-aş fi foarte recunoscător dacă am putea schimba câteva vorbe.

A ezitat, muşcându-şi buza de sus garnisită cu o mustaţă sură neîngrijită. Ochii căprui m-au examinat din cap până-n picioare şi s-au oprit dincolo de mine, la maşina albă, parcată lângă bordură.

— Am trimis un cec, spuse în cele din urmă.

— Totul este în ordine, îl asigurai.

— Nu mai vreau să am probleme… n-a fost vina mea că omul acela a fost împuşcat.

Nu părea convins.

— O, nimeni nu vă învinovăţeşte pentru asta, îi spusei. El este perfect sănătos acum. De fapt, s-a întors la lucru.

— Foarte bine, spuse uşurat şi împinse uşa ca să scoată lanţul.

L-am urmat în camera din faţă, în casa înaltă, cu terasă. Domnea un aer închis, stătut, de parcă ar fi încremenit în acelaşi loc zile în şir. Mobila era masivă, dată cu baiţ maro, cam ceea ce în copilăria mea tristă reprezentase maximum de confort; şi mai erau cutii cu fluturi tropicali pe pereţi şi ornamente sculptate, de pe undeva din Borneo sau Iava, pe diverse măsuţe. O viaţă petrecută pe vas şi retragerea la pensie acasă, gândii. De la culoare şi căldură, în respectabilitatea suburbană din Reading.

— Soţia mea este plecată după cumpărături, spuse el încă nervos. Se va întoarce în curând. Privi plin de speranţă pe fereastra cu perdele de dantelă,

dar doamna Brinton n-a avut amabilitatea să-i vină-n ajutor.

— Domnule Brinton, spusei, voiam doar să vă întreb dacă, din întâmplare, sunteţi rudă cu un domn William Brinton, cândva director tehnic la hipodromul Dunstable.

Mi-a aruncat o privire lungă, disperată şi, spre consternarea mea, s-a aşezat pe sofa şi a început să plângă, acoperindu-şi ochii cu mâinile tremurânde şi lacrimile stropindu-i genunchii îmbrăcaţi în tweed.

— Vă rog… domnule Brinton… îmi pare atât de rău, spusei încurcat.

Fornăi, tuşi şi-şi scoase batista să-şi şteargă ochii. Treptat, starea de paroxism trecu şi îngână abia perceptibil:

— Cum aţi aflat? Am spus că nu vreau să se pună întrebări…

— A fost aproape întâmplător. Nimeni n-a pus nicio întrebare, vă asigur. Aţi vrea să-mi povestiţi despre asta? Şi atunci cred că nu va mai fi necesară nicio întrebare din partea nimănui altcuiva.

— Poliţia… spuse el nehotărât, cu un suspin. Ei au venit mai înainte. Am refuzat să le spun ceva şi au plecat.

— Orice îmi veţi spune va fi strict confidenţial.

— Am fost atât de prost… realmente aş vrea să spun cuiva.

Mi-am imaginat săptămânile de încordare nervoasă, de remuşcări pe care le-a îndurat, căci criza de plâns era nu numai de înţeles, ba chiar inevitabilă.

— Vedeţi, scrisoarea, spuse el smiorcăindu-se uşor… Scrisoarea pe care William a început să mi-o scrie, deşi nu mi-a trimis-o niciodată… am găsit-o într-o valiză cu lucruri care a rămas după ce el… s-a sinucis. Atunci mă aflam în Sarawak, ştiţi, şi mi-au trimis o telegramă. A fost un şoc… singurul tău frate să facă un lucru… atât de îngrozitor. Era mai tânăr decât mine. Cu şapte ani. N-am fost

foarte apropiaţi… afară doar de perioada copilăriei. Voiam… dar este prea târziu acum. În orice caz, când am venit acasă, am luat toate lucrurile lui de unde fuseseră depozitate şi le-am pus aici, în mansardă, toate cărţile lui de curse şi celelalte. Vedeţi, nu ştiam ce să fac cu ele. Nu mă interesau… dar mi se părea… nu ştiu… pur şi simplu nu puteam să le ard. Au trecut luni până m-am hotărât să le sortez şi atunci am găsit scrisoarea… Vocea îi tremura, se uita la mine rugător, dorind să fie iertat. Eu şi Kitty văzusem, că, contrar aşteptărilor, mare lucru cu pensia nu putem face. Totul este teribil de scump. Ratele… hotărâsem să vindem casa, deşi abia o cumpărasem şi toţi din familia lui Kitty sunt legaţi de ea. Şi apoi… am gândit… poate reuşesc să vând scrisoarea, în schimb.

— Şi aţi primit ameninţări în loc de bani, spusei.

— Da. Chiar scrisoarea mi-a dat ideea… îşi roase mustaţa.

— Şi acum n-o mai aveţi, spusei convins, de parcă ştiam cu certitudine şi n-aş fi ghicit. Când aţi fost prima oară ameninţat, aţi crezut că încă puteţi vinde scrisoarea, dacă agenţia Hunt Radnor vă asigură securitatea şi apoi aţi fost şi mai înfricoşat, aţi cedat scrisoarea, după care aţi suspendat protecţia pentru că ameninţările încetaseră.

A încuviinţat nefericit din cap.

— Le-am dat scrisoarea pentru că a fost împuşcat omul acela. Nu mi-am dat seama că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Am fost înspăimântat. A fost îngrozitor. N-am crezut că putea să fie atât de periculoasă vinderea unei scrisori… Aş vrea să n-o fi găsit niciodată. Aş vrea ca William să n-o fi scris.

La fel şi eu, după cele întâmplate.

— Ce zicea în scrisoare? întrebai.

Ezită, teama făcându-şi iar apariţia.

— Ar putea provoca mai multe nenorociri. S-ar putea ca ei să se întoarcă.

— Ei nu vor şti că mi-aţi spus, subliniai eu. Cum ar putea să afle?

— Cred că nu.

Mă privi cântărind luarea unei hotărâri. Ai un singur avantaj când eşti mic de statură: nimănui nu-i este vreodată teamă de tine. Dacă aş fi fost înalt şi autoritar, nu cred că ar fi riscat. Aşa stând lucrurile, faţa lui s-a îmblânzit, s-a relaxat şi ultimele urme de reţinere au dispărut.

— O ştiu pe dinafară, spuse. V-aş scri-o, dacă vreţi. Este mai uşor decât s-o spun.

M-am aşezat şi am aşteptat cât el a adus un pix şi un teanc de coli de scris şi s-a pus pe treabă. Văzând conţinutul scrisorii materializându-se în faţa ochilor lui, era vizibil afectat, dar n-aş putea spune dacă din teamă, remuşcare sau durere. A acoperit o faţă, a desprins-o din teanc şi tremurând mi-a înmânat-o.

Am citit ceea ce scrisese. Am citit-o a doua oară. Din cauza acestor scurte propoziţii disperate, gândii fără pic de emoţii ajunsesem la un pas de poarta sfântului Petru.

— E bine, spusei. Mulţumesc foarte mult.

— Aş vrea să n-o fi găsit niciodată, spuse el din nou. Bietul William.

— Şi aţi fost la omul ăsta? întrebai arătând spre scrisoarea pe care o puneam în portmoneu.

— Nu, i-am scris… nu era greu de găsit.

— Şi cât aţi cerut pentru ea?

Cu faţa îmbujorată de ruşine murmură:

— Cinci mii de lire.

Cinci mii de lire fuseseră o greşeală, gândii. Dacă ai fi cerut cincisprezece mii, poate că ar fi avut o şansă. Dar cinci mii nu l-au pus printre tipii puternici, i-au dezvăluit doar mediocritatea. Nu era de mirare că fusese înghesuit rapid.

— Ce s-a întâmplat în continuare? întrebai.

— Un bărbat solid a venit după scrisoare într-o după amiază, în jur de ora patru. A fost îngrozitor. I-am cerut banii, el mi-a râs în faţă şi m-a îmbrâncit

într-un scaun. „Niciun ban“, a spus „dar, dacă nu-i dădeam scrisoarea imediat, el avea… el avea să mă înveţe un lucru sau două. Asta a spus „să mă înveţe un lucru sau două“. I-am explicat că am pus scrisoarea în cutia mea de la bancă şi că banca era închisă şi că nu puteam s-o am decât a doua zi dimineaţă. El a spus că va veni cu mine la bancă în ziua următoare şi apoi a plecat.

— Şi aţi sunat agenţia aproape imediat? Da. Ce v-a făcut să alegeţi Hunt Radnor?

Păru surprins.

— Era singurul despre care ştiam. Mai sunt şi alţii? Vreau să spun că mai toţi oamenii au auzit de Hunt Radnor, aş zice eu.

— Înţeleg. Deci Hunt Radnor a trimis un băiat de pază, dar bărbatul solid n-a renunţat.

— Tot telefona… apoi oamenii dumneavoastră au sugerat o capcană şi eu am fost de acord în cele din urmă. O, n-ar fi trebuit să-l las, am fost un prost. Vedeţi, eu ştiam tot timpul cine mă ameninţa, dar nu puteam spune agenţiei dumneavoastră, pentru că ar fi trebuit să admit că încercasem să procur bani… ilegal.

— Da. Bine, mai este doar un singur lucru. Cum arăta el, bărbatul care a venit şi v-a ameninţat?

Lui Brinton nu-i plăcea nici măcar să-şi amintească de el.

— Era foarte puternic. Solid. Când m-a împins, parcă s-a prăvălit un mal peste mine. Eu nu sunt… vreau să spun că n-am fost niciodată tare în pumni… Dacă ar fi început să mă lovească, eu nu l-aş fi putut opri.

— Nu vă învinuiesc pentru că nu i-aţi opus rezistenţă, subliniai, doar voiam să ştiu cum arăta.

— Foarte mare, spuse el vag. Uriaş.

— Ştiu că sunt câteva săptămâni de atunci, dar nu vă puteţi aminti mai mult decât atâta? Cum avea părul? Ceva deosebit în legătură cu faţa? Ce vârstă? Ce categorie socială?

Zâmbi pentru prima oară, ridurile-i triste adunându-se pentru o clipă şi dându-i un fel de farmec ofilit. Dacă n-ar fi făcut niciodată primul pas nesăbuit în domeniul crimei, gândii, el ar fi putut fi încă un bătrân plăcut, blând, inofensiv, veştejindu-se fără ranchiună împotriva bătrâneţii, preocupat doar de cum să lungească o pensie mică. Fără niciun sentiment de vină distructiv, sfâşietor.

— Categoric este mult mai uşor când puneţi întrebări ca acestea. Avea un început de chelie, acum îmi amintesc. Şi avea pete mari de pistrui pe dosul palmelor. Este dificil să-i dai vârsta. Nu un tânăr, deşi cred că avea mai mult de treizeci. Ce altceva aţi întrebat? A, da, categoria socială. Muncitor.

— Englez?

— O, da, nu străin. Un fel de *cockney*[16] cred.

M-am ridicat, i-am mulţumit şi am vrut să-mi iau rămas bun.

Îmi ceru o nouă asigurare.

— Nu voi mai avea necazuri?

— Nu, în niciun caz din partea mea sau a agenţiei.

— Dar bărbatul care a fost împuşcat?

— Nici din partea lui.

— Am încercat să-mi spun că n-a fost vina mea… dar tot n-am putut dormi. Cum de-am fost atât de idiot? Nu trebuia să-l fi lăsat pe tânărul acela să pună aici o capcană… nu trebuia să recurg la agenţia dumneavoastră… plus că ne-a costat o bună parte din economiile noastre… Niciodată n-ar fi trebuit să încerc să obţin bani cu acea scrisoare.

— Asta-i adevărat, domnule Brinton, n-ar fi trebuit. Dar ce s-a făcut este bun făcut şi cred că nu vă veţi mai apuca de ceva asemănător altădată.

— Nu, nu, spuse cu durere în glas. N-am s-o mai fac. Niciodată. Aceste ultime săptămâni au fost… Vocea i se stinse. Apoi spuse cu mai multă putere: Va trebui să vindem casa acum. Bineînţeles, lui

Kitty îi place aici. Dar ce mi-am dorit întotdeauna a fost un mic bungalou la mare.

Când am ajuns la birou, am scos scrisoarea care a provocat dezastrul şi am citit-o din nou, înainte de a o pune la dosar. Nefiind nici originalul, nicio fotocopie, ci doar o reproducere din memorie, nu era de niciun folos ca probă. În transcrierea măruntă, ordonată a bătrânului Brinton, ca un contrast hilar faţă de conţinutul dureros, ea suna astfel:

> „Dragă Mervy, dragul meu frate mai mare,
>
> Aş vrea să mă poţi ajuta aşa cum făceai când eram mai mic. Mi-am petrecut cincisprezece ani construind hipodromul Dunstable şi un bărbat numit Howard Kraye mă face să-l distrug. Trebuie să programez curse pe care nimeni nu le agreează. Foarte puţini cai mai vin acum şi încasările scad vertiginos. Săptămâna aceasta trebuie să mă îngrijesc ca programul cursei să meargă la tipar prea târziu, iar telefoanele din camera presei să fie toate defecte. Va fi o harababură îngrozitoare. Oamenii trebuie să creadă că sunt nebun. Nu pot să scap de el. Mă plăteşte foarte bine, dar trebuie să fac ce zice el. Nu mă pot împotrivi firii mele, tu ştii asta. El a aflat despre un băiat cu care trăiesc şi aş putea fi deferit justiţiei. Vrea să vândă hipodromul pentru construcţii de locuinţe. Nimeni nu-l poate opri să-l obţină. Hipodromul meu, sufletul meu.
>
> Ştiu că n-am să trimit această scrisoare. Mervy, aş vrea să fii aici. Nu mai am pe nimeni altcineva. O, Doamne Dumnezeule, nu pot să merg mai departe, realmente nu mai pot.“

*

*   *

La şase fără cinci, în după-amiaza aceleiaşi zile, am deschis uşa biroului Zannei Martin. Biroul ei era cu faţa spre mine, la fel şi ea. A ridicat capul, m-a recunoscut, s-a uitat spre mine cu un amestec de mândrie şi jenă.

— Eu am făcut-o, zise ea, dacă tu nu, te omor.

Îşi pieptănase părul chiar ceva mai în faţă, astfel ca să-i cadă aproape de obraz dar, în orice caz, partea desfigurată i se zărea de la prima aruncătură de ochi. Uitasem chiar, în zilele ce trecuseră de vineri, cât de rău arăta.

— Şi eu am simţit acelaşi lucru în legătură cu tine, spusei zâmbind.

— Chiar ţi-ai ţinut promisiunea?

— Da, am ţinut-o. Toată ziua de sâmbătă şi duminică, mai tot timpul ieri şi azi, şi pot să spun că a fost îngrozitor.

A oftat uşurată.

— Mă bucur că ai venit. Aproape că renunţasem în dimineaţa asta. Am crezut că n-ai s-o faci şi n-ai să mai treci niciodată să vezi dacă am respectat înţelegerea şi că sunt pur şi simplu o idioată.

— Ei bine, sunt aici. Domnul Bolt este înăuntru?

Negă din cap.

— A plecat acasă. Eu chiar strângeam.

— Ai terminat plicurile? spusei.

— Plicurile? O, acelea pe care le băteam când ai fost aici data trecută? Da, sunt toate gata.

— Cu conţinut şi expediate?

— Nu, foile n-au venit încă de la tipar, spre neplăcerea domnului Bolt. Cred că le voi trimite mâine.

Se sculă, înaltă şi subţire, îşi puse haina şi-şi legă eşarfa.

— Mergi undeva în seara asta? întrebai.

— Acasă, spuse hotărâtă.

— Hai să luăm cina în oraş, sugerai.

— Moştenirea mătuşii nu va dura mult, la modul în care o cheltui. Cred că domnul Bolt deja ţi-a

investit banii. Mai bine ai economisi fiecare leţcaie până ce reglează conturile.

— Atunci cafea şi cinema?

— Ştii, spuse ea ezitând, uneori, în drum spre casă, cumpăr un pui fierbinte. Lângă staţia de metrou este o prăvălie cu peşte şi cartofi pai. Ai vrea… ţi-ar plăcea să vii la mine acasă şi să te consideri invitatul meu? Ca revanşă, vreau să spun, pentru vineri seara.

— Mi-ar face plăcere, spusei şi am fost răsplătit cu un surâs încântat, pe jumătate însă neîncrezător.

— Adevărat?

— Adevărat.

La fel ca data trecută am luat metroul până la Finchley, dar, de data asta, ea a stat curajoasă, astfel ca să i se vadă toată faţa. Încercând să mă asociez curajului ei, mi-am sprijinit cotul pe braţul scaunului care ne separa. S-a uitat la mâna mea, apoi la faţă, plină de recunoştinţă, aproape ca şi cum am fi fost părtaşi la o aventură.

Când am ieşit din staţia de metrou, ea spuse:

— Ştii, este cu totul altceva dacă eşti însoţită de un bărbat, chiar… şi se opri brusc.

— Chiar dacă, terminai eu zâmbind, el este mai scund decât tine şi la fel de deteriorat.

— Oh, dragă… şi mult mai tânăr chiar.

Ochiul ei adevărat mă privea cu un amuzament trist. Cel de sticlă privea împietrit drept înainte. Începusem să mă obişnuiesc.

— Lasă-mă să cumpăr eu puiul, spusei când ne-am oprit în faţa prăvăliei.

Mirosul de cartofi pai se amesteca cu gazul de eşapament ce ieşea de la un camion în trecere. Civilizaţia, gândii. Încântător.

— Categoric, nu.

Domnişoara Martin era hotărâtă şi cumpără ea puiul ieşi cu el împachetat într-un ziar.

— Am luat câţiva cartofi pai şi un pachet de mazăre, spuse.

— Şi eu, spusei ferm când am ajuns la un magazin cu băuturi, cumpăr nişte coniac.

Ce aveau să-nsemne cartofi pai şi mazăre pentru stomacul meu, nici n-am îndrăznit să mă gândesc.

Ne-am îndreptat cu pachetele spre casă şi am intrat în camera ei. Se mişca cu paşi uşori.

— În bufetul de acolo, spuse ea arătându-mi-l, în timp ce-şi scotea pardesiul şi eşarfa, sunt câteva pahare şi o sticlă de vin de Xeres. Vrei să-mi torni puţin? Cred că preferi coniacul dar, dacă-ţi place, ia puţin vin. Eu voi duce toate „bunătăţile" astea în bucătărie să se păstreze fierbinţi.

Când destupam sticlele şi turnam băuturile am auzit-o aprinzând cuptorul şi despachetând. În timp ce traversam camera cu paharul ei de vin, se făcuse o linişte mormântală şi, când am ajuns la uşă, am văzut de ce. Ea, absentă, ţinea puiul în hârtia lui cerată într-o mână; punga de cartofi zăcea deschisă pe masă, cu cutia de mazăre alături şi ea citea ziarul în care fuseseră împachetate.

Mă privea nedumerită.

— Tu, spuse. Eşti tu. Acesta eşti tu.

Mi-am coborât ochii spre degetele ei. De la prăvălia de peşte şi cartofi pai îi împachetaseră puiul în „The Sunday Hemisphere".

— Uite-ţi vinul, îi spusei întinzându-i paharul.

Puse jos puiul şi luă paharul fără să pară că l-ar fi observat.

— „Un alt Halley" spuse ea. Mi-a sărit în ochi. Bineînţeles că l-am citit. Este şi poza ta şi chiar se referă la mâna ta. Eşti Sid Halley.

— Exact.

N-aveam cum să neg.

— Doamne Dumnezeule! Te ştiam de ani. Am citit despre tine. Te-am văzut deseori la televizor. Tatălui meu îi plăcea să privească cursele şi noi totdeauna deschideam televizorul când trăia el…

Se opri şi apoi spuse cu nedumerire crescândă:

De ce naiba ai zis că te cheamă John şi că lucrezi într-un magazin? De ce ai venit la domnul Bolt? Nu

înţeleg.

— Bea-ţi vinul, pune puiul în cuptor înainte să îngheţe şi-ţi voi spune.

Nu mai era nimic de făcut. Nu voiam să risc să-i paseze radioasă noutatea picantă şi interesantă şefului ei.

Fără comentării puse cina la încălzit, veni şi se aşeză pe sofa vizavi de fotoliul în care o aşteptam neliniştit şi-şi ridică sprâncenele în aşteptare.

— Nu lucrez într-un magazin, recunoscui. Lucrez la o firmă care se cheamă Hunt Radnor Associates.

La fel ca Brinton, ea auzise de agenţie. Trupul i se înţepeni şi începu să se încrunte. Pe cât am putut de degajat, i-am vorbit despre Kraye şi acţiunile Seabury; dar ea nu era proastă, aşa că mi-a zis scurt:

— Îl suspectezi şi pe domnul Bolt. De aceea ai venit să-l vezi.

— Da, mi-e teamă că da.

— Şi eu? M-ai ales pur şi simplu numai ca să afli amănunte despre el? Vocea îi era plină de amărăciune.

N-am răspuns imediat. Ea aştepta şi, într-un fel, calmul ei era mai dureros decât lacrimile sau o izbucnire de mânie. Cerea atât de puţin de la viaţă. În cele din urmă am spus:

— Am venit la biroul lui Bolt atât ca s-o racolez pe secretara lui, cât să-l văd şi pe el, da.

Mazărea fierbea, şuierând puternic. Se ridică încet.

— Cel puţin eşti onest.

Se duse în bucătărie şi stinse flacăra de la cratiţă.

Spusei:

— Astăzi după-amiază am venit la biroul tău pentru că voiam să văd foile acelea pe care Bolt le trimite acţionarilor Seabury. Tu mi-ai spus imediat că nu veniseră de la tipar. Deci nu era nevoie să accept invitaţia ta la cină. Şi totuşi sunt aici.

Stătea în uşa bucătăriei, încercând să se menţină dreaptă cu un efort mult prea evident.

— Cred că ai minţit şi în legătură cu asta, spuse cu o voce liniştită, abia stăpânită, arătând spre braţul meu. De ce? De ce ai jucat un joc atât de crud cu mine? Cu certitudine puteai să-ţi obţii informaţiile fără să recurgi la aşa ceva. De ce m-ai făcut să-mi schimb biroul? Cred că ai râs de ţi s-a făcut rău toată ziua de sâmbătă gândind la toată povestea.

M-am ridicat. Durerea ei era îngrozitoare.

Am spus:

— Am fost la cursele de pe hipodromul Kempton sâmbătă.

Nu s-a mişcat.

— Mi-am ţinut promisiunea.

A făcut un uşor gest de neîncredere.

— Îmi pare rău, spusei neajutorat.

— Da. Noapte bună, domnule Halley. Noapte bună.

Am plecat.

Capitolul XI

Dimineaţa următoare, miercuri, Radnor a ţinut o întrunire *Seabury*: el, Dolly, Chico şi cu mine. În principal, rezultatul după-amiezii mele anterioare, în cele din urmă, îi smulsese cu greutate lordului Hagbourne permisiunea de a se organiza o pază permanentă la Seabury pentru joi, vineri şi sâmbătă.

Buldozerul îşi făcuse treaba fără probleme şi, printr-un telefon în dimineaţa asta la hipodrom, se aflase că scoarţa de stejar sosise cu transportul obişnuit şi fusese împrăştiată. Cursa, excluzând posibilitatea unui accident de ultim minut, era acum certă. Chiar şi vremea ţinea cu noi: barometrul urca; prognoza era: timp uscat, rece şi însorit.

Dolly a propus un sistem de patrulare pe faţă şi Radnor era înclinat să aprobe. Eu şi Chico eram de altă părere.

— Dacă cineva intenţionează să saboteze pista, sublinia Dolly, nu va îndrăzni din cauza patrulei. Asta e valabil și dacă din tribune plănuiesc ceva.

Radnor încuviinţă:

— Este cel mai sigur lucru ca să avem certitudinea ţinerii cursei. Cred că avem nevoie de cel puţin patru bărbaţi ca s-o facă aşa cum trebuie.

Spusei:

— Sunt de acord că avem nevoie de o patrulă la noapte, mâine noapte şi-n noaptea de vineri pentru avertizare. Dar mâine, când hipodromul va fi mai mult sau mai puţin pustiu... ceea ce ne trebuie este să-i prindem asupra faptei, nu să-i înspăimântăm. N-avem încă nicio probă pe care s-o putem folosi în instanţă. Dacă-i putem prinde chiar în mijlocul sabotajului, ca să zic aşa, ar fi mult mai bine.

— Aşa-i, spuse Chico. Ascunde-te şi-nhaţă-i. Mult mai bine decât să-i înspăimânţi şi să-i pui pe fugă.

— Dacă-mi amintesc bine, spuse Dolly cu un surâs, voi doi, ultima oară, aţi instalat o capcană şi

şoarecele a împuşcat brânza.

— O doamne, Dolly, tu mă omori cu zile, spuse Chico, râzând prietenos, într-unul din puţinele momente când îi accepta afecţiunea.

Chiar şi Radnor râse.

— Serios totuşi, spuse el, eu nu văd cum o să reuşiţi. Un hipodrom este prea mare. Dacă vă ascundeţi, nu puteţi supraveghea decât o mică porţiune din el. Şi sigur, daca vă arătaţi, ar fi ca orice patrulă care opreşte o acţiune evident periculoasă. Nu cred că este posibil.

— Hm, spusei. Dar este un singur lucru pe care totuşi îl pot face mai bine decât oricare din această agenţie.

— Şi care este acela? spuse Chico, gata să mă contrazică.

— Să călăresc un cal.

— O, spuse Chico. La asta nu mă bag, amice.

— Un cal, spuse Radnor pe gânduri. Asta-i într-adevăr o idee. Cred că nimeni n-are de ce să se uite suspicios la un cal pe un hipodrom. Şi în mişcare. De unde găseşti unul?

— De la Mark Witney. Pot să împrumut calul lui. Seabury este hipodromul lui obişnuit. Grajdurile lui nu sunt la mare depărtare.

— Dar poţi totuşi…? începu Dolly, însă nu-şi duse mai departe gândurile. Ei bine, nu vă zgâiţi aşa toţi la mine. Eu nu pot călări cu două mâini, ce să mai vorbesc de una singură?

— Un bărbat care se cheamă Gregory Philips are braţul amputat foarte de sus, spusei eu şi merge de ani la cursele de garduri pentru amatori.

— Destul, spuse Dolly. Ce-o să facă Chico?

— El poate să poarte unul din pantalonii mei de călărie. O bluză cu culorile grajdului, ca să nu dea de bănuit. Să se aplece nepăsător peste barele de împrejmuire.

— Să prind gâze, spuse Chico amuzat.

— Asta doreşti, Sid? întrebă Radnor.

Am încuviinţat di-n cap.

— Priveşte lucrurile din cel mai prost unghi; nu avem nimic împotriva lui Kraye care să stea în picioare. Putem să nu-l găsim pe Smith, şoferul autocisternei şi, chiar dacă-l găsim, are totul de pierdut şi nimic de câştigat dacă vorbeşte. Când au ars grajdurile anul trecut, n-am putut dovedi că n-a fost un accident; un muc de ţigară. Băieţii de la grajduri fumează fără să se sinchisească de interdicţii.

Aşa-numitul canal de scurgere care s-a prăbuşit - nu ştim dacă a fost săpat cu o zi, o săptămână sau şase săptămâni înainte de ziua când şi-a arătat menirea. Scrisoarea aceea pe care o avem, a lui William Brinton de la Dunstable către fratele lui, este doar o copie făcută din memorie, n-are nicio valoare ca probă. Tot ceea ce dovedeşte, pentru propria noastră satisfacţie, este un lucru deja ştiut: Kraye este capabil de orice. N-o putem arăta lordului Hagbourne, pentru că am obţinut-o pe încredere şi el încă nu este convins sută la sută că Kraye a făcut mai mult decât să cumpere acţiuni. Aşa cum le văd eu, noi trebuie să-i dăm inamicului şansa să-şi continue campania.

— Crezi deci că vor continua?

— Este foarte probabil, nu? Anul acesta nu mai este nicio cursă la Seabury până în februarie. O pauză de trei luni. Şi, dacă eu am intuit bine, Kraye este în alertă acum, din cauza situaţiei politice. El n-o să cheltuie cincizeci de mii cumpărând Seabury, şi apoi să afle că terenul de construcţie a fost naţionalizat peste noapte. Dacă aş fi în locul lui, aş ţine să închei afacerea şi să vând terenul unui constructor de locuinţe cât mai curând posibil. După fotografiile transferurilor de acţiuni, el deja posedă douăzeci şi trei la sută din acţiuni. Procentajul ăsta îi permite să ducă la bun sfârşit vânzarea societăţii, dacă se ajunge la vot. Însă el este lacom. Va voi mai mult. Dar va voi mai mult numai dacă poate obţine terenul curând. Ca să aştepte până în februarie este prea riscant. Aşa că

da, cred că va continua, dacă-i dăm şansa să organizeze o avarie mult mai mare săptămâna aceasta.

— Este riscant, spuse Dolly. Să presupunem că se întâmplă ceva îngrozitor şi noi nu putem nici să prevenim, nici să prindem pe cineva asupra faptului.

Câteva minute în şir, între cei trei au continuat argumentele pro şi contra privind patrula la vedere sau varianta „şoarecele şi pisica”. În cele din urmă, Radnor se întoarse spre mine şi spuse:

— Sid?

— Este agenţia ta, spusei foarte serios, este riscul tău.

— Dar cazul este al tău. Este totuşi cazul tău. Tu trebuie să iei decizia.

Nu-l puteam înţelege. Fusese foarte bine pentru el că-mi dăduse mână liberă până acum, dar acesta nu mai era genul de decizie la care m-aş fi aşteptat vreodată s-o lase în seama mea. Totuşi…

— Atunci, Chico şi cu mine, spusei, vom merge acolo la noapte şi vom sta şi toată ziua de mâine. Nu cred că este bine să ştie nici chiar căpitanul Oxon că suntem acolo. Nici şeful de echipă, Ted Wilkins, sau altcineva din oamenii de acolo. Vom intra din cealaltă parte, dinspre tribune şi eu voi împrumuta calul pentru mobilitate. Dolly poate aranja oficial cu Oxon patrula de pază pentru mâine noapte… sugerează-i să le dea o cameră încălzită, Dolly. El trebuie să pună centrala termică în funcţie până atunci.

— Vineri şi sâmbătă? întrebă Radnor evaziv.

— Pază completă, cred. Atâtea patrule cu câte va fi de acord lordul Hagbourne. Mulţimea de pe hipodrom face imposibilă schema „şoarecele şi pisica”.

— Perfect, spuse Radnor hotărât. Atunci rămâne stabilit.

Când eu, Dolly şi Chico eram la uşă, el spuse:

— Sid, te deranjează dacă-mi mai arunc ochii asupra fotografiilor acelea? Trimite-l pe Jones-puştiul cu ele jos, dacă nu-ţi trebuiesc.

— Bineînţeles, încuviinţai. Le-am cercetat pe toate părţile încât le ştiu pe dinafară. Pariez că ai să observi imediat ceva care mie mi-a scăpat.

— Deseori se întâmplă să fie aşa, spuse el dând din cap.

*

* *

Noi trei ne-am întors în secţia de curse iar eu, în drum, am trecut pe la centrala telefonică spre a da de urmele lui Jones-puştiul, care se întâmplă să fie la „Persoane dispărute”. În timp ce el cobora, am mai aruncat totuşi o privire rapidă prin pachetul de fotografii. Transferurile de acţiuni, schiţa rezumat a conturilor din bancă, scrisorile de la Bolt, cele zece mii de bancnote şi cele două coli de date, iniţiale şi cifre de la fundul servietei diplomat. Fusese clar tot timpul că acestea din urmă erau liste, fie de încasări, fie de cheltuieli, dar acum eram sigur că erau cheltuieli. Un oarecare W.L.B. primise sume regulate de cincizeci de lire lunar timp de douăsprezece luni şi ultima dată pentru W.L.B. era cu patru zile înainte ca William Leslie Brinton, directorul tehnic de la Dunstable, să ia cel mai rapid tren spre lumea cealaltă. Şase sute de lire şi o ameninţare; preţul sufletului unui om.

Majoritatea celorlalte iniţiale nu însemnau nimic pentru mine, în afară de ultima, J.R.S., care părea să fie a şoferului autocisternei. Prima încasare pentru J.R.S., de o sută de lire, era datată cu o zi înainte de răsturnarea cisternei la Seabury, cu o zi înainte ca Kraye să vină la Aynsford pentru week-end.

Pe rândul următor, ultimul de pe listă, o nouă sumă de o sută cincizeci de lire era trecută la J.R.S. Data acesteia era marţea următoare, trei zile după ce făcusem fotografiile. Smith împachetase şi dispăruse de la serviciu şi de acasă în marţea aceea.

Constant, revenind printre celelalte iniţiale, erau două nume de botez, Leo şi Fred. Se pare că fiecare din ele era pe ştatele de plată curente. Fie Leo, fie Fred, presupuneam, fusese bărbatul solid care-l vizitase şi-l speriase pe Mervyn Brinton. Ori Leo, ori Fred era barosanul care-l trimisese pe Andrews cu o armă în Cromwell Road.

Aveam de stabilit un scor, fie cu Leo, fie cu Fred.

Jones-puştiul veni după fotografii. Le-am pus laolaltă înapoi în cutie şi i le-am dat.

— Hei, lişiţă mică şi mucoasă, unde ne sunt cafelele? îl apostrofă Chico grosolan.

Noi fusesem jos când Jones-puştiul îşi făcuse turul.

— Lişiţele sunt pleşuve, observă Dolly sec, privind părul bogat al lui Jones-puştiul.

Jones-puştiul, într-un limbaj ce-ar face hârtia să roşească, îi spuse lui Chico unde ar putea să-şi găsească cafeaua.

Chico înaintă un pas:

— Îmi aduci aminte de oamenii care stau la zidul Ierusalimului.

În fond, fusese crescut într-un orfelinat al bisericii.

Jones-puştiul ştia şi el cu mult mai multe paragrafe fundamentale din Isaia. El replică fără milă:

— Cred că tu ai stat în pragul prăvăliei poliţiei din Barnes.

Furios, Chico îşi repezi pumnul spre capul lui Jones-puştiul. Jones-puştiul sări înapoi, râse insolent şi cutia pe care o ţinea îi zbură departe din mână, deschizându-se în cădere.

— Voi doi, opriţi-vă, afurisiţilor, strigă Dolly în timp ce pozele mari pluteau spre biroul ei şi spre duşumea.

— Bebeluşi nevinovaţi, comentă Jones-puştiul într-o foarte bună dispoziţie, pentru că ieşise învingător în meciul de injurii. Ne ajută, pe Dolly şi

pe mine, să adunăm fotografiile, le puse de-a valma în cutie şi plecă zâmbind.

— Chico, spuse Dolly dojenitor, ar trebui să ai mai multă minte.

— Atitudinea de mamă-bos mă plictiseşte de moarte, spuse Chico violent.

Dolly îşi muşcă buzele privind pe fereastră. Chico se uită spre mine suspicios, ştiind foarte bine că el începuse încăierarea şi că era vinovat.

— Ca de la un bastard la altul, spusei blând, las-o mai domol.

Neputând să gândească destul de repede un răspuns suficient de usturător, Chico abia dacă se încruntă şi ieşi din cameră. Spectacolul se terminase. Biroul revenise la normal. Dactilografele ţăcăneau, cineva folosea magnetofonul, altcineva telefonul. Dolly oftă şi începu să-şi facă lista pentru Seabury. Eu m-am aşezat la masă şi m-am gândit la Leo. Sau la Fred. Fără niciun rezultat.

După o vreme, am plecat în buiestru sus, la „Bona Fides“, unde cantitatea obişnuită de strigăte în telefon umplea încăperea. George, adâncit într-o conversaţie misterioasă despre camfor, mă văzu şi-mi făcu semn cu capul. Jack Copeland, proaspăt gătit într-un pulover verde decolorat, peticit şi fără manşete, îşi găsi timp între telefoane să-mi spună că-i părea rău, dar nu făcuseră niciun progres cu Kraye, Jack spunea că el îşi acoperise urmele cu o măiestrie desăvârşită pe aproape zece ani în urmă. Ei aveau să continue cercetările dacă doream. Doream, bineînţeles.

Sus, la „Persoane dispărute”, Sammy îmi spuse că era prea devreme pentru rezultate în legătură cu Smith.

Când am considerat că Mark Witney s-a întors acasă după exerciţiul cu al doilea lot de cai, l-am sunat şi l-am întrebat dacă mi-ar putea împrumuta calul lui, un fost cal de curse cu obstacole de primă calitate.

— Sigur, spuse. Pentru ce?

I-am explicat de ce.

— Mai bine ai lua şi autovana, comentă el. Să presupunem că plouă toată noaptea. Ai unde te adăposti.

— Dar n-o să-ţi trebuiască? Oricum, prognoza anunţă cer senin şi timp uscat.

— N-o să-mi trebuiască până vineri dimineaţa. Nu am nicio cursă până la Seabury. Şi numai una acolo, în ciuda faptului că este atât de aproape. Proprietarii pur şi simplu nu-l vor. Sâmbătă va trebui să fac tot drumul până la Banbury. Să-l ia naiba de prost, când am un hipodrom mult mai bun la poarta mea.

Ce trimiţi la Seabury?

Îmi povesti cu lux de amănunte, deloc măgulitoare, despre un buiestraş neînvăţat la sărituri, chior, cu care îşi pusese în gând să câştige cursa cu obstacole la juniori. După cât îl cunoşteam, probabil că avea s-o facă. Am stabilit ca eu şi Chico să fim la el pe seară, în jurul orei opt.

După asta am plecat de la birou, am traversat Londra cu metroul până la sediul societăţii în City şi am cerut dosarele hipodromului Seabury. Într-un scaun numerotat, la o masă lungă, înconjurat de funcţionare şi funcţionari gravi, cercetând cu atenţie dosare similare şi luându-şi asiduu notiţe, am studiat ultima listă de investiţii. În afară de Kraye şi diverşii lui aliaţi pe care acum îi recunoşteam dintr-o privire, familiarizat fiind de atâta vreme cu fotografiile transferurilor de acţiuni, nu mai erau blocuri mari cu un singur proprietar. Nimeni altcineva nu deţinea mai mult de trei la sută din total: şi cum trei la sută însemna că aproximativ două mii cinci sute de lire zăceau degeaba, fără să aducă un sfanţ profit, era uşor să înţelegi de ce nimeni nu voia să aibă un număr mai mare de acţiuni.

Numele lui Fotherton nu era pe listă. Deşi asta nu era concludent, pentru că sub un nume fictiv ca „Investiţii Mayday“ putea să se ascundă oricine la

urma urmelor, am fost mai mult sau mai puţin satisfăcut că directorul tehnic de la Seabury nu specula moartea acestuia. Toate mişcările mari de acţiuni în timpul ultimului an fuseseră spre Kraye şi spre nimeni altcineva.

Câţiva dintre acţionarii mărunţi, posedând fiecare acţiuni de două sute sau cam aşa ceva, erau oameni pe care-i cunoşteam personal. Le-am notat numele şi adresele, intenţionând să-i rog să mă lase să văd circulara lui Bolt când sosea. Mai încet decât prin Zanna Martin, dar mai sigur. Mintea mea s-a îndepărtat alarmată de Zanna Martin. Avusesem o noapte proastă gândindu-mă la ea. La ea şi la Jenny, la amândouă.

Întors la birou, am văzut că era sfârşitul pauzei de prânz, cu aproape toate mesele goale. Singur Chico stătea la masa lui, muşcându-şi unghiile.

— Dacă avem de gând să stăm treji toată noaptea, sugerai, mai bine ne-am lua după-amiaza liberă ca să dormim.

— Nu-i nevoie.

— Ba e. Eu nu mai sunt aşa de tânăr ca tine.

— Bietul tata-mare.

Zâmbi brusc, cerându-şi scuze pentru dimineaţă:

— N-am avut încotro. Acest Jones-puştiul mă calcă pe nervi.

— Jones-puştiul îşi poate purta singur de grijă. E vorba de Dolly.

— Nu-i vina mea că ea nu poate avea copii.

— Ea-și doreşte copii, la fel cum tu îţi doreşti, o mamă.

— Dar eu nu vreau… începu el indignat.

— A ta proprie, spusei sec. Aşa cum tu doreşti ca propria ta mamă să te fi păstrat şi să te fi iubit. Aşa cum a făcut a mea.

— Tu eşti întotdeauna în avantaj, bineînţeles.

— Exact.

Râse.

— Nostimada e că-mi place bătrâna Dolly, realmente. Cu excepţia aripii ocrotitoare.

— Cui i-ar plăcea? spusei împăciuitor. Poţi să dormi pe sofaua mea.

Oftă.

— Începe să fie mai greu de lucrat pentru tine decât pentru Dolly, văd eu.

— Ei?

— Nu-ţi face iluzii, amice. Domnule, vreau să spun.

Era uşor ironic.

Ceilalţi colegi de birou s-au întors, inclusiv Dolly, cu care am stabilit ca Chico să aibă după-amiaza liberă. Ea era rece cu el şi neiertătoare, ceea ce, gândii în sinea mea, la amândoi le făcea bine. Spuse:

— Prima patrulă va începe mâine pe hipodrom, la ora şase p.m. Să le spun să te caute şi să-ţi raporteze?

— Nu, răspunsei categoric. Nu ştiu unde voi fi.

Atunci, procedura obişnuită, spuse ea. Ei îi pot raporta bătrânului, la numărul de acasă, când încep treaba şi apoi, din nou, la şase a.m., când termină şi vine următoarea patrulă.

— Şi, dacă se întâmplă ceva, îl sună pe bătrân.

— Da, ca de obicei.

— E la fel de rău ca şi când ai fi doctor, spusei zâmbind.

Dolly dădu din cap şi, mai mult pentru ea, murmură:

— O să vezi pe propria-ţi piele.

Eu şi Chico am plecat la mine acasă, am tras draperiile şi am făcut tot ce am putut ca să dormim. Nu-mi era uşor, la ora două şi jumătate după-amiaza: era ora curselor, nu de dormit. Mi s-a părut că abia aţipisem când a sunat telefonul. M-am uitat la ceas când mergeam în sufragerie să răspund şi am văzut că era cinci fără cinci. Apelul îl făcusem pentru ora şase.

Totuşi nu era apelul, de la Telefoane, ci Dolly.

— A sosit un mesaj pentru tine, scris de mână, notat foarte urgent. M-am gândit că poate-l vrei

înainte de a pleca la Seabury.

— Cine l-a adus?

— Un şofer de taxi.

— Trimite-l atunci aici.

— Mi-e teamă c-a plecat.

— De la cine e mesajul?

— N-am idee. Este un plic simplu maro, de mărimea celor pe care le folosim la rapoarte provizorii.

— O! E-n ordine. Am să vin eu.

Chico, somnoros, sta sprijinit în cot pe sofa.

— Culcă-te la loc, spusei. Trebuie să merg să văd ceva la birou. Nu voi întârzia mult.

Când am ajuns iar la secţia de curse, am văzut că, indiferent de ce sosise pentru mine, altceva dispăruse. Masa şubredă de culoarea lămâii. Iar eram fără masă.

— Sammy a spus că-i pare rău, îmi explică Dolly, dar are un nou funcţionar şi n-are unde-l aşeza.

— Aveam lucruri în sertar, mă plânsei. Urme din prânzul lui Sammy, gândii..

— Sunt aici, spuse Dolly arătând spre un colţ de pe biroul ei. Nu era decât dosarul Brinton, o jumătate de sticlă de coniac şi câteva pastile. Şi-am mai găsit şi asta pe duşumea.

Îmi întinse un pachet turtit, învelit în hârtie şi celofan rupt.

— Astea sunt negativele de la poze. Ele au fost totuşi în cutie.

— Până ce Jones-puştiul a scăpat-o.

— O, da.

Am pus pachetul de negative în dosarul Brinton, am şterpelit de la Dolly un inel de elastic mare şi l-am înfăşurat în jurul dosarului.

— Ce-i cu misteriosul şi foarte urgentul mesaj? întrebai.

Tăcută şi circumspectă, Dolly deschise plicul cu pricina, scoase singura foaie de hârtie ce se găsea

înăuntru şi mi-o înmână. O despăturii şi începui s-o citesc, fără să-mi cred ochilor.

Era o circulară cu antetul agenţilor de bursă Charing, Street şi King, datată cu ziua de mâine şi care suna aşa:

> „Dragă domnule sau doamnă,
> Noi avem diverşi clienţi care vor să cumpere pachete de acţiuni din următoarele liste de societăţi mai mici. În caz că vă hotărâţi să vindeţi acţiunile pe care le aveţi în vreuna din aceste societăţi, v-am fi foarte recunoscători dacă aţi lua legătura cu noi. Vă asigurăm că veţi obţine un preţ bun, corect, conform cursului actual".

Urma o listă de aproximativ treizeci de societăţi din care nu auzisem decât de una. Înghesuit dincolo de jumătatea listei era hipodromul Seabury.

Am întors - pagina. Zanna Martin scrisese pe spate, în fugă:

> „Aceasta merge doar la acţionarii Seabury. La nimeni care posedă acţiuni în celelalte societăţi. Foile au venit de la tipar în dimineaţa asta şi urmează să fie expediate mâine. Sper că este ceea ce te interesa. Îmi pare rău pentru aseară.
>
> Z.M."

— Ce este? întrebă Dolly.

— O rugăminte de iertare, de bună voie şi nesilită de nimeni, spusei cu inima uşurată, introducând circulara în dosarul Brinton, alături de

negative. De asemeni şi confirmarea că Ellis Bolt nu este un îngeraş.

— Eşti într-o ureche, spuse ea. Şi ia-ţi lucrurile de pe masa mea. N-am loc şi pentru ele.

Am pus pastilele şi sticla de coniac în buzunar şi am luat dosarul Brinton.

— Aşa este mai bine?

— Da, mulţumesc.

— La revedere, iubito. Ne vedem vineri.

În drum spre casă m-am hotărât brusc să merg s-o văd pe Zanna Martin. Am mers direct în garaj, fără să mai urc să-l trezesc pe Chico şi m-am îndreptat spre est, spre City, pentru a doua oară astăzi. Traficul orei de vârf era atât de dificil că-mi era teamă c-am s-o scap, dar, de fapt, ea a plecat cu zece minute mai târziu de la birou şi-am prins-o chiar înainte de a ajunge la staţia de metrou.

— Domnişoară Martin, strigai, vrei să te duc acasă?

Se întoarse surprinsă.

— Domnul Halley!

— Aruncă-te înăuntru.

Se aruncă. Aşa se zice. De fapt, deschise uşa, ridică dosarul Brinton, care zăcea pe scaunul de lângă mine, se aşeză, îşi potrivi cu grijă haina peste genunchi şi închise uşa. Partea deteriorată a feţei era spre mine şi era conştientă de asta. Eşarfa şi părul erau trase uşor mai în faţă.

Am scos o liră şi zece şilingi din buzunar şi i le-am dat. Le luă zâmbind.

— Şoferul i-a spus telefonistei noastre că i-ai plătit să aducă plicul. Mulţumesc foarte mult.

Am virat printre maşini şi m-am îndreptat spre Finchley.

Răspunse, schimbând subiectul:

— Puiul acela nenorocit a-nţepenit în cuptor. Ieri, după ce ai plecat, am stins aragazul şi-acolo a rămas.

— Mi-ar fi plăcut să pot sta astă-seară, spusei, dar am o treabă la agenţie.

— Altă dată, spuse liniştită. Altă dată, poate. Înţeleg că nu puteai să-mi spui de la început pentru cine lucrezi, pentru că nu ştiai dacă sunt… ăă… o complice a domnului Bolt şi, după aceea, nu mi-ai spus de teamă că m-ar deranja. Aşa că asta e.

— Eşti generoasă.

— Realistă, deşi cu o oarecare întârziere.

Am mers o bucată de drum în tăcere. Apoi am întrebat:

— Ce se întâmplă cu acţiunile pe care le posedă Kraye; dacă se dovedeşte că el a sabotat societatea? Acţiunile lui vor fi confiscate sau încă îi vor aparţine după ce iese din închisoare?

— N-am auzit niciodată ca acţiunile cuiva să fie confiscate, spuse ea, părând interesată. Dar poţi să ştii?

— Aş vrea să ştiu. Contează enorm pentru ceea ce ar trebui să fac acum.

— Adică?

— Ei bine… un mod foarte uşor de a-l opri pe Kraye să mai cumpere acţiuni ar fi să spun presei financiare şi de curse că se pune la cale o preluare. Preţul ar creşte vertiginos. Dar Kraye deja posedă douăzeci şi trei la sută şi, dacă legea nu i le poate lua, el ori perseverează şi votează pentru vânzare, ori, dacă intră frica-n el, se debarasează de acţiuni la un preţ foarte mare şi tot el se alege cu un profit gras. În ambele cazuri stă foarte bine financiar, fie în închisoare, fie afară. Şi în ambele cazuri Seabury s-ar transforma în teren de construcţii.

— Lucruri de felul acesta s-au mai întâmplat până acum?

— Preluări, da, numeroase. Dar numai un singur alt caz de sabotaj. La Dunstable. Şi din nou Kraye.

— N-a supravieţuit niciun hipodrom la tentativa de preluare?

— Numai Sandown, în mod public. Nu ştiu despre altele, dar poate că au reuşit în secret.

— Cum a reuşit Sandown?

— Consiliul local a făcut-o pentru el. A afirmat sus şi tare că nu va acorda autorizaţie de construcţie. Bineînţeles că atunci tentativa a eşuat.

— Se pare că singura speranţă pentru Seabury, în acest caz, este ca să acţioneze consiliul în acelaşi mod. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să-i determin s-o facă cu orice preţ.

— Eşti o fată grozavă, domnişoară Martin, spusei zâmbind. Este o idee foarte bună. Am să merg să văd care-i starea de opinie la primărie.

Dădu din cap aprobator.

— N-are rost să lupţi cu morile de vânt. E mult mai bine să vezi în ce direcţie se îndreaptă oamenii înainte de a te apuca să-i împingi.

Ne apropiam de Finchley. Spusei:

— Îţi dai seama, domnişoară Martin că, dacă eu reuşesc, tu îţi vei pierde slujba?

Râse.

— Bietul domnul Bolt. Nu e deloc greu să lucrezi pentru el. Dar nu-ţi face griji în legătură cu slujba mea. Este foarte uşor pentru o secretară cu experienţă să-şi găsească alta la fel de bună, te asigur.

Am oprit în faţa casei ei şi m-am uitat la ceas.

— Mi-e teamă că n-am să pot intra. Deja sunt într-o oarecare întârziere.

Deschise uşa fără comentarii şi cobori.

— Mulţumesc pentru că ai venit.

Zâmbi, închise uşa crispat şi-mi făcu semn cu mâna.

Am gonit spre casă cât am putut de repede, exasperat din cauza traficului. Abia când am oprit motorul în garaj şi m-am aplecat să-l iau, am descoperit că dosarul Brinton nu era acolo. Şi apoi mi-am amintit că domnişoara Martin îl ţinuse tot drumul în poală iar eu o grăbisem să coboare din maşină. Deci dosarul Brinton era la Zanna Martin. Nu mă mai puteam întoarce pentru el şi n-aveam nici cum s-o sun, pentru că nu ştiam numele proprietarului casei în care locuia. Dar mi-am zis

că, în mod cert, dosarul va fi în deplină siguranţă acolo unde se află, până vineri.

Capitolul XII

Eu şi Chico stăteam înghesuiţi unul într-altul să ne încălzim, în nişte tufe de grozamă, privind cum răsare soarele deasupra hipodromului Seabury. Fusese o noapte senină şi rece cu pişcături ce-ţi spuneau că sunt cam zero grade şi amândoi dârdâiam.

În spatele nostru, printre tufe, abia zărindu-se, Revelation, cândva câştigător al Cupei de Aur de la Cheltenham, îşi lua micul dejun din smocuri anemice de iarbă.

Auzeam trosnetul ierbii când o rupea de jos, de lângă rădăcină, şi clinchetul vag al căpăstrului în timp ce mânca. De-o bucată de vreme, eu şi Chico rezistasem tentaţiei de a-l deposeda de pătura bună şi călduroasă.

— Poate că încearcă acum ceva, spuse Chico plin de speranţă. Când se luminează, înainte de a se scula careva.

În timpul nopţii nimic nu se mişcase, eram siguri de asta. Din oră-n oră călărisem pe Revelation la pas, cu grijă, de jur împrejurul pistei iar Chico, încălţat în tenişi, făcuse o inspecţie a tribunelor la ora unu, el şi fantomele nopţii. Nu fusese nimeni prin preajmă. Niciun sunet, decât adierea vântului, niciun licăr de lumină, decât scânteierea stelelor şi raze palide de lună.

Locul pe care l-am ales după ce s-a luminat şi unele schimbări deveniseră necesare, era punctul cel mai îndepărtat de tribune, la capătul turnantei traversate de şosea. Tufele de lăstăriş crescute în spaţiul dintre pistă şi gardul împrejmuitor erau destule să ne poată ascunde de toţi, afară doar de nişte ochi foarte curioşi. Dincolo de gard erau grădinile din spatele primului şir de bungalouri. Soarele se înălţa pe cer, galben şi strălucitor, undeva în stânga noastră, iar păsările cântau prin preajmă. Era şapte şi jumătate.

— O să fie o zi frumoasă, spuse Chico.

La nouă şi zece a fost o oarecare activitate pe lângă tribune, un tractor s-a îndreptat spre pistă trăgând după el o remorcă. Mi-am scos binoclul, l-am pus pe genunchi şi apoi m-am uitat prin el. Remorca era încărcată, bănuiam, cu obstacole şi era urmată de trei oameni pe jos.

I-am întins binoclul lui Chico fără comentarii şi am căscat.

— Nimic ilegal, remarcă plictisit.

Am urmărit tractorul şi remorca mişcându-se încet spre capătul îndepărtat al pistei, făcând o pauză să descarce şi reîntorcându-se pentru o nouă încărcătură în al doilea drum a venit suficient de aproape să vedem că, de fapt, erau obstacole de rezervă pe care le aşezau câte patru, cinci la fiecare săritură, gata spre a fi puse în locul celor ce se distrugeau în timpul curselor. Am privit o vreme în tăcere. Apoi am spus încet:

— Chico, am fost de-a dreptul orb.

— Ce?

— Tractorul, spusei. Tractorul. Chiar sub nasul nostru tot timpul.

— Şi ce?

— Deci cisterna cu acid sulfuric a fost răsturnată de un tractor. N-a fost necesar niciun mecanism complicat de ridicare. Doar nişte frânghii sau lanţuri aruncate peste cisternă şi legate strâns în jurul osiilor. Apoi desfaci capacele şi totu-i foarte clar. Cineva conduce tractorul în plină viteză de-a lungul pistei, cisterna se-ntoarce cu susu-n jos şi lichidul curge.

— Fiecare hipodrom are un tractor, spuse Chico pe gânduri.

— Exact.

— Cert e că nimeni nu se uită de două ori la un tractor pe un hipodrom. Mai mult ca sigur. Nimeni nu dă nicio atenţie urmelor pe care le lasă. Nimeni n-o să menţioneze că a văzut unul pe şosea. Aşa că, dacă tu ai dreptate şi eu aş zice categoric că ai, nici

n-ar fi fost necesar să fie folosit tractorul acela, tractorul hipodromului.

— Totuşi, pariez că acela a fost folosit.

I-am povestit lui Chico despre iniţialele din listele fotografiate şi despre plăţi.

— Mâine voi verifica iniţialele tuturor lucrătorilor de aici, de la Ted Wilkins în jos, confruntându-le cu lista respectivă. Oricare din ei putea să fie plătit doar să lase tractorul pe hipodrom, spre a fi la îndemână. Cisterna s-a răsturnat în seara dinaintea cursei, în ajun, ca acum. Şi atunci fusese folosit tractorul. Motorul cald şi plinul făcut. Nimic mai uşor. Şi după aceea, direct la capătul pistei şi făcut nevăzut.

— Era în amurg, încuviinţă Chico. Dacă n-a trecut nimeni pe drum în minutele cât le-a trebuit să desfacă funiile sau lanţurile, după aceea, nu s-a observat nimic. Nici o deviere de trafic, niciun ocol, nimic.

Am urmărit tractorul huruind încoace şi încolo, dându-ne seama posomoriţi că nu puteam dovedi niciun cuvânt din toate astea.

— Trebuie să ne mutăm, spusei aproape imediat. Este un obstacol chiar acolo, cam la cincizeci de metri, unde sunt fanioanele acelea. Ei vor trece şoseaua şi foarte curând vor fi aici.

Am plecat cu Revelation înapoi spre autovană, cam la un kilometru în josul şoselei, spre vest. Am profitat de ocazie şi am mâncat ce ne adusesem de acasă. Când am terminat, Chico a plecat primul, plimbându-se plin de îndrăzneală în pantalonii mei de călărie, cu cizme şi maletă, adevărat călăreţ, din cap până-n picioare. De fapt, nu urcase niciodată în viaţa lui pe un cal.

După puţin timp, l-am urmat călare pe Revelation. Oamenii adunaseră obstacolele pe turnantă şi le aşezaseră la locul lor. Acum se mişcau mai departe de-a lungul pistei descărcând lotul următor. Fără să fiu remarcat de nimeni, am călărit înapoi spre tufe şi am descălecat. Preţ de vreo

jumătate de oră - nici urmă de Chico, ca apoi să apară fluierând de pe drum, cu mâinile în buzunar.

Când ajunse lângă mine, spuse:

— Am mai aruncat o privire asupra tribunelor. Halal pază aici! Nimeni nu m-a întrebat ce caut. Sunt câteva femei care curăţă pe ici pe colo, altele lucrează în corpul grajdurilor, pregătind dormitoarele băieţilor. Le-am spus bună dimineaţa şi mi-au răspuns.

Era dezgustat.

— Cam limitată sfera de acţiune pentru sabotori, spusei posomorit. Femei de serviciu în tribune şi muncitori pe pistă.

— Când se lasă întunericul, deseară, spuse Chico, atunci s-ar putea întâmpla ceva.

Dimineaţa s-a scurs foarte încet. Soarele se ridicase la zenitul jos de noiembrie, strălucind drept în ochii noştri. Mi-am omorât timpul făcând o fotografie calului şi alta lui Chico. El era fascinat de minusculul meu aparat de fotografiat şi spuse că arde de nerăbdare să cumpere unul la fel. În cele din urmă, l-am pus înapoi în buzunarul pantalonilor şi, acoperindu-mi ochii cu mâna din cauza soarelui, m-am uitat pentru a suta oară peste hipodrom.

Nimic. Nici oameni, nici tractor. M-am uitat la ceas. Ora unu. Timpul prânzului. Se mai scursese încă o bucată de vreme.

Chico a luat binoclul şi a privit. Roată peste hipodrom.

— Fii atent, spusei alene. Nu privi în direcţia soarelui. Ai să-ţi zăpăceşti ochii.

— Nu mai spune!

Am căscat, simţind cum noaptea nedormită mă prinde din urmă.

— Este un om pe hipodrom, spuse. Singur. Se plimbă doar.

Îmi dădu binoclul şi privii. Avea dreptate. Un bărbat singur traversa hipodromul, nu pe pistă, ci direct peste iarba neamenajată din mijloc. Era prea departe ca să i se distingă trăsăturile şi, în orice caz,

purta o scurtă de molton cafenie cu gluga ridicată. Am dat din umeri şi am lăsat binoclul jos. Părea destul de inofensiv.

Neavând nimic mai bun de făcut, l-am urmărit îndepărtându-se, s-a aplecat sub corzi şi a mers mai departe oprindu-se în spatele unuia din garduri, rămânându-i la vedere doar capul şi umerii.

Chico spuse că trebuia să-şi fi făcut nevoile la toaletă, înainte să plece de la tribune. Eu căscai iar şi zâmbii. Omul continua să stea în picioare în spatele gardului.

— Ce dracu face? spuse Chico după aproximativ cinci minute.

— Nu face nimic, spusei uitându-mă prin binoclu. Stă pur şi simplu privind în direcţia asta.

— Crezi că ne-a reperat?

— Nu, n-avea cum. Nu are niciun binoclu iar noi suntem în tufe.

Au trecut alte cinci minute fără nicio mişcare.

— Trebuie să facă ceva, spuse Chico exasperat.

— Ei bine, nu face.

Chico luă binoclul:

— Nici pe dracu nu poţi vedea cu soarele-n faţă, se plânse el. Trebuia să ne fi aşezat la celălalt capăt.

— În parcajul de maşini? întrebai blajin. Drumul spre grajduri şi spre poarta principală trece pe la celălalt capăt. Nu există nimic unde să te poţi ascunde.

— Are un steag, spuse Chico deodată. Două steaguri. Unul în fiecare mină. Alb în stânga, portocaliu în dreapta. Pare să le fluture pe rând. Trebuie să fie vreun păduche tâmpit din echipa de ordine care face exerciţii de chemare a salvării sau a medicului veterinar.

Era dezamăgit.

Am urmărit steagurile fluturând, mai întâi cel alb, apoi cel portocaliu, din nou alb şi apoi portocaliu, cu o pauză de o secundă sau două între ele. Categoric nu era nicio formă inteligibilă de semnalizare: nimic pe sistem semafor. Ele erau aşa

cum spusese Chico, pur şi simplu steaguri folosite după o cădere la o cursă: alb ca să cheme ambulanţa pentru jocheu, portocaliu pentru cal. N-a mai durat mult. După aproximativ opt fluturări, el s-a oprit şi, după un minut sau două, a început să meargă înapoi, peste pistă spre tribune.

— Ce crezi, spuse Chico, că au fost toate astea, în ce scop?

Din nou şi-a rotit binoclul peste tot hipodromul.

— Nu mai e nicio suflare de om, în afară de el şi de noi.

— Probabil că aşteaptă de luni de zile lângă un gard şansa să-şi fluture steagurile şi nimeni n-a fost rănit nicăieri lângă el. În cele din urmă, tentaţia s-a dovedit mult prea puternică.

M-am ridicat în picioare, mi-am dezmorţit oasele, am mers printre tufe spre Revelation, i-am desfăcut dârlogii cu care fusese legat de tufe, i-am descătărămat chinga şi i-am scos pătura.

— Ce faci? întrebă Chico.

— Exact ca omul cu steagurile. Nu rezist unei tentaţii cumplite. Ajută-mă să ridic piciorul.

A făcut ceea ce i-am cerut, dar a prins frâul cu mâna.

— Eşti nebun. Azi-noapte ai spus că ar putea să te lase s-o faci după cursă, dar că n-ar fi niciodată de acord s-o faci înainte. Dacă le fărâmi gardurile?

— Atunci o să dau de bucluc nu glumă, recunoscui. Dar iată-mă pe un săritor de primă clasă, privind la un hipodrom divin, într-o zi superbă, cu toată lumea la masă. Zâmbii. Dă-mi drumul.

Chico şi-a luat mâna de pe frâu.

— Nu e-n genul tău, spuse plin de îndoieli.

— N-o pune la inimă, spusei nepăsător şi am dat călcâie calului.

Ne-am îndreptat la pas spre pistă în direcţia tribunelor. În sens invers acelor de ceasornic, aşa cum se desfăşoară cursele. Tot la pas, am ajuns la şosea, am traversat-o pe porţiunea neacoperită cu

tarmac. De cealaltă parte a şoselei se întindea pata enormă, maronie, de scoarţă de stejar, care fusese împrăştiată în strat gros şi solid acolo unde gazonul ars fusese escavat. Caii n-aveau să întâmpine nicio dificultate sărind peste ea.

Odată trecuţi de cealaltă parte, din nou pe pistă, Revelation porni la trap. Ştia unde se afla. Deşi fără mulţimea şi fără zgomotul obişnuit, faptul de a se găsi pe o pistă familiară îl incita. Urechile-i erau ciulite, pasul elastic. La paisprezece ani, era ieşit deja de un an din competiţii, dar se mişca de parcă ar fi avut doar patru. Şi el, gândii, se simţea atras diabolic de plăcerea lucrului ilicit.

Chico avea bineînţeles dreptate. N-aveam niciun drept să călăresc pe un hipodrom cu atât de puţin timp înaintea unei competiţii. N-aveam nicio justificare. Trebuia s-o ştiu bine. Şi o ştiam chiar foarte bine. L-am pornit uşor pe Revelation în canter.

Erau trei şiruri de obstacole şi trei garduri verticale, mai mult sau mai puţin apropiate, şi riviera dincolo de ele. Cum nu eram sigur că Revelation va sări obstacole mai grele neîncălzit (mulţi cai n-o fac), l-am îndreptat spre garduri.

Odată ce le va fi văzut şi va fi ghicit intenţia mea, mă îndoiam că l-aş mai fi putut opri, chiar dacă voiam. Pur şi simplu a înghiţit prima săritură şi se îndreptă nesăţios spre a doua. După aceea l-am lăsat să aleagă şi, dintre cele două obstacole ce-i stăteau în faţă, a ales gardul. Părea că nu-l deranjează că este de capul lui. Gardurile erau excelente şi el era un câştigător al Cupei de Aur, născut şi crescut pentru asta şi i se oferea o favoare neaşteptată, care-i lipsise de multă vreme. Zbură peste gard cu toată priceperea şi cutezanţa dinainte.

În ceea ce mă priveşte, starea mea de spirit era de nedescris. Mă urcasem pe un cal numai de câteva ori după ce renunţasem la curse, dar niciodată n-avusesem şansa să fac altceva decât să călăresc liniştit alături de Mark la exerciţiul de dimineaţă. Şi

iată-mă înapoi în vechiul meu loc, făcând din nou ceea ce tânjeam de doi ani şi jumătate. Zâmbii cu o bucurie nestăpânită şi-l îndemnai pe Revelation să-şi mărească pasul pentru săritura peste rivieră.

Îl mări. Perfect. Nu erau strigăte mânioase din tribunele din dreapta mea şi am măturat razant turnanta de sus a pistei, rapid şi dezinvolt. Un alt obstacol la capătul turnantei - Revelation a plutit peste el - şi alte cinci întinzându-se în continuare spre partea cea mai îndepărtată a pistei. La al treilea din ele, şanţul, acolo stătuse bărbatul şi fluturase steagurile.

Este un lucru cert că emoţiile trec de la călăreţ la cal şi Revelation se comportă cu aceeaşi veselie nebună care mă cuprinsese şi pe mine: aşa că, după două sărituri spectaculoase peste următoarele două obstacole, amândoi am zburat înainte, cu braţele deschise spre soartă. Acolo erau: bara de împrejmuire, şanţul larg de un metru şi douăzeci şi, la capătul lui, gardul de un metru şi patruzeci. Revelation, ştiindu-le foarte bine, automat s-a angajat direct în săritură.

A urmat lumina orbitoare în ochi în timp ce eram în aer. O lumina albă, uluitoare, ce-ţi năucea minţile, despicând ziua în milioane de fragmente şi ascunzând lumea într-o vâlvătaie la fel de incandescentă ca soarele.

Am simţit calul căzând sub mine şi instinctiv m-am rostogolit, cu ochii larg deschişi şi aproape nevăzând nimic. A urmat o prăbuşire dură pe pistă, apoi schimbarea viziunii de la lumină la întuneric şi, prin cenuşiu, din nou la vederea normală.

Am fost în picioare înaintea lui Revelation, cu dârlogii încă în mână. Lupta să se scoale, năucit şi clătinându-se, dar aparent fără să fi fost rănit. L-am tras înainte forţându-l să meargă ca să-mi dau seama de picioare şi, uşurat, am constatat că erau întregi şi tefere. Singurul lucru ce-mi rămânea de făcut era să încalec cât mai repede posibil şi asta era enervant de greu. Cu două mâini m-aş fi putut

sălta uşor dar, precum eram, m-am căţărat cu greu înapoi în şa abia la a treia încercare, pierzând ambii dârlogi şi făcându-mi stomacul zob de arcada şeii. Ţinând cont de toate astea, Revelation s-a comportat excepţional. A mers la trap într-o direcţie greşită doar vreo cincizeci de metri sau cam aşa ceva, înainte să-mi revin şi să ţin dârlogii bine în mână, după care l-am întors. De data asta am trecut pe lângă gard şi celelalte obstacole: l-am luat mai întâi într-un galop mic în jos, pe marginea pistei, l-am lăsat la trap ca să traverseze şoseaua şi l-am îndreptat apoi, nu de-a dreptul către turnanta de jos, ci în afară, spre dreapta, către locul unde gardul de împrejmuire întâlnea şoseaua principală spre Londra.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Chico alergând spre mine peste iarbă. I-am făcut semn cu mâna şi l-am aşteptat acolo unde drumurile ni se întâlneau.

— Am crezut, din ce mi-ai spus, că poţi al dracului de bine să călăreşti, zise el abia trăgându-şi răsuflarea din cauza alergării.

— Da, spusei. Aşa am crezut atunci.

Se uită la mine tăios.

— Ai căzut. Te priveam. Ai căzut ca un ţânc.

— Pentru că mă priveai… calul a căzut, dacă nu te superi. Este o deosebire. Foarte importantă pentru jochei.

— Prostii, spuse. Ai căzut.

— Haidem, spusei, mergând la pas cu Revelation spre gard. Este ceva ce trebuie să găsim.

I-am spus lui Chico ce.

— Într-unul din bungalourile acelea, cred. La o fereastră sau pe acoperiş sau în grădină.

— Scârbe, spuse Chico tare. Scârbe împuţite.

Am fost de acord cu el.

Nu era foarte dificil, pentru că trebuia să se găsească undeva pe o rază de o sută de metri sau cam aşa ceva. Am pornit-o metodic de-a lungul gardului, spre drumul principal spre Londra, oprindu-ne să privim foarte atenţi la fiecare

grădiniţă, la fiecare căsuţă separat. Feţe iscoditoare ne priveau.

Chico a fost primul care a văzut-o - proptită într-o ramură înaltă, desfrunzită, a unui copac ce creştea mult în spatele antepenultimei grădini. Maşinile vâjâiau pe şoseaua principală, ce se găsea doar la vreo zece metri în faţa noastră, şi Revelation dădea semne că vrea să se întoarcă.

— Priveşte, spuse Chico arătând în sus.

Am privit luptându-mă uşor cu calul. Era înaltă cam de un metru şi jumătate, lată de un metru şi poleită, de o strălucire impecabilă. O oglindă.

— Scârbe, spuse Chico din nou.

Am dat din cap, am descălecat şi l-am dus pe Revelation mai în spate, acolo unde traficul nu-l mai supăra şi i-am legat dârlogii de gard. După care eu şi Chico am mers de-a lungul şoselei ce ducea spre Londra şi apoi pe drumul dintre bungalouri. Fundătura Napoleon, se numea. Napoleon şi fundătură, gândii amuzat.

Am sunat la uşa celui de al doilea bungalou. Un bărbat şi o femeie, amândoi, au venit să deschidă, bătrâni, amabili, inofensivi şi curioşi. Am intrat direct în subiect, politicos;

— Ştiţi că aveţi o oglindă într-un pom?

— Nu fi stupid, spuse femeia zâmbind ca-n faţa unui cretin. Păru-i era cărunt, gras, ondulat şi purta un flanel negru, murdar, peste o rochie maro.

„N-are deloc simţul culorii", gândii.

— Mai bine v-aţi uita, sugerai.

— Ştii, nu este o oglindă, spuse bărbatul nedumerit. Este o pancartă. Una din chestiile alea pentru reclamă.

— Exact, spuse femeia contrapunctându-l. O pancartă.

— Am fost de acord să le împrumutăm pomul.

— Pentru. O mică sumă, e drept… doar permisiunea noastră…

— Un bărbat a pus cadrul…

— A spus că se va întoarce curând cu afişul…

— Unul religios, cred. O cauză nobilă…

— Altfel n-am fi făcut-o…

Chico îi întrerupse:

— N-aş crede că este un loc potrivit pentru o reclamă. Pomul dumneavoastră este mult prea în spate faţă de ceilalţi. Nu este vizibil.

— Eu chiar am crezut… începu bătrânul şovăielnic, târşâindu-şi picioarele în pâslarii-n carouri.

— Dar, dacă el s-a oferit să vă plătească chirie pentru pomul dumneavoastră special, n-aţi vrut să-l izgoniţi, conchisei eu. O liră sau două în plus nu se face să le laşi vecinului.

Ei n-ar fi spus-o atât de direct, dar n-au făcut obiecţii.

— Haideţi să vedeţi, spusei.

M-au urmat pe poteca îngustă de pe lângă peretele bungaloului spre grădina din spate. Arborele se înălţa cam la jumătatea distanţei până la gardul hipodromului, soarele căzând oblic printre ramurile lui desfrunzite. Se vedeau partea de lemn din spatele oglinzii şi frânghiile cu care fusese legată de trunchiul copacului. Bărbatul şi soţia lui l-au înconjurat ajungând în fata oglinzii, iar nedumerirea lor a crescut.

— El a spus că este pentru o reclamă, repetă bărbatul.

— Bine, spusei cât am putut de sec, cred că este pentru e reclamă, aşa cum a spus el. Dar pentru moment, vedeţi, este o oglindă. Şi este orientată direct spre hipodrom; şi ştiţi cum reflectă oglinzile lumina soarelui? Ne-am gândit că, dacă cineva, este orbit de ea, ar putea să nu fie în siguranţă, aşa că ne-am întrebat dacă v-ar deranja, dac-o mutăm?

— De ce să ne deranjeze, Doamne sfinte? încuviinţă femeia privind cu mai multă consideraţie hainele noastre de călărie. Nimeni n-ar putea să urmărească cursele cu lumina aceea orbitoare în ochi.

— Exact. Aşa că vă supără dacă întoarcem oglinda puţin?
— Nu văd de ce ne-ar supăra, tăticule, spuse ea nesigură.
El făcu un semn incert de aprobare cu mâna şi Chico îl întrebă cum ajunsese oglinda în copac. A spus că bărbatul adusese o scară cu el, căci ei nu aveau niciuna. Chico ridică din umeri, mă puse să stau aplecat lângă copac, îşi propti un picior pe spatele meu şi altul pe umărul meu şi se căţăra printre crengile desfrunzite ca o veveriţă. Bătrâneii au rămas cu gurile căscate.
— Acum câtă vreme? întrebai. Când a aşezat bărbatul oglinda acolo sus?
— Astăzi de dimineaţă, spuse bătrâna revenindu-şi din şoc. Şi chiar adineaori a mai venit cu o frânghie sau ceva. A spus că se va întoarce cu un afiş.
Deci oglinda fusese căţărată în pom când eu şi Chico stăteam uitaţi în tufe şi fusese potrivită mai târziu, când soarele era la unghiul necesar pe cer. La ora două. Ora, în ziua următoare, pentru cea de a treia cursă, cursa cu obstacole. Un incident oarecare, gândii, nimic altceva decât o lumină orbitoare în ochi.
Steagul alb puţin spre stânga. Steagul portocaliu puţin spre dreapta. Niciun steag: exact pe ţintă.
Mâine după-amiază ar fi revenit, ar fi trântit un afiş religios peste oglindă imediat după ce nenorocirea se va fi produs, aşa că nici cea mai amănunţită cercetare nu ar fi descoperit oglinda. Şi n-ar fi fost decât o altă piază rea la hipodromul Seabury. Cai morţi, jochei striviţi, călcaţi în picioare. O piază rea. „Trimite-mi caii undeva în altă parte, domnule Witney, totdeauna ceva merge prost la Seabury."
Eram un păcătos într-un fel. Reclama religioasă n-avea să fie la locul ei în ziua următoare.

Capitolul XIII

— Cred, spusei blând bătrâneilor, că ar fi mai bine să intraţi în casă. Noi îi vom explica tipului care vine ce s-a întâmplat cu oglinda lui.

Tăticu' îşi aruncă privirea de-a lungul potecii, către şosea, îşi puse braţul protector în jurul umerilor soţiei şi spuse recunoscător:

— Aă… da… da.

Au intrat în grabă în casă, pe uşa din dos, exact când un bărbat masiv, purtând o scară rabatabilă de aluminiu şi o hârtie mare făcută sul, dădu buzna pe poarta din faţă.

Se auzise pârâitul furgonetei lui mari, albastre, în timp ce se oprea, scârţâitul cavernos al frânei de mână, trasă cu forţă, pocnetul uşii trântite şi zăngănitul scării date jos din maşină. Chico se ghemuise în pom, destul de liniştit şi privea.

Soarele era în spatele meu, dar cădea din plin pe faţa bărbatului ce intra în grădină. Nu era un chip pe care l-ai fi putut asocia cât de cât cu reclame religioase. Era un fel de amestec de luptător de categorie grea şi muntele Vezuviu. Colţuros, brutal de puternic şi, dintr-o clipă într-alta, gata să erupă.

Veni direct spre mine, peste iarbă, lăsă scara lângă el şi mă întrebă:

— Ce se-ntâmplă?

— Oglinda, spusei, o să fie dată jos.

Ochii se îngustară într-o îngrijorare bruscă şi trupul i se încordă.

— O să fie pus un afiş peste ea, începu destul de rezonabil, ridicând sulul de hârtie. Apoi, în tumult, lava se revărsă, hârtia zbură la o parte şi muşchii intrară în funcţie.

N-a prea fost o luptă. A început să mă lovească peste faţă, apoi s-a răzgândit şi şi-a trimis amândoi pumnii sub curea. A fost un drum cam lung pentru mâinile lui îndoindu-mă de durere pe pajişte, am

ridicat scara şi i-am ars o lovitură puternică peste tendoanele genunchilor.

Pământul s-a cutremurat sub impact. A căzut pe-o parte şi haina i s-a deschis. M-am năpustit spre el şi i-am apucat pistolul ce se vedea în toc, lângă coaste. A ieşit uşor, dar matahala mă mătură cu un braţ cât un stâlp de telegraf. Am căzut lat. Se răsuci pe genunchi, luă pistolul din iarbă şi râse batjocoritor spre mine. Apoi se ridică precum un arc şi-mi aplică cu forţă şi bine ţintit o lovitură în ombilic. Şi trase piedica de la pistol.

Sus, în copac, Chico scoase un strigăt. Matahala se-ntoarse, făcu trei paşi spre el, văzându-l acum pentru prima oară. Cu două ţinte la alegere, optă pentru aceea pe care încă n-o scosese din luptă. Îndreptă mâna cu pistolul spre Chico.

— Leo, strigai.

Nu s-a întâmplat nimic. Am mai-încercat o dată.

— Fred!

Namila îşi întoarse capul spre mine o fracţiune de secundă şi Chico veni peste el, de la trei metri înălţime.

Arma se descărcă bubuind şi din nou ziua se despică într-un noian de lumini scânteietoare. Stăteam pe pământ făcut covrig, văitându-mă încet, înjurând cursiv, lăsându-le toate baltă.

Atraşi de zgomot, locuitorii bungalourilor din josul şoselei au ieşit afară, în grădinile din spate, şi-au privit nedumeriţi peste garduri. Bătrâneii noştri stăteau palizi la fereastră, din nou cu gurile căscate. Matahala avea acum o asistenţă prea numeroasă pentru o crimă.

Chico era depăşit ca mărime, dar aproape egal în îndemânare. El şi matahala s-au repezit unul în celălalt de câteva ori, în timp ce eu mă târam încovoiat de-a lungul potecii, spre grădina din faţă, către poartă. Rezultatul bătăliei fiind previzibil, mai rămânea de văzut doar retragerea.

Matahala plecă singur, trecând ca un tăvălug pe potecă, mă văzu agăţat de poartă şi ridică pistolul

pe jumătate. Dar acum erau oameni pe şosea şi mult mai multe capete iscoditoare la ferestrele de peste drum. Într-o furie oarbă aruncă cu un poloboc spre capul meu, reuşii să-l evit dând drumul porţii şi căzui din nou la pământ. În spatele porţii salvatoare, protejat astfel de cizmele lui.

Pavajul trosnea sub picioarele lui; se urcă în furgonetă trântind uşa, ambală şi dispăru spre şoseaua naţională într-un nor de praf.

Chico venea pe potecă clătinându-se, cu sângele şiroind din sprinceana tăiată. Părea neliniştit şi bulversat.

— Spuneai că ştii al dracului de bine să te baţi, râsei de el.

Se opri lângă mine şi îngenunche.

— Să te ia naiba.

Îşi duse degetele la frunte şi se cutremură de rezultat.

Am făcut o grimasă.

— Ai şters-o, spuse.

— Normal.

— Ce-ai acolo? îmi luă micul aparat de fotografiat din mână.

— Să nu-mi spui, zise el, faţa răvăşindu-i-se într-un surâs diabolic. Să nu-mi spui că…

— În fond, pentru asta am venit.

— Câte?

— Patru cu el. Două cu furgoneta.

— Sid, tu mă omori, pe bune.

— Bine, spusei. Îmi vine să vărs.

M-am răsucit şi am vomat ceea ce mai rămăsese din micul dejun pe rădăcinile gardului de lemn câinesc. Nu era sânge deloc. Mă mai înzdrăvenisem totuşi.

— Mă duc să aduc autovana, spuse Chico, ca să te iau.

— N-ai să faci asta, spusei ştergându-mi gura cu o batistă. Ne reîntoarcem în grădină. Vreau neapărat glonţul acela.

— Cine ştie pe unde o fi spre Seabury, protestă el, luându-mi batista să-şi şteargă sângele de pe sprânceană.

— Pe ce pariezi? spusei.

Am folosit din nou poarta ca să mă ridic şi după o clipă sau două eram aproape pe verticală. Am prezentat câteva surâsuri menite să liniştească spectatorii şi ne-am retras pe potecă, în grădina din spatele casei.

Oglinda zăcea împrăştiată într-o puzderie de bucăţi strălucitoare pe toată pajiştea.

— Urcă-te-n copac şi vezi dacă nu găseşti glonţul. A făcut oglinda pulbere. S-ar putea să se fi înfipt pe acolo, pe undeva. Dacă nu, va trebui să căutăm cu atenţie prin iarbă.

Chico, de data asta, a folosit scara de aluminiu.

— Avem noroc cu carul, strigă. Este aici.

L-am urmărit scoţând un briceag din buzunar şi decupând cu grijă o bucată chiar în centrul placajului din spatele fostei oglinzi. Coborî şi-mi întinse mâna cu bucata mică, diformă, în palmă. O luai şi o pusei cu grijă în buzunarul mic de la pantaloni.

Bătrâneii au ieşit precum broaştele ţestoase din bungaloul lor. Erau, bineînţeles, speriaţi şi nedumeriţi. Chico s-a oferit să coboare ce mai rămăsese din oglindă, ceea ce a şi făcut dar i-am lăsat pe ei să se descurce cu restul.

Ca la un gând întârziat, Chico a traversat grădina şi a recuperat afişul dintr-un strat de trandafiri pregătit pentru iarnă şi mustind de apă. L-a desfăcut şi mi l-a arătat râzând.

„Binecuvântaţi fie cei blânzi, pentru că ei vor moşteni pământul.“

— Unul din ei, spuse Chico, are simţul umorului.

*

* *

Mai mult împotriva voinţei lui, ne-am întors la punctul nostru de observaţie din tufele pipernicite de grozamă.

— Nu-ţi ajunge? spuse Chico furios.

— Patrulele nu vin până la şase, îi amintii. Şi chiar tu ai spus că întunericul este cel mai avantajos pentru ei să încerce ceva.

— Dar deja au făcut-o.

— Nu este nimic care să-i oprească să pună la cale ceva mai de soi decât o glumă proastă, subliniai. Mai ales că povestea cu oglinda n-ar fi fost certă sută la sută, chiar dacă n-am fi reperat-o. Depindea de soare. Prognoza este bună, ştiu, dar pui tot atâta bază-n ea cât într-o sticlă de apă fierbinte pusă să-ncălzească patul şi care, între timp, s-a spart. Un nor trecător ar fi făcut-o ineficientă. Cred că au şi altceva în minte.

— Splendid, spuse el resemnat.

Îl duse pe Revelation de-a lungul şoselei spre autovană şi dus a fost. Când s-a întors, se aşeză lângă mine şi spuse:

— Am mers de-a lungul tribunelor. Nimeni nu m-a oprit şi nu m-a întrebat ce fac. N-au nicio pază de securitate aici? Femeile au plecat toate acasă, mai este o femeie care găteşte în cantină. Mi-a spus că am venit prea devreme, să mă întorc la şase şi jumătate. Nu era nimeni în blocul de lângă tribune, afară doar de un bătrân care fornăia leneş pe lângă boiler.

Soarele coborâse pe cer şi după-amiaza de noiembrie se făcuse rece. Ne-am zgribulit puţin şi-n grabă ne-am pus puloverele.

Chico spuse:

— Ai ghicit că ar fi o oglindă înainte de a te porni pe pistă.

— Era o posibilitate, asta-i tot.

— Puteai să mergi de-a lungul gardului şi să te uiţi în grădini, aşa cum ai făcut după aceea, în loc să te arunci asupra tuturor acelor obstacole.

Zâmbii imperceptibil.

— Da, dar, aşa cum ţi-am spus, n-am rezistat tentaţiei.

— Căposule! Ar fi trebuit să ştii că ai să cazi.

— Bineînţeles că n-am ştiut. Oglinda putea să nu lucreze la fix. În orice caz, este mai bine să verifici o teorie în practică. Şi eu, pur şi simplu, voiam doar să fac o tură pe pistă. Aveam o scuză bună, dacă m-ar fi tras la răspundere pentru asta. Aşa că am plecat. Şi a fost magnific. Deci, tacă-ţi clonţul.

Râse.

Fără să aibă astâmpăr, se ridică din nou şi spuse că ar mai face o tură. Cât a fost plecat, am privit hipodromul cu şi fără binoclu, dar nimic, nicio mişcare.

Se întoarse tăcut şi se lăsă jos lângă mine.

— Ca înainte, spuse.

— Nici aici nimic.

Mă privea din profil.

— Te simţi chiar atât de rău?

— N-ar fi de mirare, spusei. Dar tu?

Îşi atinse uşor zona din jurul sprâncenii tăiate.

— Mai rău. Mult mai rău. Împuţit ghinion, să-ţi tragă o lovitură chiar în burtă.

— A făcut-o dinadins, zisei alene, şi asta spune multe.

— Ce?!

— Arată că ştia cine sunt. N-ar fi trebuit să ne atace astfel, dacă am fi fost doar nişte oameni de pe hipodrom veniţi să vadă dacă se poate muta oglinda. Dar, când a vorbit cu mine, m-a recunoscut şi ştia că nu puteam fi dus cu o amăgeală de afiş. Şi felul cum a abandonat şi s-a retras fără să-ţi plătească pentru că i te-ai pus în cale. El pur şi simplu a lovit acolo unde ştia că avea cel mai mare efect. Realmente a gândit asta.

— Dar cum a ştiut?

El a fost cel care l-a trimis pe Andrews la birou, spusei. El este bărbatul pe care l-a descris Mervyn Brinton: mătăhălos, cu un început de chelie, pistrui pe dosul palmelor, accent *cockney*. El l-a intimidat prin forţă pe Brinton şi tot el l-a trimis pe Andrews să ia scrisoarea, care se presupunea a fi la birou. Ei bine… Andrews mă ştia, după cum şi eu îl ştiam pe

el. Probabil că s-a întors şi i-a spus amicului nostru Fred că m-a împuşcat în stomac. Moartea mea n-a apărut în presă, aşa că Fred a ştiut că eu încă trăiam şi voi pune mâna pe Andrews curând. Andrews nu era chiar un risc pentru Fred, doar un bişniţar tâmpit şi fără minte, aşa că Fred, presupun, l-a dus direct în pădurea Epping şi l-a lăsat drept hrană păsărilor. Bunele servicii se plătesc întotdeauna.

— Crezi, spuse Chico tărăgănat, că arma pe care a avut-o astăzi Fred… de aceea ai vrut glonţul?

Am încuviinţat din cap.

— Exact. Am încercat să-i iau şi arma, dar fără succes. Dacă am să continui în acest fel de muncă, amice, va trebui să mă înveţi un pic de judo.

Se uită spre mine plin de îndoieli.

— Cu mâna asta?

— Inventează un sport nou, spusei. Să lupţi cu o singură mână.

— Am să te duc la club, spuse zâmbind. Este un bătrân japonez acolo care va găsi ceva, dacă poate într-adevăr cineva să găsească.

— Bun.

Departe, la capătul hipodromului apăru o autovană intrând din drumul principal şi înaintând spre grajduri. Primul dintre concurenţii zilei de mâine se pare că-şi făcuse apariţia.

Chico veni să se uite.

Stăteam în lumina difuză a înserării strângându-mă în braţe de frig, durerea sfredelitoare din intestine reapăruse şi gânduri negre mă năpădeau în legătură cu Fred. Nu Leo. Fred.

Erau patru, gândii: Kraye, Bolt, Fred şi Leo.

Îl întâlnisem pe Kraye: el mă ştia doar ca Sid, un parazit dispreţuit în casa unui amiral la pensie, pe care-l cunoscuse la clubul lui şi cu care petrecuse un week-end.

Îl cunoscusem pe Bolt: el mă ştia ca John Halley, un vânzător ce voia să investească o sumă primită în dar de la o mătuşă.

Îl cunoscusem pe Fred: el îmi ştia numele complet, ştia că lucram la agenţie şi că-mi făcusem apariţia la Seabury.

Nu ştiam dacă-l cunoscusem pe Leo. Dar Leo putea să mă ştie. Dacă avea vreo legătură cu cursele hipice, precis mă ştia.

Nu mă vor identifica, gândii, atâta vreme cât ei n-au să pună alături prea curând toţi de Halley şi toţi de Sid. Dar era nefericita mea mână, pe care Kraye mi-o scosese din buzunar, pe care Fred putuse s-o vadă în grădină şi pe care Leo, oricine ar fi fost, o putuse observa aproape pretutindeni în ultimele şase zile, datorită promisiunii făcute Zannei Martin. Zanna Martin, care lucra pentru Bolt. Un adevărat carusel.

Chico îşi făcu apariţia din întuneric.

— Era Ping Pong, care aleargă mâine în prima cursă. Toţi au întins-o, spuse. Şi nu se petrece nimic nicăieri, în tribune sau pe pistă. Putem să plecăm şi noi.

Era trecut de cinci. Am fost de acord şi am încercat să mă ridic. Amorţisem.

— Fred acela, spuse Chico, întinzându-mi o mână, cred că l-am mai văzut, sunt sigur. La curse. Nu vine mereu. Nu lucrează pentru niciun *bookmaker*. Dar stă prin preajmă. Locuri ieftine, de obicei.

— Să sperăm că nu se dă la fund, spusei.

— Nu văd de ce ar trebui, zise el serios. Realmente nu se poate gândi că-l legi de Andrews sau Kraye. Tu l-ai prins doar punând o reclamă într-un copac. Dacă aş fi în locul lui, aş dormi liniştit.

— L-am strigat Fred, spusei.

— A, zise Chico mohorât. Deci aşa.

Am ajuns la şosea şi am pornit spre autovană.

— Fred trebuie să fie acela care face toate treburile, spuse Chico. Sapă canale de scurgere false, dă foc grajdurilor, conduce tractoare ca să răstoarne cisterne. Este ditamai zdrahonul ca să facă orice.

— N-a fluturat el steagurile. În acel moment el era sus în copac.

— Hm. Da. Cine să fi fost?

— Bolt - nu, spusei. Nu era suficient de gras ca să fie Bolt, chiar şi într-o scurtă de molton. Poate Kraye. Mult mai probabil Leo, cine o fi acela.

— Unul din muncitori sau şeful de echipă. Bine, asta-nseamnă că puteau fi folosiţi doi pentru răsturnarea cisternei şi pentru celelalte.

— Ar fi mult mai uşor în doi, încuviinţai.

Chico conduse autovana înapoi la grajdul lui Mark şi apoi, spre bucuria lui vădită, mercedesul meu spre Londra.

Capitolul XIV

Inspectorul şef Cornish era încântat, dar încerca să n-o arate.

— Cred că au să-ţi crească acţiunile la agenţie, spuse, de parcă până acum ar fi fost discutabile.

— S-a ciocnit nas în nas cu noi, ca să fim drepţi.

— Şi-a întins-o din nou, spuse el sec.

Am făcut o grimasă.

— Voi nu l-aţi întâlnit.

— Vreţi să lăsaţi asta în seama noastră? zise el automat.

— Atunci, unde aţi fost?

Luă cutia de chibrituri din nou şi privi glonţul.

— O frumuseţe. Urmele ghinturilor - bune, clare. Păcat totuşi că a avut un revolver şi nu un automat. Ar fi fost bine să avem şi tuburile.

— Sunteţi cam lacom, spusei.

Se uită la scara de aluminiu ce stătea rezemată de perete, la afişul de pe masa lui şi la fotografiile făcute la ţanc. Două poze clare ale furgonetei cu numărul de înmatriculare şi patru cu Fred în mişcare, când îl lovise pe Chico. Nu erau acelea chiar portrete, dar erau patru, luate din unghiuri diferite, caracteristice, recognoscibile şi în plină lumină.

— Având toate astea, îi vom da de urmă înainte de a se dezmetici.

— Grozav, spusei. „Cu cât era imobilizat mai repede, cu atât mai bine“, gândii. „înainte de a mai face şi alte nenorociri la Seabury“. Vă va trebui o plasă de tigru ca să-l prindeţi. Este un tip foarte dur şi ştie judo. Şi, dacă n-are minte să se descotorosească de ea, încă va mai avea arma aceea.

— Voi ţine minte, spuse el. Şi mulţumiri.

Când am plecat, ne-am strâns mâinile prieteneşte.

*

*   *

Şi la agenţie a fost o zi fructuoasă. Imediat ce m-am întors, Dolly mi-a spus că Jack Copeland mă chema sus, la „Bona Fides". Am pornit-o spre ei.

Jack mă privi pe deasupra ochelarilor semilună încântat de departamentul său.

— George ţi-l are la mână pe Kraye. O să-ţi spună el.

M-am îndreptat spre biroul lui George. George era cât se poate de plin de el; după două minute de povestit, i-am dat dreptate să fie astfel.

— Printr-o întâmplare, spuse el, am împrumutat o bucată de cuarţ neted folosit anterior de Kraye în Muzeul de Geologie şi l-am pus pe Sammy să ia amprentele. Două sau trei seturi diferite de degete au ieşit în evidenţă, aşa că le-am fotografiat pe toate. Niciunul dintre ele nu figura în dosarele britanice, dar le-am dat unui amic din Interpol ca să circule pentru orice eventualitate. Şi ce crezi, frăţioare, am dat de filonul de minereu, au ba?

— Ei? întrebai nerăbdător.

— Şi încă cum! Prietenul tău Kraye este în fişierul foştilor condamnaţi ai statului New York.

— Pentru ce?

— Atac.

— Asupra unei fete? întrebai.

George ridică din sprâncene.

— Tatăl fetei. Kraye bătuse fata, se pare, cu consimţământul ei. Dar tatăl a văzut vânătăile şi a ridicat casa în sus. A spus că-l va duce pe Kraye în instanţă acuzându-l de viol, deşi se pare că fata fusese perfect de acord cu toată povestea. Lui Kraye nu i-a picat bine, aşa că a luat un scaun şi l-a aruncat în capul tatălui şi a întins-o. L-au prins când se îmbarca pe un avion pentru America de Sud şi l-au adus înapoi. Tatăl a fost lovit la creier. Sunt o mulţime de amănunte medicale care se reduc la faptul că el n-a mai putut reveni la normal după aceea. Kraye a scăpat de acuzaţia de viol, dar a făcut patru ani pentru atac asupra tatălui.

Trei ani după aceea, a venit în Anglia cu ceva bani, purtând un alt nume şi curând şi-a luat o nevastă. Cea care a divorţat de el pentru cruzime. Grozav tip, n-am ce zice.

— Da, într-adevăr, spusei. Care este numele lui adevărat?

— Wilbur Potter, spuse George sardonic. Şi n-ai să ghiceşti niciodată - a fost geolog de profesie. A lucrat pentru o firmă de construcţii, ca supraveghetor. Tot timpul mutându-se dintr-un loc în altul. Trăsături de caracter şmecher, întreprinzător, bun vorbitor. Ca să n-o mai lungesc - totdeauna a avut mai mulţi bani decât salariul, îi place să se facă remarcat cu orice preţ, dar nimic pasibil de urmărire juridică. Atacul asupra tatălui a fost prima ciocnire cu legea. Avea treizeci şi patru de ani atunci.

— Încurcată, spusei. Toată treaba.

— Foarte, fu de acord George.

— Iar violenţa sexuală şi preluările frauduloase nu sunt prea mult dovedite, mă plânsei eu.

— Ca şi cum ai spune că este exclus să ai furunculoză şi cancer în acelaşi timp. Ceva fundamental în neregulă în organism şi două simptome diferite.

— Cred că ai dreptate, spusei.

*

*   *

Sammy, sus, la „Persoane dispărute”, făcuse mai mult decât să fotografieze amprentele lui Kraye, aproape că-l găsise pe Smith.

— Intersouth ne-a sunat în dimineaţa asta, spuse el. Smith i-a indicat pentru referinţă. A solicitat o slujbă de şofer la Birmingham.

— Bun, spusei.

— În după-amiaza asta ar trebui să-i avem deja adresa.

*

*   *

Jos, la „Curse”, am luat telefonul lui Dolly şi-am cerut Charing Street şi King.

— Secretara domnului Bolt la telefon, spuse vocea domoală.

— Domnul Bolt este? întrebai.

— Mi-e teamă că nu… ăă, cu cine vorbesc, vă rog?

— Ştii că un dosar de-al meu este la tine?

— O… râse ea. Da. L-am luat din maşina ta. Îmi pare rău.

— Îl ai la tine?

— Nu, spuse. Nu l-am adus aici. M-am gândit că n-ar fi bine să risc să-l vadă domnul Bolt, mai cu seamă că are imprimat pe el Hunt Radnor Associates şi alături o etichetă roşie pe care scrie „Foste probe, încredinţate lui Sid Halley”.

— Da, ar fi fost un adevărat dezastru, încuviinţai mulţumit.

— L-am lăsat acasă. Îţi trebuie urgent?

— Nu, nu chiar. Să fie în siguranţă, asta contează. Ce-ai zice dacă aş veni să-l iau poimâine, duminică dimineaţa? Am putea face o plimbare cu maşina şi eventual să luăm prânzul împreună?

A urmat o scurtă pauză. Apoi a spus hotărâtă:

— Da, te rog. Da.

— Au plecat deja circularele? întrebai.

— Au plecat de ieri.

— Ne vedem duminică, domnişoară Martin.

Am pus telefonul lui Dolly în furcă ca s-o găsesc uitându-se la mine zâmbind cu subînţeles. Eram din nou cocoţat pe un colţ al biroului ei, fata de la „Dactilografie“ reclamându-şi scaunul în absenţa mea.

— Şoarecele a şters-o din nou, din câte înţeleg.

— Niciun şoarece.

Chico intră în birou. Tăietura de la sprinceană era roşie, inflamată şi toată partea aceea a feţei învineţită.

— Doi, spuse Dolly în zeflemea, şi v-a doborât ca pe nişte ţânci.

Chico primi remarca ei cu mult mai bine decât dacă s-ar fi agitat matern în legătură cu rana lui.

— Ne-a trebuit mai mult decât celor doi liliputani să-l lege fedeleş pe Gulliver, spuse el bine dispus. (Au avut o bibliotecă mare la orfelinat.)

— Dar David de unul singur l-a doborât pe Goliat.

Chico se strâmbă la ea iar eu am râs.

— Cum mai e cu ghiorăiala de maţe pe astăzi? mă întrebă ironic.

— Oricum mai bine faţă de cum arăţi tu.

— Ştii de ce cei mai buni prieteni ai lui Sid nu-l recunosc? zise Chico.

— De ce? întrebă Dolly serios.

— Suferă de Halley-toză.

— O Doamne, spuse Dolly. Luaţi-l careva de aici. Duceţi-l. Nu mai pot suporta.

*

*   *

Stăteam într-un fotoliu cu tapiţerie maro în biroul salon al lui Radnor, la parter, şi-l ascultam spunând că nu fusese nimic deosebit în rapoartele patrulelor de la Seabury.

— Fison abia ce a fost la telefon. Spunea că totul este normal pentru o zi de curse. Publicul o să înceapă să vină curând. El şi Tom au făcut o tură chiar adineaori împreună cu căpitanul Oxon, pentru o verificare amănunţită a hipodromului. Nu este nimic în neordine, din câte îşi pot da ei seama.

Probabil că ceva totuşi nu era în ordine, ceva ce ei nu puteau să vadă. Eram neliniştit.

— Aş putea să stau acolo la noapte, dacă găsesc o cameră, spusei.

— Dacă te duci, sună-mă acasă seara.

— Bineînţeles.

Îl deranjasem de la cină ca să-i spun despre Fred şi oglindă.

— Poţi să-mi dai fotografiile înapoi, dacă ai terminat cu ele? îl întrebai. Aş vrea să confrunt lista aceea de iniţiale cu muncitorii de la Seabury.

— Îmi pare rău, Sid, dar nu le mai am.

— Sunt înapoi sus…?

— Nu, nu, nu mai sunt deloc aici. Sunt la lordul Hagbourne.

— Dar de ce? M-am ridicat în picioare neliniştit.

— El a venit aici ieri după-amiaza. Aş zice, luând totul în consideraţie, că acum este aproape complet de partea noastră. N-am mai auzit obişnuitele avertismente în legătură cu cheltuielile, ceea ce este un semn bun. În orice caz, el a vrut să vadă dovezile despre care i-ai spus că le deţinem precum că Kraye este cel care cumpără acţiuni. Fotografiile certificatelor de transfer de acţiuni. Ştia despre ele. Zicea că tu i-ai spus.

— Da, aşa-i.

— A vrut să le vadă. Asta era rezonabil şi n-am vrut să risc să-l văd iar oscilând spre nehotărâre, aşa că i le-am arătat. M-a întrebat foarte politicos dacă ar putea să le ia să le arate executivului de la Seabury. Aveau o întâlnire fel dimineaţa asta, cred. El considera că-i va putea determina la o oarecare acţiune efectivă, dacă vedeau cu propriii lor ochi cât de mare este participarea lui Kraye.

— Ce-i cu celelalte fotografii? Celelalte care erau în cutie?

— Le-a luat pe toate. Erau amestecate şi el se grăbea. A spus că le va sorta el mai târziu.

— Le-a dus la Seabury? întrebai neliniştit.

— Exact. Pentru întâlnirea executivului din dimineaţa asta. Se uită la ceas. Aş zice că şedinţa trebuie să fie chiar în plină desfăşurare în momentul de faţă. Dacă le vrei, poţi să le ceri imediat ce ajungi acolo. Până atunci el probabil că a şi terminat cu ele.

— Era bine să nu i le fi dat, spusei.

— N-are ce să iasă rău. Chiar dacă le pierde, noi avem totuşi negativele. Poţi să ai o nouă fotografie a listei tale mâine.

Negativele, n-avea cum să ştie, erau vârâte într-un dosar luat din greşeală în Finchley. Nu i-am

mărturisit nimic. În schimb, i-am spus destul de neconvins:

— E-n ordine. Probabil că n-o să aibă nicio importanţă. Mă voi duce atunci acolo.

Acasă, mi-am adunat câteva lucruri într-o valiză pentru la noapte.

Soarele se revărsa prin ferestre făcând ca tonurile de albastru şi verde şi galbenul mobilierului să fie calde şi prietenoase. După doi ani, locul, în sfârşit, începuse să arate ca un cămin. Un cămin fără Jenny. Fericire fără Jenny. Părea că ambele erau posibile. Categoric mă simţeam mult mai eu însumi ca niciodată de când ea mă părăsise.

Soarele strălucea încă şi la Seabury. Dar nu peste o mare imensă de oameni. Calitatea mizeră a cursei era atât de evidentă, aproape patetică: şi era normal ca o ceată atât de lamentabilă de patrupezi costelivi să-şi facă cursa până la potou poticnindu-se şi zdrelindu-se, reflectai eu filosofic, încât îmi fu milă de pornirea mea deplasată împotriva lordului Hagbourne, a căpitanului Oxon, a executivului Seabury, a lui Kraye, Bolt, Fred, a bătrânului unchi Tom Cobley şi a tuturor celorlalţi.

N-a fost nicio întâmplare nefericită toată ziua. Caii au alergat fără probleme peste porţiunea cu scoarţa de stejar la viteza lor de melc şi nicio lumină nu le-a orbit ochii când au îngenuncheat al dracului după obstacolele din extremitatea hipodromului. Partidă câştigată, pentru mine şi Chico.

Cum vremea frumoasă crease tuturor o bună dispoziţie, un crâmpei din vechea vitalitate a lui Seabury se reîntoarse pentru o bucată de vreme. Suficient însă ca oamenii să observe starea deplorabilă a tribunelor şi să realizeze că era timpul să se facă ceva în legătură cu asta. Dacă simţeau în acest fel, gândii, o reînviere nu era imposibilă.

Arbitrul şef mă ascultă atent în timp ce-i pasam sugestia Zannei Martin referitoare la necesitatea convingerii consiliului local Seabury şi, spre

surprinderea mea, spuse că se va îngriji să se treacă rapid la fapte.

În ciuda acestor mici progrese, era un gând care nu-mi dădea pace. Lordul Hagbourne nu mai avea fotografiile.

— Sunt doar rătăcite, Sid, spuse el calm. Nu face atâta caz. Au să apară.

Le pusese pe masa în jurul căreia se ţinuse şedinţa, spunea el. După ce treburile oficiale se terminaseră, el se ridicase de la masă şi mai discutase. Când s-a întors să ia cutia, nu mai era acolo. Masa fusese complet curăţată. Scrumierele fuseseră golite. Le trebuia masa pentru prânz. O faţă de masă albă fusese aşternută peste ea.

L-am întrebat care fusese până la urmă verdictul întâlnirii. Se cam bâlbâise. Se părea că toată chestiunea fusese pusă la dosar pentru o săptămână sau două nu era necesară nicio urgenţă. Acţiunile îşi schimbă proprietarii încet. Dar ei fuseseră de acord că Hunt Radnor poate să continue o bucată de vreme.

Am ezitat să intru nepoftit în camera rezervată executivului, doar ca să caut un pachet de fotografii, aşa că i-am întrebat pe cei care serveau la masă. Ei nu-l văzuseră, mi-au spus, alergând încoace şi încolo. Pe bărbatul şi femeia care curăţiseră masa după şedinţă şi o pregătiseră pentru prânz i-am găsit jos.

„Doar nişte mâzgăleli pe nişte bucăţi de hârtie“, a spus ospătăriţa, „dar nicio cutie de fotografii şi scuză-mă, scumpule, dar ei mă aşteaptă cu sandviciurile astea“. Fu de acord să o caute, a căutat-o şi s-a întors dând din cap. Nu era acolo, din câte putuse ea să vadă.

— Era destul de mare, spusei disperat.

L-am întrebat pe domnul Fotherton, directorul tehnic; l-am întrebat pe căpitanul Oxon; am întrebat secretarul şi pe oricine dintre cei, care am considerat că fuseseră la şedinţă. Niciunul din ei nu ştia unde erau fotografiile. Toţi, ocupaţi cu

atribuţiile lor din timpul curselor, spuneau aproape acelaşi lucru ca lordul Hagbourne:

— Nu-ţi face griji, Sid, trebuie să apară.

Dar n-au apărut.

*

*   *

Am stat pe hipodrom până după schimbarea patrulei la ora şase. Noii sosiţi erau aceiaşi bărbaţi care fuseseră de pază noaptea trecută, patru foşti poliţişti cu experienţă şi cu scaun la cap, toţi de vârstă mijlocie. S-au încartiruit confortabil în camera presei, care avea ferestre ce dădeau spre faţă şi spate, încălzire centrală în funcţie şi patru telefoane; cartier general mai bun, după spusele lor, decât cel pe care îl aveau de obicei în serviciul de noapte.

Între ultima cursă (trei treizeci) şi ora şase, în afară de a bântui fără succes după poze şi a-l conduce pe lordul Hagbourne la bungaloul din fundătura Napoleon pentru o privire scandalizată direct la faţa locului cu oglinda făcută ţăndări, l-am convins pe căpitanul Oxon să mă însoţească la o verificare completă a tuturor clădirilor de pe hipodrom.

Veni destul de binevoitor, rigiditatea de la începutul săptămânii topindu-se, probabil din cauza relativului succes al zilei; dar n-am găsit nimic care să nu fie la locul lui.

Am mers cu maşina în localitate şi am reţinut o cameră la hotelul Seafront, unde adeseori trăsesem în trecut. Era pe jumătate gol înainte, în nopţile de curse, era ticsit. În bar, la un pahar de coniac, directorul mi se plânse de starea afacerilor.

— Cursele, de obicei, ne aduceau o creştere a încasărilor la fiecare trei săptămâni, aproape toată iarna. Acum abia dacă mai pică câte cineva şi am auzit că pentru ianuarie, anul acesta, nici măcar n-au planificat nimic. Îţi spun, mi-ar plăcea să vad locul ăsta înflorind din nou, avem nevoie de asta.

— Da, spusei. Atunci scrieţi consiliului local şi spuneţi-i.

— N-are să ajute la nimic, zise el posomorit..

— Niciodată nu poţi şti. S-ar putea. Dar scrieţi.

— Bine, Sid. Doar ca să-ţi fac ţie plăcere, atunci. De dragul vremurilor apuse. Să mai luăm câte un pahar de coniac, în contul restaurantului.

Am luat cina devreme cu el şi soţia lui şi după aceea am plecat să mă plimb pe malul mării. Noaptea era uscată şi rece, iar briza dinspre ţărm mirosea a alge marine. Prundişul scârţâia surd sub încălţările mele şi nisipul se întărise ca o rocă. Gândind la Kraye şi la maşinaţiunile lui, mersesem mult spre est, departe de hipodrom, când mi-am amintit că-i spusesem lui Radnor că-l voi suna seara acasă.

N-aveam cine ştie ce să-i comunic. Nu m-am grăbit şi era aproape zece când m-am întors la Seabury. Modernizarea nu ajunsese cu telefoane în toate camerele hotelului, aşa că am folosit cabina telefonică de pe alee, pentru că am ajuns mai întâi la ea.

Nu era Radnor cel care mi-a răspuns, ci Chico şi am ştiut imediat, după vocea lui, că lucrurile merseseră teribil de prost.

— Sid… spuse el. Sid… vezi, amice, nu ştiu cum să-ţi spun. Va trebui să ţi-o zic direct. Am încercat să te găsim toată seara.

— Ce? înghiţii în sec.

— Cineva ţi-a pus o bombă în apartament.

— Bombă, spusei tâmpit.

— O bombă cu plastic. A zburat peretele de la stradă. Toate apartamentele din jur sunt avariate, dar al tău… ei bine, n-a mai rămas nimic din el. Doar o gaură imensă cu un fel de plasă de păianjen neagră, dezgustătoare.. După asta au dedus că a fost o bombă cu exploziv plastic. Genul folosit de terorişti… Sid, mai eşti pe fir?

— Da.

— Îmi pare rău, amice. Îmi pare rău. Dar asta nu-i tot. Au făcut-o şi la birou. Vocea lui era neliniştită. A explodat în secţia de curse. Dar tot locul este distrus. Este… cumplit de îngrozitor.

— Chico.

— Ştiu. Ştiu. Bătrânul este acum acolo, doar să se uite. M-a pus să stau aici, pentru că ai spus că suni şi pentru patrulele de pe hipodrom, dacă ar avea ceva. Nimeni nu este rănit grav, ăsta este singurul lucru bun. La locuinţa ta, cam jumătate de duzină sunt cu vânătăi şi tăieturi. Iar biroul a fost gol, bineînţeles.

— La ce oră…?

— Bomba din birou a explodat cam acum o oră şi jumătate iar cea din apartamentul tău imediat după şapte. Eu şi bătrânul eram acolo, cu poliţia, când au primit un mesaj radio despre birou. Poliţia înclină să creadă că, indiferent cine a făcut-o, căuta ceva. Oamenii care locuiesc sub tine au auzit pe cineva sus mişcându-se cam cu două ore înainte de a exploda bomba, dar ei au crezut că eşti tu făcând mai mult zgomot ca de obicei. Şi se pare că totul din apartamentul tău a fost strâns într-o singură grămadă în camera de zi iar bomba a fost pusă în mijloc. Poliţia a spus că asta înseamnă că n-au găsit ce căutau şi au distrus totul în eventualitatea că le-ar fi scăpat.

— Totul… spusei.

— N-a rămas nimic. Doamne, Sid, nu trebuia să ţi-o fi… dar asta este. Nimic din ce-a fost acolo nu mai există.

Scrisorile de la Jenny de pe vremea când mă iubea. Singura fotografie a mamei şi a tatălui meu. Trofeele pe care le câştigasem la curse. O mulţime. M-am rezemat fără vlagă de perete.

— Sid, mai eşti acolo?

— Da.

— La fel s-a întâmplat şi la birou. Oamenii de vizavi au văzut lumini aprinzându-se şi pe cineva mişcându-se dintr-un loc în altul în încăperi şi au

crezut doar că lucrăm mai târziu. Bătrânul spunea că presupune că tot n-au găsit ce căutau. Vrea să ştie despre ce e vorba.

— Nu ştiu, spusei.

— Trebuie să ştii.

— Nu. Nu ştiu.

— Mai gândeşte-te pe drum când te-ntorci încoace.

— Nu mă întorc. Nu-n noaptea asta. N-ar fi de niciun folos. Cred că am să mă duc iar la hipodrom să mă asigur că nu se întâmplă şi acolo ceva.

— E-n ordine. Am să-i spun bătrânului când sună. A spus că, foarte probabil, va fi în Cromwell Road toată noaptea.

Am închis şi am ieşit din cabină, în aerul rece al nopţii. M-am gândit că Radnor avea dreptate. Era important să ştiu ce căutaseră negustorii de bombe. M-am rezemat de peretele cabinei gândindu-mă la asta. În mod deliberat negândindu-mă la apartament, locul care începuse să devină ca un cămin şi care acum era iremediabil pierdut. Asta se întâmplase şi înainte, într-un fel sau altul. Noaptea când a murit mama, de exemplu. Şi ziua următoare era prima mea victorie la curse.

Ca să cauţi ceva, trebuia să ştii că există. Ca să foloseşti bombe însemna că distrugerea era mai importantă decât găsirea. Ceva ce aveam, dar nu de multă vreme (altfel ar fi căutat înainte) şi pe care Kraye voia să-l distrugă.

Să fie glonţul pe care Fred accidental îl trimisese în oglindă? N-aveau cum să-l găsească, pentru că era într-un laborator de balistică al poliţiei. Şi dacă se gândiseră că-l am, l-ar fi căutat cu o noapte înainte.

Mai era circulara pe care o trimisese Bolt, dar erau sute din astea şi n-o voiau ei tocmai pe cea care o aveam eu, în cazul în care ar fi ştiut c-o am.

Poate scrisoarea pe care Mervyn Brinton o transcrisese pentru mine dar, dacă era asta, însemna că…

M-am reîntors în cabina telefonică, am cerut numărul lui Mervyn Brinton la Informaţii şi l-am sunat.

Spre liniştea mea, a răspuns chiar el.

— Sunteţi bine, domnule Brinton?

— Da, da. Ce s-a întâmplat?

— V-a dat vreun telefon matahala? I-aţi vorbit cuiva despre vizita mea sau despre faptul că ştiţi scrisoarea fratelui dumneavoastră pe dinafară?

Părea speriat.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. N-am spus nimănui. Niciodată n-aş face-o.

— Bun, îl liniştii. Asta-i foarte bine. Am vrut doar să verific.

Deci nu era scrisoarea lui Brinton.

Fotografiile atunci. Ele fuseseră la birou tot timpul până ce Radnor le dăduse lordului Hagbourne ieri după-amiază. Nimeni din afara agenţiei nu ştiuse de existenţa lor, în afară de lordul Hagbourne şi Charles. Nu, până în dimineaţa asta, când lordul Hagbourne le luase la întâlnirea executivului Seabury şi le pierduse.

Să presupunem că nu se pierduseră, ci că fuseseră furate. De către cineva care-l ştia pe Kraye şi a considerat că acesta trebuia să le aibă. Din conţinutul acelor documente, Kraye ştia exact când îi fuseseră luate. Şi unde.

Mi s-a făcut părul măciucă. Trebuia să presupun că acum ei vor pune laolaltă toţi de Halley şi toţi de Sid.

Brusc, cuprins de teamă, am sunat la Aynsford. Chiar Charles mi-a răspuns, calm şi foarte receptiv.

— Charles, te implor, vei face ce te rog, imediat şi fără întrebări. Ia-o pe doamna Cross, urcaţi în maşină şi mergeţi cât mai departe de casă şi sună-mă la Seabury 79411. Ai înţeles? Seabury 79411..

— Da, spuse şi închise telefonul.

Mulţumesc lui Dumnezeu, gândii, pentru educaţia navală. Probabil că rămăsese doar foarte puţin timp. Bomba de la birou explodase cu o oră şi

jumătate în urmă; de la Londra la Aynsford se ajunge cam tot în acelaşi timp.

Zece minute mai târziu a sunat telefonul. L-am ridicat.

— Mi s-a spus că eşti într-o cabină telefonică, zise Charles.

— Exact. Şi tu?

— Nu, în cârciuma din sat. Despre ce e vorba?

I-am spus despre bombe, ceea ce l-a îngrozit şi despre fotografiile care au dispărut.

— Nu mă pot gândi că ar căuta altceva.

— Dar ai spus că ei le au.

— Nu negativele, spusei.

— O, da. Şi ele n-au fost în apartamentul tău sau la birou?

— Nu. Aproape din întâmplare n-au fost.

— Şi crezi că, dacă ei continuă să le caute, vor veni la Aynsford?

— Dacă sunt suficient de deştepţi, probabil. Ar putea să se gândească că tu ştii unde-mi ţin lucrurile… Şi chiar să te forţeze să le spui. Te-am rugat să pleci repede de acasă pentru că nu voiam să rişti. Dacă vin la Aynsford, pot fi acolo din clipă în clipă. Este foarte probabil că se vor gândi la tine. Vor şti că am făcut fotografiile în casa ta.

— Din conţinutul lor. Da.. E-n ordine. Voi merge la poliţia locală chiar acum să-i rog să supravegheze casa.

— Charles, unul din ei… ei bine, dacă el este cel cu bombele, vei avea nevoie de un escadron.

I l-am descris pe Fred şi furgoneta lui, cu număr cu tot.

— Bine. Era totuşi calm. De ce or fi fotografiile atât de importante pentru ei? Atât, încât să folosească bombele, vreau să spun?

— Aş vrea şi eu să ştiu.

— Fii cu grijă.

— Da, spusei.

Eram. În loc să mă întorc la hotel, am sunat.

Directorul hotelului spuse:

— Sid, unde naiba eşti, oamenii au încercat să dea de tine toată seara… inclusiv poliţia.

— Da, Joe, ştiu. E-n ordine. Am vorbit cu cei din Londra. Spune-mi, a trecut cineva pe la hotel, care a vrut să mă vadă neapărat?

— Este cineva în camera ta, da. Socrul tău, amiralul Roland.

— O, într-adevăr? Chiar arată ca un amiral?

— Cred că da, răspunse el nedumerit.

— Un gentlemen?

— Da, bineînţeles.

Nu era Fred deci.

— Ei bine, nu este socrul meu. Doar ce-am vorbit cu el, acasă la el, în Oxfordshire. Ia-ţi câteva ajutoare şi scoate-l pe vizitatorul meu afară.

Am închis telefonul oftând. Un bărbat în camera mea însemna că tot ce adusesem la Seabury era făcut bucăţele. Mă lăsaseră doar cu hainele ce le aveam pe mine şi cu maşina.

Aproape că am ţâşnit spre locul unde-mi lăsasem maşina. Era închisă, liniştită şi nevătămată. Am mângâiat-o plin de recunoştinţă, m-am urcat în ea şi am pornit-o spre hipodrom.

<u>Capitolul XV</u>

Când am intrat pe poartă şi am oprit motorul, peste tot era linişte. Doar câteva lumini erau aprinse - una strălucea prin ferestrele de la camera presei, alta în faţa uşii de la camera de cântărire şi alta undeva sus, deasupra tribunelor. Întunericul dintre ele era de un negru compact. Era o noapte senină, fără lună.

M-am îndreptat spre camera presei să văd dacă patrula de securitate avea ceva de raportat.

N-aveau.

Toţi patru dormeau duşi.

Furios, l-am zgâlţâit pe cel mai apropiat. Capul i se bălăbănea ca un pendul, dar nu s-a trezit. A rămas prăbuşit în scaunul lui. Unul din ei avea braţele întinse pe masă cu capul sprijinit pe ele. Altul stătea pe duşumea cu capul pe scaun şi mâinile atârnându-i în jos. Al patrulea zăcea întins cu faţa în jos, lângă peretele de vizavi.

Proştii, gândii înfuriat la culme. Foşti poliţişti şi să se lase adormiţi ca nişte copii. N-ar fi trebuit să fie posibil. Una din primele reguli în pază este ca să-şi ia cu ei hrană şi băutură şi să nu accepte dulciuri de la străini.

Am ocolit huidumele cu respiraţii şuierătoare şi am ridicat unul din telefoanele presei să-l sun pe Chico pentru întăriri. Linia era moartă. Am încercat la celelalte trei.

Nicio legătură cu exteriorul, la niciunul din ele.

Ar trebui să merg înapoi la hotel şi să sun de acolo, gândii. Am ieşit din camera presei dar, în lumina care s-a strecurat afară, înainte de a închide uşa, am zărit o figură neclară îndreptându-se spre mine din direcţia porţii:

— Cine-i acolo? strigă autoritar şi-i recunoscui vocea. Căpitanul Oxon.

— Eu sunt, Sid Halley, îi răspunsei. Vino şi priveşte.

Veni pe dunga de lumină şi m-am dat la o parte să-i fac loc să intre în camera presei.

— Cerule! Ce naiba e cu ei?

— Pilule de dormit. Şi telefoanele nu funcţionează. N-ai văzut pe nimeni pe aici care n-ar fi trebuit să fie?

— Nu. N-am auzit nimic în afară de maşina ta. Am coborât să văd cine a venit.

— Câţi flăcăi sunt la cămin? Putem să folosim câţiva să facă de pază până sun agenţia să trimită nişte oameni?

— Cred că ar fi bucuroşi s-o facă, spuse el reflectând. Sunt vreo cinci. Trebuie să fie deja în pat. Vom merge să-i rugăm şi tu vei putea folosi telefonul din apartamentul meu să suni agenţia.

— Mulţumesc, spusei. Asta-i grozav.

Aruncai o privire în cameră, spre oamenii care dormeau.

— Cred că poate ar trebui să văd dacă vreunul din ei n-a încercat să scrie un mesaj. N-o să întârzii decât o clipă.

M-a aşteptat răbdător cât am privit sub capul şi braţele bărbatului de la masă şi sub bărbatul de pe duşumea şi de jur împrejurul celui cu capul pe scaun, dar niciunul din ei nici măcar nu se întinsese după un creion. Tremurând de furie, m-am uitat la resturile cinei lor de pe masă. Sandviciuri mâncate pe jumătate în şerveţele, zaţ de cafea, în ceşti şi termosuri, câteva cotoare de mere, câteva felii de brânză, ambalaje goale şi o banană necurăţată de coajă.

— Ai găsit ceva? mă întrebă Oxon.

Am dat din cap dezgustat.

— Nimic. Vor avea dureri de cap teribile când se vor scula, dar aşa le trebuie.

— Te înţeleg că eşti necăjit, începu el.

Dar nu-l mai ascultam. Pe spătarul scaunului ocupat de primul bărbat pe care-l zgâlţâisem, atârna tocul binoclului de piele maro şi pe capacul lui erau marcate trei iniţiale în negru L.E.O. Leo. Leo.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Oxon.

— Nu. I-am zâmbit şi am atins cureaua binoclului. Este al dumitale?

— Da. M-au rugat să li-l împrumut. Pentru dimineaţă, spuneau ei.

— Ai fost foarte amabil.

— O, cu nimic. A ridicat din umeri păşind în întunericul nopţii. Mai bine ai telefona mai întâi. Vom încerca să-i convingem pe băieţi după aceea.

N-aveam absolut nicio intenţie să intru în apartamentul lui.

— Perfect, spusei.

Am ieşit afară şi am închis uşa în urma noastră.

O voce familiară, plină de satisfacţie, se auzi la niciun metru distanţă:

— Deci, l-ai prins, Oxon. Bun.

— Venea… începu Oxon cu o furie îngrijorată, ştiind că „l-ai prins" era o exagerare.

— Nu, spusei şi m-am întors alergând spre maşină.

Când eram la nici zece metri de ea, cineva a aprins farurile. Farurile de la maşina mea. M-am oprit îngheţat.

În spatele meu, unul din bărbaţi striga şi le-am auzit picioarele alergând. Nu eram exact în raza de lumină, dar mă proiectam pe ea. Am virat-o spre stânga, spre poartă. Trei paşi în direcţia aceea şi farurile unei maşini care intra m-au izbit drept în ochi.

Se auzeau strigăte mult mai aproape, venind de la Oxon şi Kraye. M-am întors, pe jumătate orbit şi i-am văzut apropiindu-se. În spatele meu, maşina nou sosită înainta. Şi motorul mercedesului meu intră în funcţie.

Am alergat spre întuneric. Cele două maşini în mişcare m-au prins iar în lumina farurilor. Kraye şi Oxon au alergat în direcţia indicată de ele.

Mă împingeau lateral şi înapoi spre tribune ca pe un iepure hăituit, cele două maşini din spatele meu găsindu-mă neînduplecate cu farurile lor, iar cei doi

bărbaţi alergând cu mâini gata să mă înhaţe. Ca intr-un joc de-a v-aţi ascunselea de coşmar, gândii înnebunit, aşteptându-mă mai mult decât o pedeapsă de copil, dacă eram prins.

Peste ringul de paradă, peste porţiunea plată de tarmac, dincolo de el, pe sub barele de împrejmuire de la padoc şi de-a lungul peretelui de la camera de cântărire. Uneori nu rămânea decât un pas până la mâinile gata să înhaţe. Alteori - dacă mă despărţea un metru de bara de protecţie a maşinii în plină viteză.

Dar am reuşit. Teafăr, abia răsuflând, în întunericul atât de preţios din sala de mese a antrenorilor şi de acolo, fără să mă opresc, în bucătărie. Am alergat mai departe, în sala de mese a membrilor, ocolind şiruri de mese cu scaune aşezate cu picioarele-n sus peste ele, prin uşa de la celălalt capăt, în pasajul larg, tăiat ca un tunel de-a lungul întregii clădiri imense; l-am traversat şi, pe o scară de piatră abruptă, am ieşit pe la mijlocul tribunelor şi de-a lungul lor cât de departe puteam să merg. Hăituitorii mei rămăseseră în urmă.

M-am prăbuşit jos, rămânând cu un picior îndoit, gata de fugă, în întunericul nopţii, acolo unde peretele scund, de lemn, împărţea tribunele în două, separând membrii propriu-zişi de spectatorii de rând. Deasupra peretelui, o plasă de sârmă se înălţa destul de sus ca să nu poată fi escaladată: suficient de înaltă ca să-i împiedice pe clienţii mai săraci, dacă le venea ideea să pătrundă nepoftiţi în tribunele scumpe.

La baza tribunei rezervate membrilor, se întindea o pajişte până la un gard de sârmă ce ajungea la înălţimea pieptului, iar dincolo de el, pista propriu-zisă. Cam după un kilometru - şoseaua naţională, cu încă o barieră - gardul de împrejmuire, pe care trebuia să-l escaladez.

Era prea departe. Ştiam că-mi era imposibil. Poate altădată, da, cu două mâini şi o săritură cu prăjina, inclusiv un stomac pe care să nu-l simţi

sfârtecat. Dar nu acum. Deşi întotdeauna m-am vindecat repede, nu erau decât două săptămâni de când găsisem scurta plimbare spre cadavrul lui Andrews mult prea obositoare pentru mine; şi atenţiile bine orientate ale lui Fred din ziua precedentă nu avuseseră deloc un efect terapeutic.

Am făcut un calcul rapid: dacă alergam, trebuia să fie cu succes. Dau regatul pentru un cal, gândii. Orice cowboy rezonabil l-ar fi avut pe Revelation legat de balustradă, gata să i se arunce în şa şi să se năpustească ca o furtună. Aveam micul mercedes alb ce prindea două sute patruzeci de kilometri la oră dar altcineva stătea în el.

Să alerg şi să fiu prins alergând nu folosea la nimic şi era complet lipsit de sens.

Nu-mi rămânea decât o singură alternativă.

Patrula de securitate nu fusese drogată chiar degeaba. Kraye nu se afla la Seabury să-şi vadă de sănătate. O avarie mult mai mare fusese pusă la cale pentru noaptea asta. Poate că deja fusese făcută. Dacă rămâneam, mai exista încă o şansă să pot afla despre ce este vorba. Înainte ca ei sa mă găsească. Bineînţeles.

Dacă o să am vreodată copii, niciodată n-au să mă convingă să mă joc cu ei de-a v-aţi ascunselea.

*

*   *

O jumătate de oră mai târziu, jocul macabru era în plină desfăşurare. Maşina mea era acum parcată în dreptul tribunelor, pe tarmac, în zona spectatorilor de rând, acolo unde *bookmaker*-ii strigaseră pariurile astăzi după-amiază. Era cu faţa spre tribune, cu farurile aprinse. Fiecare centimetru de treaptă era luminat şi, de când maşina venise acolo, eu nu mai putusem folosi deloc zona asta.

Cealaltă maşină era parcată similar în dreptul porţilor hipodromului, farurile ei luminând camera de cântărire, barurile, sălile de mese, vestiarele şi birourile.

Dacă în fiecare maşină era câte un ocupant de pază însemna, din câte-mi dădeam seama, că rămăseseră doar Kraye şi Oxon să mă fugărească în teren dar treptat, devenii tot mai sigur că după mine, în tribune, erau trei, nu doi. Poate că una din maşini era goală. Dar care? Şi era puţin probabil să aibă cheia de contact la locul ei.

Puţin câte puţin parcursesem întregul bloc enorm. Na ştiam ce căutam, asta era nenorocirea. Putea fi orice, începând cu o bombă cu exploziv plastic şi continuând cu toate celelalte dar, indiferent de formă, era ceva care să poată apărea ca un accident. Un ghinion. O piază rea. Sabotajul deschis, uşor de identificat, ar fi fost un dezastru pentru întreaga schemă.

Fără o verificare, nu puteam fi sigur că parte din tribune n-au să se prăbuşească ziua următoare sub greutatea mulţimii, dar nu vedeam nicio urmă de avariere de structură şi nu trecuse mult timp, doar cinci sau şase ore, de la sfârşitul curselor.

În bucătărie nu erau cantităţi mari de alimente: cei cu aprovizionarea se pare că aruncaseră tot ce rămăsese spre a aduce hrana proaspătă ziua următoare. Un frigider mare, cu uşi duble, avea racord de siguranţă. Am exclus posibilitatea ca Kraye să se fi gândit la o otrăvire de mari proporţii prin hrană.

Toate extinctoarele păreau să fie la locul lor şi nu erau nici chiştoace de ţigări arzând înăbuşit lângă bidoanele de parafină. Nimic care să se poată aprinde instantaneu. Cred că un alt foc, atât de curând după cel de la grajduri, ar fi dat cam mult de bănuit.

Am mers cu grijă, atent, cu nervii încordaţi la fiecare pas, cercetând colţurile, strecurându-mă prin uşi cu teamă că în orice moment unul din ei ar putea să plonjeze asupra mea din spate.

Ştiau că eram încă aici, pentru că, pretutindeni unde intrau, aprindeau luminile, iar eu le stingeam peste tot. Când deschizi uşa la o cameră luminată,

care dă într-un coţilor întunecat, eşti foarte uşor reperat; stingeam luminile înainte de a deschide orice uşă. Fuseseră trei becuri pe hol, dar le spărsesem mai devreme cu o mătură din bucătărie.

Când mă aflam în coridor, furişându-mă de la toaleta bărbaţilor spre barul spectatorilor de rând, chiar Kraye apăru la celălalt capăt din zona membrilor şi se îndreptă direct spre mine. Înainta prin conul de lumină difuză a farurilor şi nu mă văzuse. Un pas şi am traversat coridorul, o săritură şi m-am furişat spre singura ascunzătoare posibilă - grămada de echipament pe care *bookmaker*-ii o lăsaseră acolo peste noapte, din cauza vremii.

Nu erau decât nişte suporturi de metal, umbrelele lor strânse, cutiile şi scaunele pe care stătuseră: o grămadă mică, precară, deloc compactă. M-am ghemuit în spatele ei rugându-mă cerului să nu mişc ceva de la locul lui.

Paşii lui Kraye răsunau surd în timp ce înaintau spre ascunzătoarea mea ineficace. S-a oprit de două ori deschizând uşi şi uitându-se în magaziile ce fuseseră construite sub treptele tribunelor. Erau majoritatea goale sau aproape goale şi nu-mi puteau oferi niciun avantaj. Erau prea mici şi toate fără nicio ieşire: dacă eram prins în vreuna, acolo rămâneam.

Uşa de la barul spre care pornisem s-a deschis brusc răspândind o lumină puternică pe porţiunea dintre Kraye şi mine.

Vocea lui Oxon se auzi neliniştită:

— Nu se poate să fi scăpat.

— Bineînţeles că nu, tâmpitule, spuse Kraye furios. Dar, dacă ai fi avut minte şi ţi-ai fi adus cheile cu tine, l-am fi prins de multă vreme.

Ecoul vocilor lor plutea de-a lungul coridorului.

— A fost ideea ta ca să lăsăm atâtea uşi descuiate. M-aş putea duce să le aduc.

— Ar avea şanse prea mari ca să ne scape. Dar n-o să ajungem nicăieri cu acest du-te-vino. Vom începe metodic - din acest capăt în continuare.

— Aşa am început, se plânse Oxon. Şi ne-a scăpat. Lasă-mă să mă duc după chei. Şi apoi, aşa cum ai zis tu, putem închide toate uşile în urma noastră şi continuându-ne astfel drumul, îl prindem.

— Nu, spuse Kraye hotărât. Nu suntem destui. Nu te duci nicăieri. Ne vom întoarce la camera de cântărire şi vom porni împreună.

S-au îndepărtat. Uşa de la bar era încă deschisă luminând coridorul, ceea ce nu-mi plăcea. Dacă cineva venea din celălalt capăt, mă vedea cu siguranţă.

Mi-am schimbat poziţia, încercând să mă târăsc de-a lungul peretelui, pentru o ascunzătoare mai bună şi unul din trepiedele *bookmaker*-ilor alunecă zornăind cu un zgomot amplificat de ecou, de parcă ar fi fost zeci de mitraliere ieşite din minţi.

Mai jos, pe coridor, s-au auzit amândoi bărbaţii strigând:

— Iată-l!

— Prinde-l!

M-am ridicat şi am fugit.

Cea mai apropiată deschidere în zid era o scară ce ducea spre un grup de camere aflate deasupra vestiarului jocheilor şi a sufrageriei membrilor. Am ezitat o fracţiune de secundă şi am urcat. Sus erau camerele executivului şi birourile. Configuraţia locului aici n-o ştiam, dar Oxon o ştia. Avea deja un mare avantaj asupra mea prin cunoaşterea clădirii.

Am alergat pe lângă vestiarele bărbaţilor şi, în cele din urmă, prin ultima uşă posibilă, într-o cameră lungă, goală, murdară, mirosind a bere. Era un fel de bar auxiliar, suplimentar şi tot ceea ce conţinea era o tejghea goală şi-n spate - rafturi, tot goale. Aproape că am căzut peste o găleată plină cu căpăcele metalice îndoite, pe care cineva o lăsase cu nepăsare în drumul meu, după care am pierdut minute preţioase ca să mă întorc să pun găleata în mijlocul uşii, acolo unde fusese.

Kraye şi Oxon alergau. Am stins luminile şi, neavând timp să ajung până la uşa ce dădea în

padoc, unde oricum aş fi fost luminat de farurile maşinilor, m-am ascuns în spatele tejghelei de la bar.

Cu o smucitură, uşa s-a deschis. A urmat un zăngănit de găleată, un strigăt şi un zgomot al cuiva căzând. Apoi lumina s-a aprins din nou arătându-mi doar cât de precară era ascunzătoarea mea şi două căpăcele s-au rostogolit pe duşumea, în faţa mea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Kraye iritat la culme. Tâmpit nenorocit. Ridică-te. Ridică-te.

Se îndreptă spre uşa din celălalt capăt, duşumeaua balansându-se sub greutatea lui. Din zăngănit şi înjurături şi din zornăitul căpăcelelor, mi-am imaginat că Oxon ieşise din găleată şi-l urma pe Kraye. Dacă n-ar fi fost atât de periculos, era de-a dreptul hilar.

Kraye a deschis grăbit uşa, a păşit afară şi-a strigat spre maşina care staţiona, întrebând unde fugisem. L-am simţit mai degrabă decât l-am văzut pe Oxon alergând prin cameră să-l ajungă. M-am târât pe la capătul tejghelei şi am ţâşnit prin uşa pe care intrasem, am stins lumina din nou, am închis uşa şi am alergat iar de-a lungul coridorului. A urmat un urlet din partea lui Kraye bâjbâind prin întunericul din cameră şi, cu mult înainte ca ei să iasă din nou în coridor, împrăştiind căpăcelele metalice în toate părţile, eram în siguranţă într-un mic coridor lateral ce ducea spre bucătărie.

Bucătăriile erau cele mai sigure pentru mine, pentru că aveau atâtea locuri bune de ascuns şi atâtea ieşiri, dar nu-mi era de folos să stau aici, de vreme ce le cercetasem deja.

Alergam rapid dintr-un loc în altul verificând. Sala boilerului mi-a dat două minute de nelinişte, dat fiind că singura ieşire secundară se înfunda într-o magazie care nu conţinea, din câte-mi dădeam seama, decât rezervoare mari de păcură cu conducte şi aparate de măsurat. Erau lipite de perete n-aveai unde te ascunde. Singur boilerul

vâjâia menţinând centrala termică în funcţie toată noaptea.

Camera de cântărire era chiar mai rea, pentru că era mare şi fără nicio ascunzătoare. Nu conţinea nimic în plus faţă de cele necesare mese, scaune, anunţuri prinse pe perete şi cântarul. Dincolo, în vestiarul jocheilor, erau şiruri de cuiere cu şei pe ele, soba caldă, îngrămădită într-un colţ şi un imens coş de nuiele plin cu căşti, cizme, teltii cu buzunare pentru plumb şi alte echipamente lăsate de băieţi aici peste noapte. O ceaşcă murdară şi o farfurioară. Un exemplar din „Playboy". Numeroase pelerine de ploaie. Cazace cu culorile grajdurilor pe cuiere. Un şir de pantaloni spălaţi, atârnaţi să se usuce. Era locul cel mai aglomerat, locul în care mă simţeam cel mai mult ca acasă şi aici voiam să mă ascund precum struţul în nisipul atât de familiar. Dar la capătul celălalt al vestiarului se găsea doar spălătorul, un alt punct mort, fără nicio ieşire.

Din camera de cântărire, pe latura opusă vestiarului jocheilor, era camera arbitrilor, unde în trecut, ca toţi jocheii, fusesem implicat în cazuri de obiecţii asupra câştigătorului. Era o cameră goală o masă mare cu scaune în jurul ei, fotografii sportive, un covor mic, uzat. Câteva din obiectele personale ale arbitrilor zăceau împrăştiate prin jur, dar nu era nicio ascunzătoare.

Mai erau câteva uşi ici şi colo, încuiate, în ciuda faptului că Oxon îşi lăsase cheile în apartament. Ca de obicei, aveam legătura de şperacluri la mine şi cu respiraţia tăiată, după câteva minute, am intrat într-o cameră ce fusese bine încuiată şi care se desprindea din barul membrilor. S-a dovedit a fi depozitul de băuturi: lăzi cu băuturi tari, şampanie, vin şi bere. Bere din tavan până-n duşumea şi un cărucior de mână pentru transport. Am fost tentat să mă încui înăuntru şi să-i aştept pe cei care serveau la mese să mă salveze dimineaţa. Aceasta era uşa după care Oxon s-ar fi aşteptat cel mai puţin să mă găsească.

În depozitul de băuturi aş fi putut fi în siguranţă. Pe de altă parte, dacă eu eram, hipodromul putea să nu fie. Resemnat, am pornit-o din nou, dar n-am mai pierdut timp cu încuiatul. Scăpat de urmăritori, am riscat să urc sus. Era cald şi linişte şi toate luminile aprinse. Le-am lăsat aşa gândindu-mă că, dacă supraveghetorii din maşini le vedeau stingându-se, ar fi ştiut foarte exact unde eram.

Totul părea să fie în ordine. Pe o latură a holului central era o cameră mare unde executivul îşi ţinea şedinţele şi servea masa. Pe cealaltă parte era un fel de salon mobilat cu fotolii de culoare deschisă, cu două vestiare ce se desprindeau din el, pe latura din spate. Pe latura din faţă, prin uşi duble, se ajungea într-o boxă, sus, deasupra tribunelor. Tribuna oficială pentru directori şi oaspeţi de onoare, cu o vedere superbă asupra întregului hipodrom.

N-am ieşit afară. Un sabotaj la tribuna oficială n-ar fi oprit cursele, n-ar fi dus nicăieri. Şi în afară de asta, indiferent cine era în maşina mea, m-ar fi văzut deschizând uşa.

Retrăgându-mă, m-am întors direct prin sufragerie, în oficiu, în celălalt capăt. Acolo era o cămară cu farfurii, pahare şi tacâmuri iar în cămară încă o ieşire. Un mic lift de serviciu cobora spre bucătărie. Funcţiona cu frânghii, la fel cu cel din Cromwell Road… la fel cum funcţionase liftul de la birou, înainte de bombă.

Kraye şi Oxon erau jos, în bucătărie. Vocile lor mânioase se înălţau de-a lungul coloanelor, amestecate cu o voce ce şuşotea mai încet şi care părea să se contrazică cu ei. De vreme ce ştiam unde erau, m-am întors cu oarecare curaj din nou la parter. Dar eram înspăimântat. Părea să nu fie nimic care să meargă prost în clădirea principală. Dacă ei organizau totuşi o avariere undeva afară, pe hipodrom, nu vedeam cum aş fi putut-o opri.

Când încă mă frământam destul de nehotărât pe coridor, uşa bucătăriei se deschise, lumina răspândindu-se afară şi l-am putut auzi pe Kraye

vorbind. Am plonjat din nou spre cea mai apropiată uşă şi am închis-o în urma mea.

Eram, am descoperit, în WC-ul femeilor, unde nu mai fusesem înainte: şi nu mai era o a doua ieşire. Doar două şiruri de cabine, toate cu uşile deschise, un rând de chiuvete, oglinzi pe pereţi cu o poliţă lată dedesubt, câteva scaune şi o tejghea asemănătoare celei din bar. În spatele ei era o bară cu umeraşe de haine.

Se auzeau paşi grei în pasajul exterior. Automat am alunecat în spatele tejghelei şi m-am înghesuit într-un colţ. Uşa s-a deschis.

— N-are cum să fie aici, spuse Kraye. Lumina este încă aprinsă.

— În orice caz, eu am trecut pe aici cu nici cinci minute în urmă, încuviinţă Oxon.

Uşa s-a închis în urma lor şi paşii s-au îndepărtat. Am început să respir din nou şi inima, care-mi bătea cu putere, s-a domolit. Dar numai pentru câteva secunde, în cameră cineva tuşea.

Am îngheţat. Nu-mi venea să cred. Camera fusese goală când am intrat, eram sigur. Şi nici Kraye şi nici Oxon n-au rămas… mi-am ciulit urechile, încordat, îngrozit.

O altă tuse. Una singură, domoală.

Am încercat cât am putut, n-am mai auzit nimic altceva. Nicio respiraţie. Niciun foşnet de haine, nicio mişcare. Părea complet ilogic. Dacă cineva din cameră ştia că sunt după tejghea, de ce nu făcea nimic? Dacă nu ştiau, de ce erau aşa de nenatural de liniştiţi?

În cele din urmă, stăpânindu-mi nervii, m-am ridicat încet.

Camera era goală.

Aproape imediat a urmat o nouă tuse. Acum, pentru că tejgheaua nu-mi mai acoperea urechile, am realizat mai clar din ce direcţie venea. Am virat-o intr-acolo. Nu era nimeni.

Am traversat camera şi m-am uitat atent la chiuvete. Apa se prelingea dintr-unul din robinete.

Chiar când mă uitam la el, robinetul a tuşit. Aproape râzând uşurat, am întins mâna şi l-am închis.

Metalul era foarte fierbinte. Surprins, am deschis robinetul din nou. Apa a venit bolborosind pe ţeavă, plină de bule de aer şi foarte fierbinte într-adevăr. Ce tâmpenie, îmi spusei închizându-l din nou, să fie apa atât de fierbinte la ora asta din noapte;

Dumnezeule, gândii. Boilerul.

Capitolul XVI

Cercetarea aşa-zis metodică a lui Kraye şi Oxon de la un capăt la celălalt, continua dinspre peluză spre zona tribunelor rezervate spectatorilor de rând. Eu şi boilerul ne aflam în partea deja cercetată de ei. Am stins luminile de la toaletă, am înaintat cu grijă pe coridor şi, prin bucătărie, sufrageria membrilor, vestiarul bărbaţilor şi o altă porţiune scurtă de coridor, m-am reîntors în camera boilerului.

Deşi nu era nicio uşă, ştiam că de cealaltă parte a peretelui se găsea, spre stânga, camera de cântărire şi spre dreapta vestiarul jocheilor, cu peretele ce le separa. Din ambele camere, când era linişte, aşa cum era în noaptea asta, se putea auzi destul de clar vâjâitul amortizat al boilerului.

Am aprins din nou lumina pe care o stinsesem în camera boilerului. M-am uitat împrejur. Totul părea normal, ca înainte, afară… afară doar că, ceva mai departe, spre dreapta, era un mic lac de apă pe duşumea.

Boilerele. Avusesem o lecţie despre ele la şcoală. Cu şaisprezece sau şaptesprezece ani în urmă, gândii complet lipsit de speranţă. Dar mi-am amintit foarte clar felul cum maistrul începea lecţia:

„Primul lucru ce trebuie învăţat despre boilere”, spunea el, „este că explodează”.

Era un profesor excelent întreaga clasă de patruzeci de copii asculta în continuare plină de interes. Dar de atunci, singurele cunoştinţe în materie de boilere le căpătasem jos, la subsol, unde uneori beam o ceaşcă de ceai cu caloriferistul. Era un fost fochist de pe vapor, solid şi un studios înveterat în materie de curse. În majoritatea cazurilor discutam despre curse, dar uneori despre slujba lui. Erau reguli stricte pentru boilere, spunea el şi inspecţii oficiale periodice, la fiecare trei luni.

Boilerele îl încântau şi trebăluia pe lângă ele mai tot timpul.

„Primul lucru ce trebuie învăţat despre boilere este că explodează.”

N-are rost să spun că nu eram înspăimântat, pentru că eram. Dacă boilerul exploda, nu însemna doar că făcea noi uşi largi spre camera de cântărire şi vestiarul jocheilor, ei trimitea tornade de aburi fierbinţi prin fiecare crăpătură existentă. Nicio moarte nu părea mai de invidiat.

Stăteam cu spatele lipit de uşă şi încercam disperat să-mi amintesc acea lecţie îndepărtată şi să găsesc hiba.

Era un boiler mare cu aburi. Un cilindru enorm, înalt de trei metri şi cu diametrul de un metru şi jumătate. Avea pereţi groşi de oţel iar vopseaua roşie dată contra ruginei începuse să se cojească. Focul ardea în partea de jos, nu cu cărbuni, cum fusese construit iniţial, ci printr-un mai modern jet de păcură. Dacă aş fi deschis uşa la foc, aş fi simţit dogoarea căldurii lui insuportabile.

Corpul cilindrului trebuia umplut aproape până sus cu apă. Flacăra fierbea apa. Aburii care se formau ieşeau, sub proprie presiune, prin partea de sus, printr-o conductă care - am urmărit-o cu ochii - ducea într-un cilindru mare, vopsit în galben, rotunjit la capete, atârnat orizontal sub tavan. Acest rezervor arăta mai degrabă ca un zepelin. Era, dacă-mi aminteam bine, un calorifer, în interiorul lui, conducta de aburi se desfăşura în spirală, ca un resort imobil. Acest rezervor era alimentat cu apă direct de la conducta principală, apa urmând să fie fiartă şi trimisă spre radiatoarele din încăperi şi spre robinetele de apă caldă din bucătărie, vestiare şi duşurile jocheilor. Căldura arzătoare din conducta în spirală, plină cu aburi, se revărsa imediat asupra apei ce venea din conducta principală, astfel încât apa rece ce intra în calorifer devenea foarte

fierbinte în scurtul interval până ce ieşea pe la celălalt capăt.

Aburii, totuşi, pierzându-şi din temperatură de-a lungul întregului proces, se condensau treptat iar în apă. O conductă ducea în jos de-a lungul peretelui, de la calorifer, într-un rezervor mult mai mic, unul pătrat, obişnuit, care stătea pe duşumea. De la baza acestuia o altă conductă traversa camera şi urca sus, lângă boiler, la un dispozitiv de metal, bulbucat, care ajungea la înălţimea capului meu. O pompă electrică. Termina circuitul, pompând în sus apa condensată din rezervorul de pe duşumea şi o reîntorcea spre boiler, spre a fi vaporizată şi condensată din nou. Şi iarăşi circuitul se repeta încă o dată şi încă o dată, în mod continuu.

Atâta vreme cât se desfăşoară astfel, totul este în ordine. Dar, dacă intervii în circuit, astfel încât apa nu se mai întoarce la boiler şi în acelaşi timp păstrezi focul continuu la bază, toată apa dinăuntrul cilindrului se transformă treptat în vapori. Vapori care sunt suficient de puternici să propulseze o navă sau să tragă un tren de douăsprezece vagoane dar, în cazul de faţă, trebuiau să iasă printr-o conductă îngustă, strâns spiralată.

Acest tip de boiler, construit nu pentru a pune în mişcare o locomotivă, ci numai pentru încălzitul apei, nu era echipat să reziste unor presiuni enorme. Zboară în aer, gândii, dacă toată apa se transformă în vapori şi aceştia găsesc un punct slab pentru o breşă, şi asta chiar înainte ca flacăra să-i ardă complet baza. Şi într-un caz şi în altul explozia era iminentă.

În exteriorul boilerului era un aparat de măsurare a apei, un tub de sticlă vertical, lung de treizeci de centimetri, fixat în console. Nivelul apei din tub indica nivelul apei din boiler. În partea de sus a aparatului, o linie neagră indica nivelul la care trebuia să fie apa. Cam la două treimi mai jos, o linie roşie acţiona ca un avertizor. Acum nivelul

apei în aparat era cu un centimetru deasupra liniei roşii.

Ca să spun drept, mă liniştisem cât de cât. Boilerul nu era chiar gata să plesnească. Până la explozie mai dura. Însemna că aveam un scurt răgaz ca să găsesc cum s-o previn. Poate atâta timp cât îi trebuia lui Oxon şi Kraye să se hotărască să reia scotoceala.

Aş fi putut pur şi simplu să sting focul, dar Kraye şi Oxon ar fi observat că zgomotul a încetat şi l-ar fi pornit din nou. Nu s-ar fi câştigat nimic. Pe de altă parte, eram sigur că flacăra era mai mare decât ar fi trebuit să fie în cursul nopţii, pentru că apa de la robinetul de la toaletă era clocotită.

Prudent, am manevrat robinetul de la conducta de păcură. O jumătate de tură. O tură completă. Vâjâitul părea la fel de puternic. O altă rotire: de data asta era o schimbare evidentă. Încă o jumătate. Era perceptibil mai slab. Am învârtit încet robinetul, puţin câte puţin, până ce, aproape dintr-o dată, uruitul s-a transformat într-un murmur. Prea mult. Grăbit am făcut mişcarea inversă.

La punctul în care murmurul devenise iar vâjâit m-am oprit.

Am privit gânditor, la rezervorul pătrat de apă condensată de pe duşumea. Acesta se revărsase creând balta de lângă el; şi se revărsa, pentru că conţinutul nu era pompat înapoi în boiler. Dacă au stricat pompa, sunt terminat, gândii disperat. Nu ştiam nici cele mai elementare lucruri despre pompele electrice.

O altă propoziţie din îndepărtata mea lecţie de şcoală pluti cu folos prin mintea mea *„Pentru securitate, fiecare boiler trebuie să aibă două surse de apă”*.

Mi-am muşcat buza de jos urmărind picăturile de apă ce se scurgeau pe latura rezervorului de pe duşumea. Chiar numai în cele câteva minute de când mă aflam acolo, balta se lăţise. Una din

sursele de apă, în mod evident, era avariată. Unde şi care era cealaltă?

Erau zeci de conducte în încăpere; nu numai conducte de păcură şi conducte de apă, dar toate cablurile electrice erau şi ele plasate în ţevi. Erau cam şase conducte separate cu robinete pe ele. Mi se părea că toată apa din clădire trecea prin camera boilerului.

Două conducte, aparent conducte de alimentare, duceau de la duşumea, în sus, pe perete şi intrau în calorifer. Ambele aveau robinete de închidere pe care le-am încercat. Amândouă erau deschise. Nu era nicio conductă principală care să ducă apa direct în boiler.

Dar apoi, absolut din întâmplare, pe când eram pe la jumătatea drumului înconjurând cilindrul imens, în căutarea unei conducte de admisie, am observat mânerul uşii lăsându-se în jos. Am sărit spre singura ascunzătoare posibilă, spaţiul dintre boiler şi perete. Era cumplit de fierbinte aici: aproape insuportabil.

Kraye a trebuit să-şi ridice vocea ca să se facă auzit peste uruitul focului.

— Crezi că este încă în siguranţă?

— Da, ţi-am spus, nu va exploda înainte de trei ore. Cel puţin trei ore.

— Apa dă pe dinafară deja, obiectă Kraye.

— Este destulă acolo. Vocea lui Oxon se auzi mai aproape. Îmi simţeam inima bătând cu putere şi-i auzeam pulsaţiile în urechi. Nivelul n-a coborât încă la punctul critic pe aparat, spuse el. Nu explodează decât mult mai târziu după ce coboară sub el.

— Trebuie să-l găsim pe Halley, spuse Kraye. Haide.

Dacă Oxon ar fi făcut încă un pas, m-ar fi văzut.

— Eu voi începe din capătul ăsta; tu o porneşti din celălalt. Uită-te în fiecare dulap. Micul şobolan trebuie să fie pitit undeva.

Răspunsul lui Oxon nu s-a auzit clar. Deodată i-am zărit manşeta în timp ce se întorcea şi m-am ghemuit şi mai mult în ascunzătoarea mea.

Din cauza zgomotului boilerului nu puteam auzi dacă au ieşit sau nu, dar trebuia să-mi asum riscul şi să-i consider plecaţi. Căldura era insuportabilă în locul unde stăteam. Deplasându-mă în mijlocul camerei, în aerul obişnuit de acolo, era ca şi cum m-aş fi cufundat într-o vană cu apă rece. Iar Oxon şi Kraye ieşiseră.

Mi-am scos jacheta şi mi-am şters transpiraţia de pe faţă cu manşeta cămăşii. Înapoi de unde am plecat alimentarea cu apă.

Pompa *părea* că funcţionează. Nu erau fire libere, arăta neatinsă, cam unsuroasă, cam murdară. Din fericire, gândii, nu avariaseră pompa, blocaseră conducta la ieşirea din rezervor. Mi-am scos cravata şi cămaşa şi le-am pus lângă jachetă, pe duşumeaua murdară.

Capacul rezervorului ieşi destul de uşor şi apa, când am încercat-o, era totuşi fierbinte. Am băut puţină din palma făcută căuş. Alergătura şi căldura îmi făcuseră o sete cumplită şi, deşi aş fi preferat-o de la gheaţă, nicio apă n-ar fi putut fi mai curată, sau mai fără niciun gust, cu toate că nu eram omul care să fac fasoane la chestii din astea.

Mi-am cufundat braţul în apă, îngenunchind lângă rezervor. Cum nu era adânc decât de vreo jumătate de metru, i-am putut atinge fundul destul de uşor şi aproape imediat degetele mele care scotoceau au găsit şi au înhăţat un obiect care plutea liber. L-am scos afară.

Era un filtru dintr-a plasă fină care, fără îndoială, îşi avusese locul deasupra gurii de scurgere. Convins acum că la acest capăt fusese blocată conducta am băgat iar mâna în apă. Am găsit orificiul de scurgere şi l-am cercetat cu atenţie. N-am întâlnit niciun obstacol. Aplecându-mă mai mult, astfel încât umărul îmi intrase pe jumătate în apă, am împins două degete până unde am putut

ajunge pe gura conductei. N-am simţit nimic solid, dar părea să fie totuşi o bucată de sfoară. Era dificil s-o prinzi suficient de strâns între cele două degete ca s-o poţi trage cu forţă afară, dar, treptat-treptat, după o serie de mici smucituri, am reuşit să-i schimb poziţia.

În sfârşit, a ieşit atât de brusc încât aproape că m-am dezechilibrat. S-a auzit o gâlgâitură în gura de scurgere a rezervorului şi, din cealaltă parte a camerei, de la pompă, un ţăcănit strident.

Am scos mâna din apă să văd ce blocase conducta şi am privit uluit. Era un şoarece mare. Trăsesem de coada lui.

Sabotaj mascat perfect de un accident, gândii. Aceeaşi veche formulă. Era foarte puţin probabil ca un şoarece să se cufunde într-un rezervor, să găsească filtrul deplasat de la locul lui, cum nu se poate mai bine ca el să se fixeze chiar în gura conductei. Totuşi dovedeşte, dacă poţi, că treaba este imposibilă.

Am ascuns cu grijă mica creatură fiartă în spaţiul îngust dintre rezervor şi perete. Cu uşurare am observat că nivelul apei cobora încet, ceea ce însemna că pompa funcţiona corect iar boilerul va reveni curând, mai mult sau mai puţin, la normal.

Am mai aruncat ceva apă din rezervor ca să fac balta mai mare, dacă cumva Kraye sau Oxon şi-ar arunca iarăşi ochii pe aici şi am pus la loc capacul rezervorului. În timp ce-mi îmbrăcam jacheta, am urmărit cu ochii diverse conducte intrând şi ieşind din boiler. Conducta înfăşurată în pâslă, prin care vaporii erau trimişi spre calorifer. Coşul imens pentru gazele fierbinţi rezultate din arderea păcurii. Conducta de admisie de la pompă. Aparatul de măsurare a apei. Conducta de păcură. Trebuia să fie pe undeva o conductă de admisie a apei, atât pentru securitate, cât şi pentru menţinerea circuitului de vapori în partea de sus a boilerului.

Am găsit-o în cele din urmă. Aşezată paralel şi în spatele conductei ce venea de la pompă.

Alimentarea se făcea de la trei mici rezervoare aşezate în trepte, fixate, sus, pe perete. Filtre, recunoscui, astfel ca conducta principală de apă să nu transporte săruri minerale care să se sedimenteze pe boiler. Rezervoarele filtru erau alimentate de o conductă din care se ramifica una din conductele principale, care-şi avea propriul ei robinet.

Ajungând la el am încercat să-l învârt în sensul acelor de ceasornic. Nu s-a clintit. Conducta principală de apă era închisă. Mulţumit, am deschis-o din nou.

În cele din urmă, boilerul funcţionând normal, mi-am aruncat privirea spre aparatul de măsurare a apei. Nivelul se ridicase deja aproape ia jumătate. Între linia roşie şi linia neagră. Sperând din adâncul inimii ca Oxon să nu se întoarcă curând pentru un nou control, m-am îndreptat spre ieşire şi am stins lumina.

Nu era nimeni pe coridor. M-am strecurat pe uşă şi, înainte de a o închide complet, mi-am vârât mâna înapoi şi am aprins lumina din nou. Nu voiam ca Kraye să ştie că fusesem acolo.

Fără să mă dezlipesc de perete, am coborât încet de-a lungul coridorului spre capătul peluzei. Dacă depăşeam tribunele, mai erau şi alte clădiri în partea aceea care să-mi ofere o ascunzătoare. Grajdurile, vestiarele şi clădirile cu totalizatoarele[17], aşezate într-un cerc argintiu. Dincolo de acestea se întindeau obstacolele în linie dreaptă din finalul cursei şi, coborând mai departe, porţiunea acoperită cu scoarţă de stejar şi şoseaua care intersecta pista. Şi de-a lungul şoselei - bungalouri, oameni şi telefoane.

Cam aşa stăteau lucrurile când norocul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

Capitolul XVII

Abia făcusem doi paşi dincolo de barul spectatorilor de rând, când uşa se deschise şi lumina se revărsă afară, peste silueta mea în vârful picioarelor. În cele două secunde cât i-a trebuit lui Oxon să-şi dea seama ce avea în faţa ochilor, făcusem deja şase paşi în fugă spre ieşire. Strigătele lui au răsunat de-a lungul coridorului preluate de ecou şi amestecate cu altele venind cu mult mai din spate, dar tot speram că, dacă şi Kraye era în urma mea, mai aveam totuşi o şansă. Când mai aveam însă doar zece paşi până la ieşire, acolo apăru în grabă o altă figură atrasă de zgomot.

Am derapat, mai-mai să mă prăbuşesc, alunecând pe unul din căpăcelele metalice împrăştiate şi am dat buzna prin singura uşă posibilă, în acelaşi băruţel de mai înainte. Alergam împrăştiind căpăcelele în toate direcţiile, dar n-am mai ajuns la cealaltă uşă. Ea s-a deschis înainte de a apuca eu să fiu acolo: şi acesta a fost sfârşitul.

Doria Kraye stătea în faţa mea maliţioasă, triumfătoare. Era îmbrăcată ca la teatru, în pantaloni albi mulaţi şi o jachetă albă, scurtă, lucioasă. Părul negru îi cădea drept, iar faţa-i era, ca întotdeauna, de o frumuseţe fără cusur; şi, cu o hotărâre de nezdruncinat, ţinea în mâna-i elegantă, cu degete lungi, micul pistol automat de calibru 22, pe care-l văzusem în cutia de ciocolată de la fundul trusei ei de voiaj.

— Capăt de linie, bobocule, spuse ea. Rămâi exact unde eşti.

Am ezitat, gata-gata să-ncerc să dau buzna peste ea.

— Nu risca, spuse. Sunt un trăgător desăvârşit. N-aş da greş. Vrei o rotulă făcută pulbere?

Era lucrul pe care mi-l doream cel mai puţin. M-am întors încet. Trei bărbaţi înaintau în camera lungă. Kraye, Oxon şi Ellis Bolt. Toţi arătau obosiţi

deja de atâta goană şi gata să-şi ia revanşa aruncându-se asupra vânatului.

— Vrei să mergi, spuse Doria din spatele meu, sau preferi să fii târât?

Am ridicat din umeri.

— Merg.

Mi-era egal, oricum Kraye tot nu-şi putea ţine mâinile departe de mine. Când, urmând instrucţiunile Doriei, am trecut pe lângă el, mergând înapoi spre ieşirea în coridor, el m-a prins de jachetă, de la ceafă şi m-a pocnit peste picioare. I-am întors lovitura, dar nu cu mare eficienţă, de vreme ce imediat zăceam lungit pe duşumea. Nimic nu este mai cumplit decât să cazi pe căpăcele metalice, gândii cu scuzele de rigoare pentru Michael Flanders şi Donald Swann[18].

— Ridică-te, spuse Kraye.

Doria stătea lângă el cu pistolul îndreptat asupra mea.

Am făcut precum mi-a spus.

— Perfect, spuse Doria. Acum mergi de-a lungul coridorului şi intră în camera de cântărire. Şi, Howard, pentru numele lui Dumnezeu, aşteaptă până ajungem acolo, sau îl pierdem din nou. Umblă, bobocule. Mergi drept pe mijlocul coridorului. Dacă încerci ceva, te împuşc în picior.

N-aveam niciun motiv să n-o cred. Am mers pe mijlocul coridorului, cu ea prea aproape în spatele meu ca să mai existe vreo şansă de scăpare şi cu cei doi bărbaţi în ariergardă.

— Aşteaptă o clipă, spuse Kraye în dreptul camerei boilerului.

Lumina s-a revărsat afară amestecându-se cu celelalte lumini de la celelalte uşi de-a lungul coridorului, deja deschise.

— Ei? spuse Oxon.

— Este mai multă apă pe duşumea.

Părea încântat şi închise uşa fară să mai intre pentru o cercetare mai amănunţită. Se pare că norocul nu mă părăsise chiar de tot.

— Mişcă, spuse el.

L-am ascultat.

Camera de cântărire era la fel de mare şi la fel de goală ca întotdeauna. M-am oprit în mijlocul ei şi m-am întors. Cei patru stăteau aliniaţi privindu-mă şi nu mi-a plăcut deloc ce citeam pe feţele lor.

— Mergi şi aşază-te acolo, spuse Doria, indicându-mi locul cu mâna.

Am traversat camera şi m-am aşezat unde-mi arătase, pe scaunul cântarului. Acul se mişcă imediat pe cadran indicându-mi greutatea. Şaizeci. Eram vag interesat să aflu, aveam exact cu patru kilograme şi jumătate mai puţin decât atunci când călărisem ultima oară. Gloanţele ar rezolva orice problemă de greutate pentru un jocheu, reflectai.

Cei patru au venit mai aproape. Era o oarecare uşurare să văd că Fred nu era printre ei, dar numai într-o mică măsură. Kraye manifesta aceeaşi furie lividă pe care o avusese la Anysford cu douăsprezece zile în urmă. Şi atunci eu abia dacă-i insultasem soţia.

— Ţine-i braţele, îi spuse lui Oxon.

Oxon era unul din acei bărbaţi filiformi a căror forţă părea destul de redusă. Mă ocoli, se postă în spatele meu, îşi înfipse degetele în coatele mele și mi le trase spre spate. Concentrat, Kraye mă lovi de câteva ori peste faţă.

— Unde sunt celelalte? spuse el.

— Ce? zisei eu abia perceptibil.

— Negativele.

— Care negative?

Mă lovi din nou şi-l duru propria mână. Scuturând-o şi frecându-şi articulaţiile degetelor, spuse:

— Ştii despre ce negative este vorba. De la pozele pe care le-ai făcut hârtiilor mele.

— O, acelea.

— Acelea.

Mă lovi din nou, dar cu mai mică intensitate.

— La birou, murmurai.

— Încercă o lovitură cu podul palmei să-şi salveze articulaţiile.

— Birou, spusei.

Acum lovi cu mâna ştângă, dar a fost destul de neîndemânatic. După asta îşi supse degetele şi-şi păstră mâinile departe de faţa mea.

Bolt vorbi pentru prima dată. Cu o voce de a cărei frumuseţe era conştient.

— Fred nu le-ar fi scăpat, mai ales că n-aveau de ce să fie ascunse. El este mult prea meticulos.

Dacă lui Fred nu i-ar fi putut scăpa, atunci bombele fuseseră pură câinoşenie. Am lins interiorul buzei ce-mi crăpase şi m-am gândit la ce mi-ar fi plăcut să-i fac lui Fred.

— Unde anume la birou? spuse Kraye.

— Masă.

— Loveşte-l, spuse Kraye. Mă dor mâinile.

Bolt a făcut un pas, dar asta nu era o treabă pe genul lui.

— Încearcă cu ăsta, spuse Doria oferindu-i pistolul dar, din fericire, era prea mic ca să-l poată ţine ca lumea.

Oxon îmi eliberă coatele, înaintă şi mă privi în faţă.

— Dacă este hotărât să nu-ţi spună, n-ai să scoţi nimic de la el în felul ăsta, zise.

— V-am spus, zisei eu.

— De ce nu? întrebă Bolt.

— Pe voi vă doare mai mult decât pe el. Şi, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, n-o să obţineţi nimic de la el.

— Nu fi tâmpit, spuse Doria batjocoritoare. E atât de pricăjit.

Oxon râse strepezit.

— Dacă Fred a spus aşa, înseamnă că negativele n-au fost la birou, afirmă Bolt din nou. Nici în apartamentul lui. Şi nici nu le-a adus cu el. Sau, cel puţin, n-au fost în bagajul de la hotel.

L-am privit cu coada ochiului, a unui ochi care începuse să se umfle. Şi dacă nu mă pripeam să le

spun să-l scoată din camera mea de la hotel, gândii înciudat, el n-ar fi venit cu maşina la porţile hipodromului, exact la momentul cel mai nepotrivit. Dar n-aveam cum să prevăd şi faptul era deja consumat.

— N-au fost nici în maşina lui, spuse Doria. Dar era ăsta, în schimb.

Îşi băgă mâna în buzunarul ei alb, lucios şi scoase minusculul meu aparat de fotografiat. Kraye i-l luă, deschise cutia şi se uită înăuntru. Venele de la gât şi tâmple i se congestionară. Cu o furie paroxistică aruncă mica jucărie neagră în perete cu o lovitură ce-o făcu ţăndări.

— Şaisprezece milimetri, spuse el feroce. Lui Fred probabil că i-au scăpat.

Bolt spuse cu încăpăţânare:

— Fred ar găsi şi acul în carul cu fân. Iar filmele acelea n-aveau de ce să fie ascunse.

— Ar putea să fie în buzunarul lui, sugeră Doria.

— Scoate-i haina, spuse Kraye. Ridică-te.

M-am ridicat şi platforma cântarului s-a clătinat sub picioarele mele. Oxon mi-a tras haina-n jos de mâneci şi i-a pasat-o lui Kraye. El şi-a vârât mâinile în buzunarele mele de la pantaloni. În cel din dreapta a găsit legătura de chei false.

— Stai jos, spuse.

Am făcut întocmai cercetând cu dosul palmei contuziile de pe faţă. Putea să fie mai rău, gândii resemnat, mult mai rău. Aş fi norocos dacă totul s-ar reduce la asta.

— Ce sunt alea? întrebă Doria curioasă, luând colecţia zornăitoare de la Oxon.

Kraye i le smulse din mână şi le aruncă după aparatul de fotografiat.

— Chei false, spuse furios. Cele pe care le-a folosit ca să-mi deschidă valizele.

— Nu văd cum putea cu acea… acea… gheară, spuse Doria. Se uită spre ea cum îmi zăcea în poală.

Frumoasă înlănţuire de batjocuri, dar venea cu o săptămână prea târziu. Mulţumită Zannei Martin,

învăţasem, în cele din urmă, să trăiesc având această gheară. Am lăsat-o acolo unde era.

— Doria, spuse Bolt calm, eşti atât de drăguţă să mergi în apartament să aştepţi telefonul lui Fred? Poate că deja a găsit ceea ce căutăm la Aynsford.

Am întors capul şi l-am surprins privind direct spre mine, evaluându-mă. Avea o detaşare în ochi, o împietrire în trăsăturile-i rotunjite; şi am început să mă întreb dacă indiferenţa lui flegmatică nu s-ar putea dovedi, în cele din urmă, mult mai greu de mânuit decât furia lui Kraye.

„Aynsford”, repetai pentru mine. M-am uitat la ceas. Dacă Fred luase bombele la Aynsford, până acum treaba probabil că fusese deja făcută. Unul acolo, patru aici de faţă. Cinci cu toţii deci, nu patru. Nu mă gândisem la Doria ca la un partener activ, egal cu ceilalţi. Greşeala mea.

— Nu vreau să mă duc, spuse Doria, rămânând unde se afla.

Bolt ridică din umeri.

— N-are importanţă. Cred că negativele nu sunt la Aynsford, pentru că ideea că Fred le-ar putea căuta acolo nu l-a înspăimântat pe Halley câtuşi de puţin.

Gândul la ce-ar putea face Fred la Aynsford sau chiar lui Charles nu-i neliniştea pe niciunul din ei. Dar mai mult decât asta, mie nu-mi plăcea modul cum raţiona Bolt. În împrejurările de faţă, un adversar cu mintea lucidă era ceva de care mă puteam lipsi.

— Trebuie să le obţinem, spuse Kraye foarte agitat. Trebuie. Sau să fim siguri, dincolo de orice dubiu, că au fost distruse. Apoi către Oxon Ţine-i din nou braţele.

— Nu, spusei trăgându-mă înapoi tremurând.

— A, asta-i mai bine. Ei?

— Au fost la birou.

Îmi simţeam gura încleştată.

— Unde?

— În biroul domnului Radnor, cred.

Se uita scrutător la mine, ochii i se îngustaseră, furia, pe jumătate stăpânită, cântărind dacă-i spuneam adevărul sau nu. El categoric nu se putea duce la birou să se convingă.

— Au fost, spuse deodată Bolt.

— Ce? întrebă Kraye neliniştit.

— Au fost, zise Bolt. Halley a spus „Au fost" Negativele *au fost* la birou. Acum asta-i foarte interesant într-adevăr, nu crezi?

Oxon spuse:

— Nu văd de ce.

Bolt veni mai aproape de mine şi mă străpunse cu privirea. Nu i-am întâlnit ochii dar indiferent ce a putut citi pe faţa mea tumefiată, l-a încântat.

— Cred că ştie despre bombe, spuse în cele din urmă.

— Cum? întrebă Doria.

— Sunt înclinat să cred că i s-a spus la hotel. Cei din Londra probabil că au încercat să ia legătura cu el. Da. Cred că trebuie s-o luăm că atare, că ştie despre bombe.

— Şi care-i diferenţa? întrebă Oxon.

Kraye ştia.

— Înseamnă că el crede că este în siguranţă dacă spune că negativele erau la birou, pentru că nu putem dovedi că nu erau.

— Au fost, insistai eu arătându-mă foarte neliniştit.

Bolt îşi ţuguie buzele umede.

— Cât de deştept este Halley? întrebă el.

— A fost jocheu, spuse Oxon plat, de parcă asta automat ar fi însemnat un coeficient de inteligenţă de 70.

Bolt spuse

— Dar l-au angajat la firma Hunt Radnor.

— Ţi-am explicat mai înainte, spuse Oxon liniştit. Am întrebat diverşi oameni despre asta. Radnor l-a luat consilier, dar niciodată nu i-a dat nimic special de făcut şi, dacă nici asta nu arată că nu e mare lucru de capul lui, nu ştiu ce altceva ar

putea arăta. Toată lumea ştie că slujba lui era doar de formă. Sună perfect dar, de fapt, nu înseamnă nimic. Destul de des se dau slujbe de acest gen jocheilor de vârf când se retrag. Nimeni nu se aşteaptă de la ei să facă cine ştie ce, doar numele lor este folositor pentru o vreme. Când renumele s-a dus, li se dau papucii.

Toate aceste lucruri prea adevărate, spuse atât de concis, m-au deprimat aproape la fel de mult ca perspectivele mele imediate.

— Howard? zise Bolt.

— Nu ştiu, spuse Kraye tărăgănat. Nu m-a impresionat câtuşi de puţin cu deşteptăciunea lui. Ba chiar din contră. Sunt de acord că a făcut fotografiile acelea, dar probabil ai dreptate crezând că habar n-are de ce ţinem ca ele să fie distruse.

Asta, de asemeni, era zguduitor de exact. Atât cât îmi putusem da seama, fotografiile nu dovedeau nimic concludent, afară doar că Kraye cumpărase acţiuni Seabury sub diverse nume cu ajutorul lui Bolt. Kraye şi Bolt nu puteau fi urmăriţi pentru asta. Ba mai mult, tot executivul Seabury văzuse fotografiile la şedinţa din dimineaţa aceea, aşa că conţinutul lor nu mai era un secret.

— Doria? spuse Bolt.

— Este o mică târâtură slugarnică care spionează dar, dacă ar fi deştept, n-ar sta unde se găseşte.

Nici la asta nu puteam aduce contraargumente. Fusese aproape cert tot timpul că Kraye primea ajutor de la cineva care lucra la Seabury, dar chiar şi după ce aflasem despre colaborarea nedorită a lui Brinton, directorul tehnic de la hipodromul Dunstable, continuasem să presupun că cel care îl ajutase la Seabury era unul din muncitori. La Oxon nu mă gândisem nicio fracţiune de secundă, pentru că părea complet lipsit de raţiune ca să fie el. Să distrugă chiar el hipodromul unde lucra, după ce părăsise o slujbă ca a lui! Pentru că patruzeci de ani în armată pentru un fost căpitan nu erau o bagatelă la care să renunţi chiar atât de uşor. Cum, în mod

cert, nu avea nicio tară psihică asemeni lui Brinton, n-avea prin ce să fie şantajat să facă ceva împotriva voinţei lui. L-am considerat stupid şi arogant, dar nu escroc. Aşa cum a spus Doria, dacă aş fi fost suficient de deştept ca să-l suspectez pe el, n-aş fi stat unde eram acum.

Bolt continua să discute despre mine de parcă n-aş fi fost acolo şi de parcă hotărârea la care trebuia să se ajungă ar avea consecinţe obişnuite, de zi cu zi.

Spuse:

— Poate că voi toţi aveţi dreptate, dar părerea mea este alta, pentru că, din momentul în care Halley şi-a făcut apariţia pe scenă, totul merge anapoda. El a fost cel care l-a convins pe lordul Hagbourne ca hipodromul să fie reparat şi tot el a găsit oglinda imediat ce a fost instalată. Eu l-am luat fără nicio ezitare, când a venit la mine, drept ceea ce mi-a spus că este - un vânzător într-un magazin. Voi doi l-aţi luat drept un nenorocit de parazit fără nicio importanţă. Toate acestea, laolaltă cu faptul că el ţi-a deschis valizele şi-a făcut fotografii bune, clare, cu un aparat în miniatură, se adună într-un singur lucru pentru mine. Profesionalism. Chiar felul cum stă acolo, fără să spună nimic, înseamnă profesionalism. Amatorii îţi spun nume şi încearcă să te impresioneze cu cât de multe ştiu. Tot ceea ce a spus este că negativele erau la birou. Cred că ar trebui să uităm toate impresiile anterioare despre el şi să-l considerăm doar ca venind de la Hunt Radnor.

Au reflectat la asta cam cinci secunde. Apoi Kraye spuse:

— Trebuie să fim siguri în privinţa negativelor.

Bolt a încuviinţat din cap.

Dacă raţiunea nu-mi spusese ce avea de gând Kraye să-mi facă, zâmbetul soţiei lui a făcut-o. Mi s-a înfiorat carnea pe mine.

— Cum? spuse ea plină de interes.

Kraye îşi examină articulaţiile zdrelite.

— N-ai s-o afli de la el, spuse Oxon. Nu în felul acesta. N-ai nicio şansă.

— De ce nu? spuse Bolt.

În loc să răspundă, Oxon se întoarse spre mine:

— Câte curse ai făcut cu oasele rupte?

Nu i-am răspuns. Oricum, nu-mi puteam aminti.

— Asta-i ridicol, spuse Doria dispreţuitoare. Cum ar fi putut?

— Foarte mulţi o fac, spuse Oxon. Şi sunt sigur că el n-a fost o excepţie.

— Prostii, spuse Kraye.

Oxon îşi clătină capul.

— Clavicule, coaste, braţe, ei călăresc cu oricare din ele rupte, dacă reuşesc să-i facă pe proprietari şi antrenori să nu afle.

De ce nu putea să tacă? gândii plin de mânie. El făcea lucrurile cu mult mai rele; de parcă n-ar fi recurs la destule deja.

— Vrei să spui, zise Doria cu o plăcere de care ţi se făcea greaţă, că el poate să îndure foarte mult?

— Nu, spusei. Nu. Suna ca, o justificare, exact ceea ce era. Poţi călări cu oase rupte numai dacă ele nu dor.

— Trebuie să doară, spuse Bolt rezonabil.

— Nu, spusei. Nu totdeauna.

Era adevărat, dar ei nu credeau.

— Negativele au fost la birou, spusei disperat. La birou.

— Este înspăimântat, spuse Doria încântată.

Şi asta de asemeni era adevărat O coardă a lui Kraye fusese atinsă. El îşi aminti de Aynsford.

— Ştim unde poate să-l doară cel mai tare, spuse el. Mâna aceea.

— Nu, spusei îngrozit.

Toţi au zâmbit.

Trupul mi-a fost inundat de o teamă ce n-o mai puteam controla. Rănirile la curse erau una - ele erau rapide, neaşteptate şi făceau parte din meserie.

Să stai şi să aştepţi şi să ştii că o parte din tine, care deja ţi-era o povară, urma să fie torturată

dincolo de orice limită de suportabilitate era cu totul altceva. Instinctiv, mi-am acoperit faţa cu braţul să nu-i las să vadă că-mi era teamă, dar probabil că fusese prea evident.

Kraye râse batjocoritor.

— Aşa că iată-ţi-l pe bravul, deşteptul domn Halley! Nu ne va trebui mult ca să obţinem adevărul.

— Ce păcat! spuse Doria.

*

*   *

Au lăsat-o stând în picioare în faţa mea, ţinând micul pistol în mâna cu unghii roz, care nu-i tremura, iar ei au plecat să cotrobăie după ustensilele necesare. Am calculat distanţa până la uşă, să fi fost vreo nouă metri, şi m-am întrebat dacă şansa unui glonţ nu era de preferat faţă de ceea ce urma să se întâmple rămânând unde mă aflam.

Doria îmi urmări nehotărârea amuzată.

— Doar încearcă, bobocule. Doar încearcă.

Citisem că spre a împuşca fără greş cu un pistol automat îţi trebuie multă îndemânare şi practică. Era posibil ca siguranţa Dorei să vină doar din sentimentul puterii ce ţi-l dădea posesiunea unei arme şi ea să nu ştie să ţintească. Pe de altă parte, ea îl ţinea sus, cu braţul aproape perfect întins şi foarte aproape de locul în care putea lua linia de ochire. Cântărind, am hotărât că afirmaţia ei de a fi un trăgător desăvârşit avea prea multe probabilităţi ca să risc.

Era păcat că Doria avea un suflet atât de viciat într-un trup atât de frumos. Părea veselă şi atrăgătoare în hainele ei albe de la casa Courreges, abordând un zâmbet care părea cald şi prietenos, dar care prezenta tot atâta siguranţă precum căscatul unui piton. Era soţia ideală pentru Kraye, gândii. A patra, a cincea, a şasea oară, în sfârşit, norocos. Îşi găsise exact perechea complementară.

Dacă Kraye reuşise, poate că într-o zi şi eu… dar eu nu ştiam nici dacă aveam să văd ziua de mâine.

Mi-am dus dosul palmei la ochi. Toată faţa mă durea, mi se umflase, îmi înţepenise şi începuse să mă cuprindă durerea de cap. Am hotărât că, dacă aveam să scap din asta, n-am să mai încerc niciodată meseria de detectiv. Făcusem un adevărat talmeş-balmeş din ea.

Bărbaţii s-au întors, Oxon din camera arbitrilor, trăgând după el un scaun de lemn cu braţe şi spătar, Kraye şi Bolt din vestiarul jocheilor cu un vătrai de la sobă, lung de un metru şi frânghia pe care fuseseră puşi pantalonii uzi la uscat. Mai erau câteva cârlige de rufe agăţate pe ea.

Oxon puse scaunul cam la un metru sau doi de mine şi Doria mişcă arma o fracţiune să-mi indice că trebuie să mă aşez pe el. Nu m-am mişcat.

— Dumnezeule, spuse ea dezamăgită, într-adevăr eşti un vierme, exact ca la Aynsford. Paralizat de frică.

— Nu este vânzător într-un magazin, spuse Bolt tăios. Şi nu uita asta.

Nu i-am aruncat nicio privire. Dacă n-ar fi fost el şi refuzul lui de a accepta imaginea atât de folositoare, creată de Charles, a unui Halley complet lipsit de importanţă, poate că n-ar fi trebuit să fac faţă prezentei situaţii.

Oxon îmi trase un ghiont în umăr.

— Mişcă, spuse el.

Mă ridicai fără chef şi coborâi de pe cântar. Stăteau toţi ciorchine în jurul meu. Kraye întinse o mână, şi-o înfipse în cămaşa mea şi mă împinse în scaun. El, Bolt şi Oxon se distrau ca pe vremuri legându-mi braţele şi picioarele de echivalentele lor de lemn cu sfoara de întins rufe. Doria privea fascinată.

Mi-am amintit plăcerile ei destul de bizare.

— N-ai vrea să schimbăm locurile? spusei obosit.

N-am înfuriat-o. A zâmbit uşor, şi-a pus pistolul în buzunar, s-a aplecat şi m-a sărutat lung şi apăsat pe gură. Mi s-a făcut silă. Când, în sfârşit, s-a îndepărtat, avea o urmă din sângele meu pe buză. Şi-a şters-o cu mâna şi apoi a lins-o căzută pe gânduri. Avea privirea înceţoşată şi languroasă de parcă trecuse printr-o experienţă erotică deosebită. Îmi venea să vomit.

— Ei, spuse Kraye, Unde sunt?

Părea că nu-l deranjase faptul că soţia lui mă sărutase. O înţelegea, fireşte.

M-am uitat cum legaseră frânghia, strâns, de jur împrejurul braţului meu stâng, lăsând încheietura mâinii liberă şi palma căzută în jos. Mâna deci, gândii. Oricum, la ce mai era bună o mână cu care nu mai puteam face nimic?

M-am uitat pe rând la feţele lor. Doria - transportată. Oxon - uşor surprins. Kraye - plin de el, cu muşchii încordaţi. Şi Bolt - calculând suspicios. Nici urmă de îndurare pe feţele lor.

— Unde sunt? repetă Kraye ridicându-şi braţul.

— La birou, spusei neajutorat.

Îmi lovi încheietura mâinii cu vătraiul. Sperasem că ar putea cel puţin să-ncerce să fie subtil, dar îşi folosi toată puterea şi cu această singură lovitură se alese praful de tot concursul de tir. Vătraiul răzbătu prin piele. Oasele trosniră ca nişte surcele.

N-am urlat, doar pentru că n-am mai avut suficientă respiraţie s-o fac. Înainte de acest moment aş fi zis că ştiam totul despre durere, dar se pare că întotdeauna mai ai câte ceva de învăţat. Sub pleoapele mele închise lumea deveni galbenă şi gri precum soarele care străluceşte prin ceaţă şi fiecare centimetru din pielea mea începu să transpire. Niciodată nu mi se întâmplase ceva similar. Era prea mult, mult prea mult. Nu mai puteam suporta.

— Unde sunt? spuse Kraye din nou.

— Nu mai… spusei. Nu mai da. Cu greu mai puteam vorbi.

Doria suspină adânc.

Am întredeschis ochii, capul îmi căzu fără vlagă pe spate, prea greu ca să-l ţin ridicat. Kraye zâmbea încântat de eforturile lui. Lui Oxon parcă-i venea să vomite.

— Ei? spuse Kraye.

Înghiţii, ezitând totuşi.

Puse vârful vătraiului pe încheietura făcută zob, plină de sânge, şi izbi violent. Parcă fusese un şoc electric care s-a propagat în sus, de-a lungul braţului, în cap şi apoi jos, spre degetele de la picioare. Sudoarea îmi lipea cămaşa de piept şi pantalonii de picioare.

— Nu mai… spusei. Nu mai…

Era o bolboroseală; o capitulare; o rugă.

— Haide atunci, spuse Kraye şi ridică vătraiul din nou.

Le-am spus. Le-am spus unde să se ducă.

Capitolul XVIII

Au hotărât ca Bolt să meargă să aducă negativele.

— Ce este locul acesta? zise el.

Nu recunoscuse adresa.

— Casa a… a… unei prietene.

Privi liniştit sudoarea care mi se prelingea-n şiroaie pe faţă. Gura mi se uscase. Îmi era foarte sete.

— Spune-i… că eu te-am trimis, bolborosii printre respiraţii întretăiate. Eu… am rugat-o… să le păstreze… Ele… sunt cu… diverse alte lucruri… Pachetul… pe care-l vreţi… are un nume pe el… ceva de film… Jigoro… Kano.

— Jigoro Kano. Perfect, spuse Bolt însufleţit.

— Daţi-mi… spusei, puţină morfină.

Bolt râse:

— După toate necazurile pe care ni le-ai făcut? Chiar dacă aş avea, nu ţi-aş da. Poţi să stai acolo şi să transpiri până crăpi.

Gemeam. Bolt zâmbi încântat.

— Am să te sun imediat ce am negativele, îi spuse lui Kraye. Apoi putem decide ce vom face cu Halley. Pe drum am să mă mai gândesc la asta.

După ton, probabil că discutaseră diverse variante, fără să ajungă la o hotărâre finală.

— Bun, spuse Kraye. Vom aştepta telefonul tău în apartament.

S-au îndreptat spre uşă. Oxon şi Doria au rămas în urmă, Doria pentru că nu-şi putea smulge ochii fascinaţi, dilataţi, de la mine, iar Oxon din motive mai practice.

— Chiar ai de gând să-l lași aici? întrebă ea surprinsă.

— Da. De ce nu? spuse Kraye. Haide, Doria dragă. Ce-a fost mai nostim s-a terminat.

Deloc încântată, l-a urmat, de asemeni şi Oxon.

— Putină apă, spusei. Vă rog.

— Nu, spuse Kraye.

Au ieşit pe uşă, pe lângă el, unul câte unul. Chiar înainte de a o închide, îmi aruncă o ultimă privire, un amestec de triumf, mulţumire şi cruzime satisfăcută. Apoi a stins toate luminile şi a plecat.

Am auzit o maşină pornind şi îndepărtându-se. Bolt îşi vedea de drum. Afară noaptea era întunecată. Întunericul mă împresură ca o a patra dimensiune. Cum liniştea se făcuse şi mai adâncă, ascultam zumzetul scăzut al boilerului, care funcţiona în siguranţă dincolo, de cealaltă parte a zidului. Cel puţin, gândii, nu trebuia să-mi mai fac griji și cu asta. Infimă, infimă consolare.

Spătarul scaunului îmi ajungea doar până la umeri, nu-mi puteam sprijini capul pe el. Mă simţeam obosit de moarte. Nu suportam nicio mişcare fiecare muşchi al corpului meu părea să aibă o legătură directă cu încheietura mâinii stângi şi o uşoară flexare a piciorului drept îmi tăia respiraţia. Voiam să mă întind. Voiam o băutură rece. Să beau pe săturate. Voiam să leşin. Am continuat să stau în scaun, treaz de-a binelea, cu un cap care mă durea şi cântărea o tonă şi un braţ care nu meritase toată nenorocirea.

M-am gândit la Bolt ajungând în faţa uşii Zannei Martin şi aflând că propria lui secretară mă ajutase. M-am întrebat pentru a suta oară ce avea să facă: dacă o va lovi. Biata domnişoară Martin, pe care viaţa şi aşa o rănise destul.

Nu numai pe ea, gândii. În acelaşi dosar era scrisoarea pe care Mervy Brinton o scrisese pentru mine. Dacă Bolt avea s-o vadă, lui Mervyn Brinton îi va trebui gardă personală tot restul vieţii.

M-am gândit la oamenii care suportaseră loviturile şi brutalităţile naziştilor şi ale japonezilor şi nu rareori muriseră fără să-şi trădeze secretele. M-am gândit la atrocităţile care încă se întâmplă în întreaga lume şi la uşurinţa cu care omul îşi poate zdrobi semenul. În Algeria, se spune că se

petrecuseră lucruri de necrezut. Dar în închisorile Africii, cine ştie?

Prea tânăr pentru cel de al doilea război mondial, în siguranţă într-o societate tolerantă, n-aş fi crezut că am s-ajung vreodată la un asemenea test. Să sufăr sau să vorbesc. Dilemă care străbate timpurile până în antichitate. Mulţumită lui Kraye, acum o cunoscusem, şi eu direct, nu prin intermediari. Datorită lui Kraye, n-am înţeles cum poţi să-ţi duci taina în mormânt.

*

*   *

Am reflectat. Voisem să mai călăresc pe hipodromul Seabury şi să mă întorc în camera de cântărire şi să mă aşez pe cântar; şi le făcusem pe toate.

*

*   *

Am reflectat: cu două săptămâni în urmă, nu mă puteam despărţi de trecut. Mă agăţam de prea multe ruine, ruinele mariajului meu şi cariera mea hipică şi mâna care nu-mi mai era de folos. Acum erau duse, pentru totdeauna, toate. Nu mai rămăsese nimic de care să mă agăţ. Şi fiecare amintire palpabilă a vieţii mele fusese aruncată în aer de o bombă cu exploziv plastic.

Dar refuzam să mă gândesc la ceea ce încă-mi mai putea face Kraye în următoarele câteva ore.

*

*   *

Bolt plecase de multă vreme când, în sfârşit, Kraye s-a întors. Îmi păruse cât o jumătate de veşnicie, dar chiar şi aşa, nu eram deloc grăbit s-o sfârşesc.

Kraye aprinse luminile. El şi Doria stăteau în prag uitându-se la mine.

— Eşti sigur că mai este timp? zise Doria.

Kraye încuviinţă din cap, privindu-şi ceasul.

— Dacă suntem rapizi.

— Nu crezi că ar trebui să aşteptăm până sună Ellis? spuse ea. S-ar putea ca el să se fi gândit la ceva mai bun.

— Deja întârzie, spuse Kraye neliniştit.

Era clar că se contraziceau de o bucată de vreme.

— El trebuia să fi sunat până acum. Dacă avem de gând să facem asta, nu mai putem aştepta.

— Bine, ridică ea din umeri. Merg să mă uit.

— Fii atentă. Nu intra înăuntru.

— Nu, spuse ea. Nu mă bate la cap.

Amândoi au venit spre mine. Doria mă privi cu interes şi i-a plăcut ce-a văzut.

— Arată îngrozitor, nu-i aşa? Exact ce-i trebuie.

— Eşti o creatură umană? spusei.

O licărire de conştiinţă îi străbătu faţa frumoasă, ca şi cum adânc, în străfunduri, într-adevăr ştia că tot ce o bucurase în noaptea asta era un păcat şi era obscen, dar era prea subjugată ca să mai existe vreo cale de întoarcere.

— Să te ajut? îl întrebă pe Kraye fără să-mi răspundă.

— Nu. Mă descurc. El nu e foarte greu.

Privi cu un zâmbet cum soţul ei apucase spătarul scaunului pe care stăteam şi începuse să-l tragă pe duşumea spre perete. Hurducăturile erau de nesuportat. Începusem să ameţesc din cauza efortului de a nu urla. Dacă o făceam, nu era nimeni pe aproape să mă audă. Cei câţiva flăcăi de la grajduri, rămaşi aici peste noapte, adormiţi buştean, erau la trei sute de metri distanţă. Nu erau decât soţii Kraye, pe care asta i-ar fi încântat.

Doria îşi linse buzele ca la un festin;

— Du-te, spuse Kraye. Grăbeşte-te.

— Of, bine, încuviinţă ea mânioasă şi ieşi pe coridor.

Kraye terminase să mă târască prin cameră; întoarse scaunul ca să fiu cu faţa la perete şi cu genunchii aproape proptiţi în zid, iar el rămase în spatele meu, respirând adânc din cauza oboselii.

De cealaltă parte a peretelui, boilerul vâjâia domol. Se putea auzi mult mai clar de aici. Ştiam că nu va urma nicio explozie devastatoare, nu cărămizi în zbor, nu vapori ucigaşi de care să-ţi fie teamă. Şi totuşi, nisipul din clepsidră se scurgea cumplit de repede.

Doria se întoarse şi spuse cu o voce nedumerită:

— Înţelesesem de la tine că trebuie să fie apă peste tot, în partea aceea a coridorului.

— Exact.

— Ei bine, nu este. Nicio picătură. M-am uitat şi-n camera boilerului şi este la fel - complet uscat.

— Nu se poate. Sunt aproape trei ore de când începuse să se reverse. Oxon ne-a avertizat că acum trebuie să fie gata să explodeze. Probabil că te-ai înşelat.

— Nu m-am înşelat, insistă ea. Mi se pare că totul e-n perfectă stare.

— Nu poate fi.

Vocea lui Kraye era tăioasă. Ieşi într-o fugă să se asigure cu propriii-i ochi şi se întoarse şi mai repede.

— Ai dreptate. Merg să-l aduc pe Oxon. Eu nu ştiu cum, funcţionează afurisitele astea.

Ieşi direct pe uşa principală şi-i auzii paşii alergând. Nu era nicio urgenţă, în afară de propria lui mânie. M-am cutremurat.

Doria nu era suficient de sigură de starea boilerului ca să-şi mai piardă timpul lângă mine, ceea ce era aproximativ primul lucru într-adevăr bun petrecut toată noaptea. Nici n-a găsit că ceafa mea ar merita să i se vorbească: ei îi plăcea să-şi vadă nenorociţii agitându-se. Probabil că-şi pierduse apetitul, acum că lucrurile mergeau prost. Aşteptă neliniştită lângă uşă, jucându-se cu clanţa, ca să se întoarcă Kraye.

Oxon veni cu el şi amândoi alergau. Au traversat în goană camera de cântărire şi au ieşit pe coridor.

Oricum, mare lucru nu-mi mai rămăsese. O mândrie făcută zdrenţe şi timp, poate, cât să le agăţi

de un catarg.

Cei doi bărbaţi au intrat încet în cameră şi s-au îndreptat spre mine. Kraye a înhăţat scaunul şi l-a rotit violent. Camera de cântărire era liniştită, imperturbabilă. Nu era decât întunericul care pătrundea prin ferestre. Atât.

M-am uitat la faţa lui Kraye şi mai bine n-aş fi făcut-o. Era albă şi împietrită de furie. Ochii-i erau două pete negre.

Oxon ţinea şoarecele în mână.

— Trebuie să fi fost Halley, zise el, de parcă ar fi mai spus-o înainte. Nu poate fi nimeni altcineva.

Kraye îşi puse mâna dreaptă peste stânga mea şi, sistematic, începu să-şi ia revanşa. După trei lungi minute am leşinat.

*

*   *

M-am agăţat de întuneric încercând să-l înfăşor în jurul meu ca o pătură şi el, cu încăpăţânare, se făcea din ce în ce mai subţire, tot mai subţire, din ce în ce mai zgomotos şi tot mai dureros, până ce n-am mai putut să neg că nu mă întorsesem iarăşi la viaţă.

— Ochii mi s-au dezlipit împotriva voinţei mele.

Camera de cântărire era plină de lume. Oameni în uniforme de culoare închisă. Poliţişti. Poliţişti intrând pe fiecare uşă. Lumini galbene scânteietoare, strălucind după atâta vreme prin ferestre. Poliţişti tăind cu grijă sfoara din jurul mădularelor mele de plumb.

Kraye şi Doria şi Oxon păreau mai mici, înconjuraţi de oamenii în uniforme albastre. Doria, în splendidul ei costum alb, încerca instinctiv şi fără succes să cocheteze cu cei care o ţineau în captivitate. Oxon, tulburat până-n măduva oaselor, privea pentru prima oară drept în faţă realitatea.

Furia lui Kraye nu se domolise. Se holba plin de mânie prin cameră. Striga, luptându-se eu braţele puternice care-l imobilizau.

— Unde l-ai trimis? Unde l-ai trimis pe Ellis Bolt?

— A, domnul Potter, spusei într-o bruscă oază de linişte. Domnule Wilbur Potter. N-ai decât s-o afli. Dar nu de la mine.

Capitolul XIX

Bineînţeles că am terminat acolo unde începusem, lungit pe spate, într-un spital. Dar nu pentru multă vreme, de data asta. Aveam o cameră plăcută, însorită, cu vedere spre marea ce se zărea în depărtare, câteva surori extrem de drăguţe şi un întreg şuvoi de vizitatori. Chico a venit primul, imediat ce i-au dat drumul, într-o după-amiază de duminică.

Zâmbi în jos spre mine.

— Arăţi ca dracu.

— Mulţumesc foarte mult.

— Doi ochi vineţi, o buză numai coji, o faţă galben - stacojie şi o barbă de trei zile. Fascinant.

— Se pare că da.

— Vrei să te uiţi? întrebă ridicând o oglindă de mână de pe noptieră.

Am luat oglinda şi m-am privit. Nu exagerase. Aş fi fost bun pe genericul unui film de groază. Oftând, am spus:

— Categoric, foarte potrivit într-un film interzis persoanelor sub optsprezece ani.

Râse şi puse oglinda la loc. Faţa lui încă mai purta semnele încăierării. Sprânceana se vindeca, dar vânătaia se închisese întunecată pe tot obrazul.

— Camera asta este mai bună decât cea pe care ai avut-o la Londra, remarcă el plimbându-se către fereastră. Şi miroase rezonabil. Pentru un spital, vreau să spun.

— Fă-mi un rezumat rapid a ceea ce s-a mai întâmplat, spusei.

— Mi-au zis să nu te obosesc.

— Nu fi catâr.

— Eşti dat naibii de şugubăţ, mătăluţă, din câte s-ar părea.

— Depinde de cum o iei, încuviinţai liniştit.

— O, sigur, sigur.

— Chico, dă-i drumul, pledai. Haide.

— Ei bine, stăteam cuminte în fotoliul lui Radnor, cu telefonul într-o parte şi cu nişte sandviciuri cu pui destul de bune, de cealaltă parte, visând la o blondă deloc năzuroasă cu care mă distram de minune, când a sunat soneria de la intrare. Zâmbi. M-am ridicat, mi-am întins oasele şi m-am dus să deschid. M-am gândit că puteai să fii tu, întors în cele din urmă şi neavând unde dormi. Ştiam că n-avea cum să fie Radnor, numai dacă nu-şi uitase cumva cheile. Şi cine altcineva ar fi sunat la uşa lui la ora două noaptea? Dar era tipul acela gras, stând în prag, în costumul lui cu dungi foarte mărunte, spunând că l-ai trimis tu.

„Intră atunci”, i-am spus căscând cu gura până la urechi. A intrat şi l-am condus în aşa-zisul birou al lui Radnor, unde stătusem eu.

„Sid te-a trimis?“, l-am întrebat eu. „Pentru ce?“ A spus că înţelesese că prietena ta locuia aici. Doamne, bătrâne, să nu încerci vreodată să-ţi închizi gura rapid în toiul unui căscat. Eu aproape că mi-am dislocat maxilarele. Ar putea s-o vadă, a zis el. Îi părea rău că era atât de târziu, dar era extrem de important.

„Ea nu este aici“, i-am spus. „Este plecată pentru câteva zile. Vă pot ajuta cu ceva?“

„Cine eşti?“ a zis el privindu-mă din cap până-n picioare.

I-am spus că eram fratele ei. A aruncat o privire destul de ascuţită spre sandviciurile şi cartea pe care începusem s-o citesc, care căzuse pe covor, îşi putea da seama că fusesem adormit, aşa că a părut să creadă că aşa era şi a spus „Sid m-a rugat să-i aduc un pachet pe care i l-a lăsat prietenei lui în păstrare. Crezi că m-ai putea ajuta să-l găsesc?“

„Sigur“, i-am spus. „Ce este?“

A ezitat puţin, dar putea să-şi dea seama că părea prea caraghios dacă refuza să-mi spună, aşa că a zis:

„Este un pachet cu negative. Sid a spus că sora ta are numeroase lucruri de-ale lui, dar pachetul pe

care-l vreau are un nume pe el, ceva de filme. Jigoro Kano.“

„O“, am spus inocent. „Sid te-a trimis după un pachet notat Jigoro Kano?“

„Exact”, a spus el, privind de jur împrejurul camerei. „Ar putea fi aici?“

„Cu certitudine, da“, i-am spus.

Chico s-a oprit, a venit la marginea patului meu, s-a aşezat la un cap, lângă degetele de la piciorul drept.

— Cum de-ai ştiut de Jigoro Kano? întrebă el serios.

— El a inventat judo-ul, spusei. Am citit-o pe undeva.

Chico a dat din cap.

— De fapt, nu l-a inventat. În 1882, el a luat cele mai bune părţi din sutele de variante ale jiu-jitsului, le-a pus într-o anume ordine şi le-a numit judo.

— Eram sigur că ai să ştii, spusei zâmbindu-i.

— Ţi-ai asumat un risc cam mare.

— Trebuia să ştii. La urma urmelor eşti un expert. Şi toţi anii aceia la club. Nici vorbă de risc. Eram sigur c-o să ştii, numai dacă reţinusem eu numele exact, asta era. În orice caz, ce s-a întâmplat în continuare?

Chico a zâmbit vag.

— I-am aplicat câteva lovituri. La braţe şi aşa mai departe. Era complet uluit. Realmente a fost destul de nostim. Apoi l-am şi presat puţin. Ştii. Degetul mare apăsând asupra unui nerv. Dumnezeule, trebuia să-l fi auzit urlând. Cred ca-şi imagina c-avea să trezească vecinii, dar tu ştii cum este la Londra. Nimeni nu dă absolut nicio atenţie. Apoi l-am întrebat unde erai când l-ai trimis. Nu s-a arătat foarte binevoitor, trebuie să spun, aşa că am mai crescut doza. Justiţie poetică, nu-i aşa, dacă te gândeşti exact cam ce-ţi făceau ei ţie chiar atunci. I-am spus că puteam s-o țin aşa toată noaptea, că abia începusem. Era o carte întreagă la care nu apelasem. Asta l-a şocat şi l-a şocat cam tare.

Chico se ridică, plin de neastâmpăr şi se plimba prin cameră.

— Ştii? spuse el crispat. El probabil că avea foarte mult de pierdut. Şi trebuie să recunosc, era un tip destul de tare. Dacă n-aş fi fost sigur că tu mi-l trimiseseşi ca pe un fel de S.O.S., nu cred că aş fi putut să-l caftesc atât, mai să-l fac zob.

— Îmi pare rău, spusei.

Privi la mine dus pe gânduri.

— Pentru amândoi a fost o lecţie, nu? Tu încasându-le, iar eu… Nu mi-a plăcut. Ca s-o fac, vreau să spun. Adică o lovitură sau două în plus şi câteva ameninţări, asta, de obicei, e suficient şi nu te îngrijorează câtuşi de puţin, nu mai revii cu gândul asupra lor. Dar n-am rănit niciodată în halul ăsta pe nimeni până acum. Nu atât de serios, cu tot dinadinsul, dincolo de orice limită de suportabilitate. Ştii, plângea…

Chico îmi întoarse spatele uitându-se pe fereastră.

A urmat o pauză lungă. Problemele morale pentru cel care se afla la celălalt capăt, cel care le încasa, nu erau atât de complicate, gândii. În orice caz, pentru conştiinţă, categoric era mai uşor.

În cele din urmă, Chico continuă:

— Mi-a spus, bineînţeles. În final.

— Da.

— N-am lăsat niciun semn pe el, nicio zgârietură… El a spus că tu erai la hipodromul Seabury. Bine, ştiam că probabil aşa era şi că el nu încerca aceeaşi stratagemă ca tine, pentru că chiar tu îmi spuseseşi că te duci acolo. A spus că erai în camera de cântărire şi că boilerul în curând avea să explodeze. Şi spera să te omoare. Părea pe jumătate ieşit din minţi în legătură cu tine. Cum el ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu-ţi dea crezare, trebuia să realizeze că tu erai alunecos ca un şarpe, el mai fusese prostit o dată înainte… A spus că el o luase de bună şi crezuse că spui adevărul, atunci când te-ai prăbuşit şi ai schimbat povestea cu

negativele care s-ar afla la birou, pentru că… pentru că implorai milă şi morfină şi Dumnezeu mai ştie ce.

— Da, spusei. Ştiu toate astea.

Chico se întoarse de la fereastră cu faţa luminată de un zâmbet.

— Nu, zău, spuse el.

— N-ar fi crezut-o, dacă aş fi cedat. Prea curând sau nu atât de total. Kraye ar fi crezut, dar el nu. Era foarte sâcâitor.

— Sâcâitor, zise Chico. Îmi place cuvântul ăsta. Făcu o pauză reflectând. Când anume te-ai gândit să-l trimiţi pe Bolt la mine?

— Cam cu o jumătate de oră înainte de a mă prinde, recunoscui. Dă-i drumul. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Era un ghem de sfoară pe biroul lui Radnor, aşa că l-am legat pe grăsanul bătrân într-o poziţie nu prea comodă. Rămăsese apoi problema riscantă - pe cine să sun să trimită patrulele de salvare. Poliţia de la Seabury ar fi putut crede că eram un fel de nebun care-i suna la ora aia născocind, o poveste atât de ciudată. În cel mai bun caz, ei ar fi trimis un poliţist sau doi să vadă despre ce este vorba şi soţii Kraye ar fi scăpat foarte uşor. Şi mi-am dat seama că-i voiai prinşi asupra crimei, ca să zic aşa. Nu puteam să dau de Radnor, pentru că telefoanele de la birou săriseră în aer. Aşa că l-am sunat pe lordul Hagbourne.

— Nu mai spune!

— Ei bine, da. El a fost O.K., realmente. A ascultat tot ce i-am spus despre tine şi despre soţii Kraye şi aşa mai departe şi apoi a spus: „Perfect”, el o să aibă grijă ca jumătate din forţele de poliţie din Sussex să ajungă la hipodromul Seabury cât mai curând posibil.

— Ceea ce au şi făcut.

— Într-adevăr, încuviinţă Chico. Ca să afle că bătrânul meu amic, Sid, se îndeletnicise personal cu

boilerul, în schimb el era într-o stare vai de capul lui.

— Mulţumesc, spusei. Pentru tot.

— Să fii sănătos.

— Vrei să-mi mai faci un serviciu?

— Da. Ce?

— Trebuia să iau astăzi prânzul cu cineva în oraş. Ea s-o fi întrebând de ce nu mi-am făcut apariţia. Aş fi rugat pe una din surori s-o sune, dar nu-i ştiu numărul de telefon.

— Vorbeşti de Zanna Martin? Biata răţuşcă cu dezastrul ăla de pe faţă?

— Da, spusei surprins.

— Atunci nu te nelinişti. Nu te aşteaptă. Ştie unde eşti.

— Cum?

— Ieri dimineaţă ea s-a prezentat la biroul lui Bolt ca să rezolve corespondenţa şi-a găsit un poliţist aşteptând în prag, cu un ordin de percheziţie. Când el a plecat, ea le-a pus pe toate cap la cap şi, normal, s-a pornit spre Cromwell Road să vadă ce se întâmplă. Radnor plecase cu lordul Hagbourne spre Seabury, dar eu eram acolo scormonind prin ruine şi am făcut un fel de schimb de informaţii. A fost un pic îngrijorată din cauza ta, amice, dar aşa, liniştit. În orice caz, ea nu te aşteaptă s-o scoţi la prânz în oraş.

— A spus ceva, că ar avea unul din dosarele noastre?

— Da. I-am spus să-l ţină încă o zi sau două. Cinstit vorbind, la birou nici n-ai unde-l pune.

— În orice caz, te duci la locuinţa ei imediat ce pleci de aici şi-l iei. Este dosarul Brinton. Şi ai foarte mare grijă de el. Negativele pe care Kraye le voia sunt în el.

Chico mă privi fix.

— Nu vorbeşti serios.

— De ce nu?

— Dar toţi… Radnor, lordul Hagbourne, chiar şi Kraye şi Bolt şi poliţia… toţi au luat drept bună

prima ta variantă, că au fost la birou şi au fost aruncate în aer.

— Din fericire, n-au fost, spusei. Fă mai multe poze. Va trebui totuşi să aflăm de ce erau atât de al dracului de importante. Şi nu-i spune domnişoarei Martin că asta era ceea ce voia Kraye.

Uşa se deschise şi una din surorile drăguţe îşi făcu apariţia.

— Mi-e teamă că va trebui să plecaţi acum, îi spuse ea lui Chico. Veni lângă pat şi-mi luă pulsul. N-aveţi pic de minte?! exclamă ea privindu-l furioasă. Am spus doar câteva minute. Şi să nu discutaţi prea mult şi să nu-l lăsaţi pe domnul Halley să vorbească deloc.

— Încearcă să-i dai *lui* ordine, spuse Chico vesel, şi vezi unde ajungi.

— Adresa Zannei Martin, începui.

— Nu, spuse sora drastic. Gata orice discuţie.

I-am spus lui Chico adresa.

— Ce v-am spus eu? i se adresă el asistentei.

Ea se uită spre mine şi râse. O fată drăguţă, în spatele măştii profesionale.

Chico traversă camera şi deschise uşa.

— La revedere atunci, Sid. O, apropo, ţi-am adus asta s-o citeşti. M-am gândit că poate te-ar interesa.

Scoase dintr-un buzunar interior o broşură lucioasă, îndoită pe lung şi mi-o aruncă pe pat. Căzu prea departe ca s-o pot ajunge cu mâna, aşa că sora o luă să mi-o dea. Apoi deodată rămase cu ea în mână ţinând-o foarte strâns.

— O, nu, spuse ea. Nu puteţi să-i daţi aşa ceva.

— De ce nu? zise Chico. Ce credeţi că este, un bebeluş?

A plecat şi a închis uşa. Sora a rămas atârnată de broşură părând foarte încurcată. Am întins mâna s-o iau.

— Hai.

Cred că ar trebui să întreb doctorii.

— În acest caz, spusei, pot ghici ce este. Cunoscându-l pe Chico. Aşa că fii drăguţă şi dă-mi-

o. Totul este în ordine.

Mi-a dat-o ezitând, aşteptând să-mi vadă reacţia la citirea literelor mari de pe copertă.

Membre artificiale. Cercetări moderne.

Am râs.

— Este un realist, spusei. Nu te-ai putea aştepta ca el să aducă o carte de poveşti.

Capitolul XX

Când Radnor a venit în ziua următoare arăta obosit, deprimat şi cu zece ani mai bătrân. Dezinvoltura militară dispăruse din ţinută lui, cute adânci apăruseră în jurul ochilor şi gurii, iar vocea îi era lipsită de viaţă.

Pentru câteva momente a rămas uitându-se fix, cu o mâhnire evidentă, la braţul meu bandajat, care se termina brusc la zece centimetri mai jos de cot.

— Îmi pare rău pentru birou, spusei.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Poate fi reconstruit? Cât de deteriorat este?

— Sid…

— Pereţii exteriori sunt încă solizi sau totul a fost ras?

— Sunt prea bătrân, spuse el abătut, ca s-o iau de la capăt.

— Doar cărămizile şi tencuiala au fost distruse. Tu nu trebuie s-o iei de la capăt. Agenţia eşti tu, nu clădirea. Fiecare poate lucra pentru tine tot atât de uşor în altă parte.

Se aşeză într-un fotoliu, îşi sprijini capul de spătar şi închise ochii.

— Sunt obosit, spuse el.

— Nu cred c-ai dormit cine ştie ce de când cu ultimele întâmplări.

— Am şaptezeci şi unu de ani, spuse el sec.

Am fost extrem de surprins. Până azi îl crezusem aproape de şaizeci

— Nu se poate!

— Timpul trece, spuse el Şaptezeci şi unu.

— Dacă n-aş fi venit cu ideea să-l urmărim pe Kraye, nu s-ar fi întâmplat, spusei cuprins de remuşcări. Îmi pare atât de rău… atât de rău.

Deschise ochii.

— N-a fost vina ta. Dacă este o vină, este a mea. Tu nu i-ai fi permis lui Hagbourne să ia fotografiile acelea în Seabury, dacă ar fi fost lăsat în seama ta.

Ştiu că te-a nemulţumit că i le-am dat. Ajungerea fotografiilor la Seabury a fost cauza directă a bombelor şi aceasta a fost greşeala mea, nu a ta.

— N-aveai cum s-o ştii, protestai eu.

— Trebuia s-o fi ştiut, după toţi aceşti ani. Cred… poate nu mai văd atât de clar… consecinţele, lucruri de felul acesta. Vocea lui se stinse într-un murmur slab, jalnic. Pentru că eu i-am dat fotografiile lui Hagbourne… tu ţi-ai pierdut mâna.

— Nu, spusei hotărât. E ridicol să începi să te învinovăţeşti pentru asta. În numele cerului, să-ţi iasă din cap. Nimeni din agenţie nu-şi poate permite să te aibă în starea asta de spirit. Ce-au să facă Dolly şi Jack Copeland şi Sammy şi Chico şi toţi ceilalţi, dacă tu nu te aduni?

Nu răspunse.

— În orice caz, mâna mea nu mai era de folos, spusei. Şi dacă aş fi vrut să mă predau lui Kraye, n-aş fi pierdut-o. Nu are absolut nicio legătură cu tine.

Se ridică.

— I-ai spus lui Kraye o mulţime de minciuni.

— Exact.

— Dar pe mine nu m-ai minţi.

— Fireşte că nu.

— Nu te cred.

— Mai reflectează. O să te convingi cu timpul.

— Nu arăți prea mult respect pentru cei mai în vârstă.

— Nu atunci când se comportă ca nişte nebuni de legat, admisei.

Dădu aerul afară pe nări, mocnind pe dinăuntru. Dar tot ce a zis a fost:

— Dar tu? Ai să mai lucrezi totuşi pentru mine?

— Depinde de tine. S-ar putea ca data viitoare să omor toată agenţia.

— Îmi asum riscul.

— Atunci e-n ordine. Dar acum, noi încă n-am terminat. A luat Chico negativele?

— Da. A făcut două rânduri de poze în dimineaţa asta. Unul pentru el şi celălalt mi l-a dat să ţi-l aduc. A spus că ai să le vrei, dar eu n-am crezut…

— Le-ai adus, da? insistai eu.

— Da, sunt afară, în maşină. Eşti sigur…?

— Bineînţeles, spusei exasperat, abia aştept să le văd.

*

*   *

Ziua următoare căpătasem mai multe perne, un telefon lângă mine şi reputaţia de a fi un pacient dificil.

Agenţia îşi începuse munca înghesuindu-se în casa destul de mică a lui Radnor. Dolly a sunat să spună că era un adevărat infern, nu era decât un telefon, în loc de treizeci, dar, din fericire, spiritul acţiunilor rapide şi eficace era în plină desfăşurare, să nu-mi fac griji de nimic şi că acum un nou cuvânt circula la birou - Halleyluia - şi la revedere, e rândul altuia acum.

Chico a sunat puţin mai târziu, de la o cabină telefonică.

— Sammy l-a găsit pe şoferul acela, Smith, spuse el.

S-a dus să-l vadă în Birmingham ieri. Acum, că tot este Kraye la pârnaie, vrea să depună contra complicilor ca martor al acuzării, ca să scape de pedeapsă. A recunoscut că a luat într-adevăr două sute cincizeci de pitaci doar ca să iasă din cabină, să desfacă lanţurile după răsturnarea cisternei şi să stea pe marginea drumului văitându-se şi jucând teatru. Frumuşică sumă şi uşor câştigată.

— Bun, spusei.

— Dar asta nu e tot. Frumuseţea e că el încă mai are banii, mai toţi, păstraţi într-o cutie, ca să-şi cumpere o casă. Se pare că asta l-a tentat - nevoia de bani pentru o casă. În orice caz, Kraye i-a plătit a doua rată în bancnote de zece lire, dintr-unul din teancurile fotografiate de tine din servieta lui. Smith încă mai are una din bancnotele acelea din

fotografii. El este de acord să se despartă de ea, spre a fi luată drept probă, dar nu văd pe nimeni care l-ar face să dea restul înapoi, ai putea?

— Nu tocmai.

— Aşa că-l avem pe Kraye legat fedeleş fain-frumos pentru avarie cu premeditare.

— Asta-i grozav, spusei. Acum pentru ce este reţinut?

— Rănire corporală gravă. Şi ceilalţi pentru ajutor şi instigare.

— Sentinţe consecutive, cred.

— Ai să fii norocos.

Am oftat.

— Totuşi el încă mai posedă douăzeci şi trei la sută din acţiunile Seabury.

— Într-adevăr, încuviinţă Chico posomorit.

— La birou, exact, cât este de rău? întrebai.

— Ei încă mai examinează. Zidurile exterioare ar putea fi considerate ca sigure. Interiorul a fost binişor devastat.

— Am putea avea o amenajare mai bună, spusei. Şi un lift.

— Deci am putea, zise el fericit. Şi o să-ţi mai spun ceva care poate te-ar interesa.

— Ce?

— Casa de alături este de vânzare.

*

*   *

După-amiaza, când a venit Charles, dormeam şi m-a văzut trezindu-mă, ceea ce n-aş fi vrut. Primele câteva secunde de luciditate erau întotdeauna cele mai rele treceam prin obişnuitul meu calvar şi, când am deschis ochii, iată-l, era în faţa mea.

— Doamne Dumnezeule, Sid, spuse el alarmat, ei nu-ţi dau chiar nimic?

Am dat din cap, devenind ceva mai stăpân pe mine.

— Nu.

— Dar cu toate pastilele moderne, cu siguranţă… am să reclam.

— Nu.
— Dar, Sid…
— Fac şi ei ce pot, îţi jur. Nu fi atât de tulburat. În câteva zile va fi mai bine. Acum chiar că e numai o sâcâială, asta-i tot… Spune-mi despre Fred.
Fred doar ce ajunsese acasă când patrula de poliţie a sosit la Aynsford. Patru poliţişti plecaseră acolo şi toţi patru abia l-au ţinut, plus Charles, care se întorsese şi i-a ajutat.
— A făcut pagube mari? îl întrebai. Înainte ca poliţia să ajungă acolo?
— El a fost foarte metodic şi foarte rapid. Controlase amănunţit biroul meu şi camera de zi. Fiecare plic, îmbrăcăminte, caiet fuseseră smulse şi tot ce mai rămăsese din ele fusese strâns grămadă, gata de a fi distruse. Trecuse în sufragerie când a venit poliţia. A fost foarte violent. Şi ei au găsit pe masa din hol o cutie cu exploziv plastic şi altele în furgonetă. Făcu o pauză. Ce te-a făcut să crezi că o să vină?
— Ştiau că am făcut fotografiile la Aynsford, dar cum ar fi putut să ştie că le-am developat la Londra? Mi-era teamă că s-ar putea gândi că le-am developat acolo şi că ar putea crede că ştii unde sunt negativele, dat fiind că tu ai fost cel care l-ai ademenit acolo pe Kraye prima oară.
Zâmbi şiret.
— Vrei să vii la Aynsford pentru câteva zile când ieşi de aici?
— Am mai auzit asta undeva, mai înainte, spusei. Nu, mulţumesc.
— Niciun Kraye, promise el. Doar odihnă.
— Mi-ar plăcea să vin, dar nu voi avea timp. Agenţia este într-o stare deplorabilă. Şi eu abia că i-am făcut şefului meu ceea ce mi-ai făcut tu la Aynsford.
— Ce anume?
— Cu un şut, l-am trimis din starea de deprimare direct în plină acţiune.

Zâmbetul îi deveni amuzant.
— Ştii câţi ani are? întrebai.
— În jur de şaptezeci, de ce?
Eram surprins.
— Habar n-am avut că are vârsta asta până ieri, când mi-a spus.
Se uită cu coada ochiului spre capătul trabucului. Apoi zise:
— Tu întotdeauna ai crezut că eu l-am rugat să-ţi dea o slujbă, nu-i aşa? Şi ţi-am garantat salariile.
Am făcut feţe-feţe, încurcat.
— Află că n-a fost deloc aşa. Eu nu-l cunoşteam personal, doar după nume. El m-a căutat într-o zi la club şi m-a întrebat dacă consideram că i-ai fi de folos la agenţie. Am spus da, cred că vei fi. Cu timpul.
— Nu cred.
A zâmbit.
— I-am spus că joci bine şah. Şi că, de asemeni, ai devenit jocheu datorită împrejurărilor, pentru că erai mic de statură iar mama ta a murit, şi că ai putea să reuşeşti şi în altceva la fel de uşor. El a spus că, după cum te văzuse la curse, ai fi tipul de care are nevoie. Atunci mi-a mărturisit ce vârstă are. Asta-i tot. Nimic altceva. Doar ce vârstă are. Dar amândoi am înţeles ce voia el să zică.
— Eu aproape că era gata s-o las baltă, spusei. Dacă n-ar fi fost pentru tine…
— O, da, spuse el ironic. Tu ai o mulţime de lucruri pentru care să-mi mulţumeşti. O mulţime.
Înainte de a pleca, l-am rugat să-şi arunce ochii peste fotografii. El le-a studiat una câte una şi mi le-a dat înapoi fără să fi găsit ceva.

*
* *

Inspectorul şef Cornish m-a sunat să-mi spună că treaba cu Fred nu-i numai ca şi făcută, dar că soarta îi e pecetluită.
— Gloanţele seamănă perfect. El a îndreptat aceeaşi armă spre oamenii care l-au arestat, dar, din

fericire, unul din ei a aruncat în el cu o vază care a făcut să-i sară pistolul din mână înainte de a trage.

— A fost nebun ca să mai păstreze arma aceea după ce l-a împuşcat pe Andrews.

— Tâmpit. Escrocii deseori sunt, altfel nu i-am prinde niciodată. Şi el n-a pomenit nimic despre crima lui Kraye şi a celorlalţi, aşa că nu-i putem agăţa şi pe ei ca complici. Păcat. Dar este evident că n-a scos o vorbă despre ea. Poliţia din Sussex a spus că Kraye şi-a ieşit din minţi când a aflat. Se pare că a regretat foarte mult că n-a ştiut despre stomacul dumitale când te-a avut în gheare.

— Mulţumesc Cerului că n-a ştiut! exclamai înfiorat.

Chicotitul lui Cornish se auzi de-a lungul firului.

— Fred trebuia chiar el să caute scrisoarea lui Brinton la agenţie, dar a ţinut să se ducă la un meci de fotbal sau ceva similar, undeva în nord, şi l-a trimis pe Andrews în locul lui. A zis că nu şi-a închipuit că va fi o capcană sau ceva atât de subtil. Cel mult vreun curier, cineva de talia lui Andrews. A spus că i-a dat arma doar ca o glumă, n-a vrut ca Andrews s-o folosească, nu s-a gândit că el va fi atât de tâmpit. Dar apoi Andrews s-a întors la el înlemnit de frică şi i-a spus că te-a împuşcat, aşa că Fred zice că i-a sugerat o plimbare prin pădurea Epping şi arma s-a declanşat absolut accidental! Te întreb, încearcă şi prezintă asta unui juriu! Fred spune că nu i-a zis lui Kraye nimic, pentru că-i era teamă de el.

— Ce? Fred şi teamă!

— Kraye se pare că a făcut o impresie contrară asupra lui.

— Da, el este capabil de asta, spusei.

*

* *

Am citit broşura lui Chico din scoarţă-n scoarţă. Se pare că ar trebui mulţumit copiilor născuţi cu malformaţii cauzate de tratamentul cu thalidomidă pentru rapida dezvoltare a tehnicii medicale

moderne. Imediat ce braţul meu avea să se vindece, puteam să am o mână artificială flexibilă, cu o articulaţie mobilă, care funcţiona pe baza energiei gazului, fiind pusă în mişcare de mici pistoane controlate de, valve şi dirijată de muşchii umărului. Principalul inconvenient, din câte-mi dădeam seama, era că trebuia să porţi legaţi de tine micii cilindri de gaz, aidoma scufundătorilor la mare adâncime.

Mult mai promiţătoare, de-a dreptul fantastică, era ultima invenţie a savanţilor ruşi şi englezi: braţul mio-electric. Acesta funcţiona întru totul pe baza utilizării curenţilor electrici generaţi de propriii tăi muşchi şi broşura, plină de entuziasm, spunea că se putea aplica mult mai uşor dacă amputaţia era recentă. Cu cât partea de braţ pierdută era mai mică, cu atât şansele de succes erau mai mari. Mă şi vedeam în postura de cobai.

În cele din urmă, broşura spunea, cu o mândrie justificată, că Ia Spitalul Sf. Thomas inventaseră o nouă mână mio-electrică miraculoasă, care, practic, putea face orice, ca o mână adevărată, afară doar că nu-i creşteau unghiile.

Mâna mea adevărată îmi lipsea, n-aş putea zice că nu. Chiar aşa mutilată cum era, îşi avea rosturile ei şi cred că orice pierdere a unei părţi din tine duce la perturbări radicale. Subconştientul meu făcea tot ce-i stătea în putinţă să respingă realitatea: visam în fiecare noapte că eram absolut întreg, călăream la curse, făceam noduri, aplaudam… orice implica două mâini. Mă trezeam cu ciotul care nu-mi mai era de niciun folos.

Doctorii au fost de acord să se intereseze la Spitalul Sf. Thomas cât de curând m-aş putea duce acolo.

*

*   *

Miercuri dimineaţă l-am sunat pe contabilul meu şi l-am întrebat când are o zi liberă. Datorită unei modificări neaşteptate în program, spunea el, avea

să fie liber doar vineri. I-am explicat unde sunt şi, pe scurt, ce se întâmplase. A spus că va veni să mă vadă, nu-l deranja drumul, o gură de aer marin i-ar prinde bine.

Cum am pus telefonul jos, au intrat pe uşă, ezitând, lordul Hagbourne şi domnul Fotherton. Stăteam pe marginea patului într-un halat de casă albastru, cu picioarele în papuci braţul bandajat legat cu o eşarfă de gât, proaspăt ras, părul pieptănat iar urmele pumnilor lui Kraye asupra feţii mele dispăruseră. Vizitatorii mei au fost evident uşuraţi văzând aceste semne încurajatoare de reînviere şi s-au aşezat comod în fotolii.

— Îţi merge bine, deci, Sid? spuse lordul Hagbourne.

— Da, mulţumesc.

— Bun, bun.

— Cum a mers întrecerea? întrebai. Cea de sâmbătă?

Amândoi au părut uşor surprinşi de întrebare.

— Ei bine, s-a ţinut, nu? am spus neliniştit.

— Da, spuse Fotherton. S-a ţinut. Încasările au fost destul de bune, şi datorită vremii frumoase.

Era un bărbat subţire, uscat, cu o faţă prelungă, pe care melancolia îşi aşternuse pecetea şi, în dimineaţa asta, îşi tot mângâia obrazul cu trei degete, parcă ar fi fost nervos.

Lordul Hagbourne spuse:

— N-au fost drogaţi numai oamenii voştri din patrula de securitate. Băieţii de la grajduri s-au trezit complet năuci iar bătrânul care se ocupa de boiler dormea dus pe duşumea, în cantină. Oxon le dăduse câte un pahar de bere. Bineînţeles că oamenii voştri au avut încredere în el.

Am oftat. Nu-i puteam învinui prea mult. Poate că şi eu aş fi băut cu el.

— Ieri au venit să verifice boilerul, spuse lordul Hagbourne. Aproape că era timpul pentru verificarea lui obişnuită. Au spus că este prea vechi ca să reziste la o perturbare a funcţionării lui

normale şi că este foarte bine că nu fusese pus la probă. Au mai spus că i-ar fi trebuit încă vreo trei ore ca să explodeze. Oxon ghicise.

— Minunat, spusei.

— Am discutat cu consiliul local Seabury, spuse lordul Hagbourne. Au pus problema hipodromului pe agenda lor de lucru pentru luna viitoare. Se pare că un prieten de-al tău, directorul hotelului Seafront, a înaintat o petiţie la consiliul municipal îndemnându-i să se ocupe mai mult de hipodrom, pe considerentul că aduce un prestigiu în plus şi face reclamă unui oraş de pe malul mării şi acestea s-ar răsfrânge favorabil asupra comerţului.

— Asta-i minunat, spusei foarte încântat.

Fotherton îşi drese glasul, privi ezitând spre lordul Hagbourne şi apoi spre mine.

— S-a discutat, începu el… S-a hotărât să te întreb dacă… ăă… te-ar interesa să preiei… să devii director tehnic la hipodromul Seabury.

— Eu!? exclamai, rămânând cu gura căscată de uimire.

— Este prea mult pentru mine să fiu director tehnic la două hipodromuri, spuse el, recunoscând-o cu un an prea târziu.

— L-ai salvat de pe marginea prăpastiei, spuse lordul Hagbourne cu o neobişnuită hotărâre. Noi toţi ştim că este un pas neobişnuit să oferi această funcţie unui jocheu profesionist, după ce s-a retras din curse, dar executivul Seabury a aprobat în unanimitate. Vor ca tu să-ţi duci la capăt opera.

Îmi făceau o onoare deosebită. Le-am mulţumit, am ezitat şi i-am întrebat dacă puteam să mă mai gândesc.

— Bineînţeles reflectează, spuse lordul Hagbourne, dar spune da.

I-am rugat apoi să se uite peste fotografiile din cutie, ceea ce au făcut. Amândoi au cercetat cu mare atenţie fiecare poză în parte, dar n-au putut sugera nimic în cele din urmă.

*

*   *

Zanna Martin a venit să mă vadă în după-amiaza următoare aducând nişte crizanteme enorme, aurii, parfumate. O Zanna Martin complet schimbată - într-un costum elegant de tweed verde-închis şi pantofii aleşi astfel ca s-o arate cu un mers mai mult decât hotărât. Îşi modificase şi coafura - părul era mai scurt şi o buclă îi cădea fluturând pe obraz. Chiar încercase şi puţin ruj şi pudră, îşi pensase sprâncenele dându-le un contur clar. Cicatricele erau la fel de vizibile, muşchii faciali erau la fel de distorsionaţi, dar domnişoara Martin ajunsese, în cele din urmă, să se împace cu toate.

— Ce superb arăţi! spusei fără intenţii de flatare.

A fost încurcată, dar foarte încântată.

— Am o slujbă nouă. Am avut ieri o întrevedere şi ei nici n-au părut să-mi observe faţa. Sau, cel puţin, n-au zis nimic. Într-un birou mai mare de data aceasta. Şi câştig chiar ceva mai mult decât înainte.

— Grozav! O felicitai în mod sincer.

— Mă simt renăscută, spuse ea.

— Şi eu la fel.

— Îmi pare bine că ne-am cunoscut. Zâmbi, spunând-o atât de deschis. Ai primit dosarul acela în perfectă stare? Tânărul domn Barnes a venit să-l ia.

— Da, mulţumesc.

— Era important?

— De ce?

— Părea foarte ciudat când i l-am dat. Am avut impresia că el a vrut să-mi spună ceva. Începuse chiar şi apoi s-a oprit.

„O să am un schimb de vorbe cu Chico“, gândii.

— A fost un dosar obişnuit, spusei. Nimic special.

Pentru orice eventualitate, i-am arătat şi ei fotografiile. În afară de comentariul privind numeroasele exemplare din propriile ei foi bătute la maşină şi surpriza ce şi-a exprimat-o că cineva s-a

deranjat să fotografieze nişte hârtii atât de obişnuite, ea n-a avut nimic de spus.

Se ridică să plece, punându-şi mănuşile. Încă se mai apleca automat uşor înainte, astfel ca bucla să-i acopere obrazul.

— La revedere, domnule Halley. Şi mulţumesc pentru schimbarea ce-ai produs-o asupra mea. N-am să uit niciodată cât de mult îţi datorez.

— N-am luat prânzul acela, spusei.

— Nu. Zâmbi, nemaiavând nevoie de mine pe mai departe. N-are importanţă. Altădată. Îmi strânse mâna. La revedere.

Ieşi senină pe uşă.

— La revedere, domnişoară Martin, spusei camerei goale. La revedere, la revedere, la revedere. Am oftat plin de sarcasm faţă de propria-mi persoană şi m-am culcat.

*

*   *

Vineri dimineaţa Noel Wayne a venit încărcat cu o servietă burduşită cu hârtii. Era contabilul meu dintotdeauna, de când începusem să câştig bani frumoşi la vârstă de optsprezece ani şi el probabil ştia mai multe despre mine decât oricine de pe acest pământ. Aproape de şaizeci de ani, chel complet, afară doar de nişte smocuri cenuşii deasupra urechilor, era un bărbat scund, rotund, cu ochi negri, vioi şi cu o minte ce cugeta pe îndelete. Datorită sfaturilor lui, mai degrabă, decât cunoştinţelor mele, câştigurile mele se transformaseră într-o oarecare avere prin intermediul bursei şi eu rareori făceam ceva de importanţă financiară fără să-l consult pe el în prealabil.

— Ce s-a întâmplat? spuse el intrând direct în subiect, imediat ce şi-a scos pardesiul şi fularul.

Am mers spre fereastră şi-am privit afară. Vremea se stricase. Burniţa şi o pâclă subţire plutea în depărtare, deasupra mării.

— Mi s-a oferit o slujbă, spusei, director tehnic la hipodromul Seabury.

— Nu se poate! exclamă el, la fel de uluit cum fusesem şi eu. Ai de gând să accepţi?

— Este tentantă spusei. Şi sigură.

Chicoti în spatele meu.

— Bun. Deci o vei accepta.

— Cu o săptămână în urmă, mă hotărâsem categoric să nu mai am nimic de-a face cu meseria de detectiv.

— A!

— Aşa că vreau să ştiu ce părere ai, dacă să cumpăr cota parte şi să devin partenerul lui Radnor la agenţie.

I se tăie respiraţia.

— Credeam că nici măcar nu-ţi place locul.

— Asta era cu o lună în urmă. De atunci mi-am schimbat părerea. Şi n-am să mă mai răzgândesc iar. Ceea ce vreau, de fapt, este agenţia.

— Dar Radnor *s-a oferit* să-i fii asociat?

— Nu. Cred că ar fi putut s-o facă, eventual, dar nu după ce i s-a pus o bombă la birou. Este foarte puţin probabil că-mi va cere să cumpăr jumătate de acţiuni de ruine. Şi el se şi autoînvinovăţeşte pentru asta. Am arătat spre eşarfa legată de gât.

— Pe bună dreptate?

— Nu, spusei destul de posomorit. Eu mi-am asumat un risc care nu s-a întâmplat.

— Care anume?

— Ei bine, dacă ţii neapărat, acela că Kraye avea să lovească suficient de tare ca să rănească, dar nu să distrugă dincolo de orice reparaţie posibilă.

— Înţeleg, spuse el calm, dar părea îngrozit. Şi intenţionezi să-ţi asumi riscuri similare şi în viitor?

— Numai dacă este necesar.

— Totdeauna ai spus că agenţia nu se ocupă cine ştie ce de crime, obiectă el.

— Se va ocupa de acum înainte, dacă voi fi implicat în ea. Escrocii fac mult prea mult rău în lumea asta. Mă gândeam la bietul Brinton de la

Dunstable. Şi, fii atent, casa de alături este de vânzare. Am putea să le unim pe cele două într-una. Oricum, agenția lui Radnor a devenit neîncăpătoare. Chiar în ultimii ani, de când sunt acolo, s-a extins foarte mult. Pare să fie o cerere din ce în ce mai mare de acest fel de servicii. Apoi, capul de afiş - „Bona Fides“ - acesta este unul din departamente, trebuie să se extindă - ca consultant în angajări - la nivel directorial. Radnor are talent la aşa ceva.

Şi asigurările - agenţia lui Radnor totdeauna le-a neglijat. Nu avem un departament de investigaţii în acest domeniu. Mi-ar plăcea să deschid unul. Solicitări suspecte de despăgubiri, ştii. Sunt o mulţime de făcut aici.

— Eşti sigur că Radnor va fi de acord dacă tu îi sugerezi o coparticipare?

— M-ar putea da afară. Aş risca, totuşi. Ce părere ai?

— Cred că ai redevenit ceea ce erai pe vremuri, spuse el căzut pe gânduri. Ceea ce este bine. Nimic altceva decât bine. Dar… ei bine, spune-mi ce crezi tu cu adevărat despre asta. Arătă cu capul spre braţul meu ciopârţit. Dar nu una din minciunile tale insolente. Adevărul.

M-am uitat la el şi n-am răspuns.

— Este doar o săptămână de când s-a întâmplat, spuse el şi, cum eşti încă pământiu la faţă, cred că nu este tocmai cinstit să te întreb. Dar vreau să ştiu.

Am înghiţit în sec. Sunt adevăruri care realmente nu pot fi spuse. În schimb, am zis:

— S-a dus. S-a dus ca o mulţime de alte lucruri pe care le aveam. Voi trăi fără ea.

— Trăi sau exista?

— O, trăi, categoric. Trăi.

M-am întins spre broşura adusă de Chico şi i-am fluturat-o prin faţa ochilor.

— Priveşte.

Şi-a aruncat ochii peste copertă şi am observat şocul abia perceptibil de pe faţa lui. El nu avea

brutalitatea tăioasă a lui Chico. A ridicat privirea şi m-a văzut zâmbind.

— E-n ordine, spuse el sobru. Investeşte-ţi banii în tine însuţi.

— În agenţie, spusei.

— Asta e ce-am vrut să spun şi eu, zise el. În agenţie. În tine însuţi.

A spus că voia să vadă registrele agenţiei înainte de a se ajunge la o formulă definitivă, dar am petrecut o oră discutând despre maximum pe care el credea că era prudent să-l ofer lui Radnor, despre cât puteam spera să primesc înapoi sub formă de salariu şi dividende şi despre ceea ce era cel mai potrivit să vând ca să fac să crească suma, odată ce era acceptată.

După ce am terminat, i-am arătat şi lui fotografiile care ajunseseră să mă exaspereze.

— Vrei să te uiţi peste ele, te rog? spusei. Le-am arătat la toată lumea, fără niciun rezultat. Aceste fotografii au fost cauza directă a bombelor din apartamentul meu şi de la birou şi a pierderii mâinii mele şi nu-mi pot da seama de ce. Pur şi simplu ajung să-mi pierd minţile.

— Poliţia… sugeră el.

— Poliţia nu este interesată decât de e singură fotografie, aceea a unei bancnote de zece lire. Ei s-au uitat la celelalte, au spus că nu pot descoperi nimic semnificativ şi i le-au dat înapoi lui Chico. Dar Kraye nu puţea să fie înnebunit în legătură cu bancnota aia, a fost una la zece mii, peste care am dat din întâmplare. Nu, este altceva. Ceva nu în mod evident criminal, ceva pentru care Kraye era pregătit să meargă până în pânzele albe spre a-l face să dispară imediat. Urmăreşte factorul timp… Oxon a şterpelit fotografiile chiar înainte de prânz, la Seabury. Kraye locuieşte în Londra. Să zicem că Oxon l-a sunat şi i-a spus să vină să vadă despre ce este vorba. Oxon nu putea părăsi hipodromul, era zi de curse. Kraye a trebuit să vină el însuşi la Seabury. Ei bine, el a venit, s-a uitat la fotografii şi

a văzut… ce? Apartamentul meu începuse să fie scotocit pe la ora cinci.

Noel încuviinţă din cap.

— Kraye era disperat. Deci trebuie să fi fost disperat în legătură cu pozele.

El luă fotografiile şi le studie una câte una.

O jumătate de oră mai târziu, ridică privirea şi se uită absent pe fereastră, spre cerul cenuşiu şi umed. Câteva minute rămase complet nemişcat, într-un fel de suspendare dincolo de timp şi spaţiu: era felul lui de a se concentra intens. În cele din urmă, s-a clintit şi a oftat. Şi-a mişcat gâtul scurt, de parcă i-ar fi înţepenit, şi a ridicat fotografia de deasupra teancului.

— Aceasta trebuie să fie, spuse.

Aproape că i-am smuls-o din mână.

— Dar este doar un rezumat al transferurilor de acţiuni, spusei dezamăgit. Era foaia intitulată H.S., Hipodromul Seabury, care inventaria toate cumpărările de acţiuni Seabury făcute de Kraye. Singurul lucru ce se putea observa la această foaie, ce mie mi se părea doar o folositoare privire sinoptică asupra totalului posesiunilor sale, era că fusese bătută la o altă maşină, nu cea a Zannei Martin. Dar asta cu greu putea să fie un motiv suficient pentru isteria lui Kraye.

— Uită-te atent la ea, spuse Noel. Poţi să faci abstracţie de cele trei coloane din stânga, pentru că ele sunt într-adevăr simple tabele de transferuri de acţiuni şi nu văd nicio discrepanţă în ele.

— Nu există, spusei. Am verificat.

— Ce zici de ultima coloană, cea mică, din dreapta?

— Băncile?

— Băncile.

— Ce este cu ele? spusei.

— Câte sunt diferite?

Am parcurs lista, destul de lungă, numărând.

— Cinci. Barclays - Piccadilly. Westminster. - Birmingham. British Linen Bank - Glasgow.

Lloyds - Doncaster. National Provincial - Liverpool.

— Cinci conturi bancare în cinci oraşe diferite. Perfect. Un aranjament rezonabil din multe puncte de vedere. El poate să circule prin toată ţara şi întotdeauna are acces cu uşurinţă la banii lui. Eu însumi am conturi în trei bănci diferite: evit să încurc afacerile clienţilor mei cu ale mele personale.

— Ştiu asta. Şi nu văd nicio semnificaţie. În a avea numeroase conturi. Totuşi, nu văd.

— Hm, apuse Noel. Cred că este foarte probabil ca el să se sustragă impozitelor pe venituri.

— Asta-i tot? întrebai dezamăgit.

Noel mă privi amuzat, ţuguindu-şi buzele.

— Văd că totuşi nu înţelegi.

— Ei bine, pentru Dumnezeu, nu cred că te-ai aştepta ca un om ca Kraye să plătească pentru fiecare penny pasibil de fiscalizare ca orice cetăţean modest şi cinstit.

— Nu, într-adevăr, încuviinţă Noel zâmbind larg.

— Sunt de acord că ar putea fi îngrijorat. La urma urmelor, l-au trimis şi pe Al Capone, la închisoare pentru evaziune fiscală. Dar aici, care este maximum de pedeapsă?

— Ar primi doar un an cel mult, spuse el, dar…

— Şi cu siguranţă ar scăpa cu o sumă oarecare plătită drept compensaţie. Ceea ce nu se va întâmpla acum, după ce m-a atacat pe mine. Chiar aşa să zicem, el ar primi pentru asta trei sau patru ani cred, iar pentru avarii cu intenţie şi mai puţin. El va fi afară şi va opera din nou mult prea repede. Bolt, cred, va fi dat afară sau ce altceva s-o face cu agenţii de bursă.

— Opreşte-te, spuse el, şi ascultă. Dat fiind că este foarte normal să ai mai multe conturi bancare, inspectorul fiscal care ţi-a fixat impozitul poate să-ţi ceară să semnezi un document în care să declari că i-ai mărturisit toate conturile tale bancare. Dacă nu menţionezi unul sau două, aceasta constituie o

fraudă şi poţi fi urmărit penal. Deci, să presupunem că Kraye a semnat un astfel de document, omiţând unul sau două sau trei din cele cinci conturi. Şi apoi află că există o fotografie a celor mai personale din hârtiile sale; în care sunt trecute toate cele cinci conturi fără putinţă de tăgadă.

— Dar nimeni n-ar fi observat, protestai eu.

— Exact. Probabil că nu. Dar lui trebuie să i se fi părut extrem de periculos. Ei sunt deosebit de susceptibili la orice ar putea să-i dea în vileag. Am văzut o mulţime de felul ăsta în cariera mea.

— Chiar aşa… bombele sunt ceva mult prea drastic.

— În genere, depinde de suma implicată, spuse el rezervat.

— Adică?

— Maximum de amendă pentru evaziune fiscală este de două ori taxa pe care n-ai plătit-o. De exemplu, dacă ai zece mii de lire, dar n-ai declarat decât două, ai putea fi amendat cu o sumă egală cu de două ori impozitul pentru cele opt mii de lire. Cu suprataxe şi aşa mai departe, ai putea să rămâi cu aproape nimic. O cădere destul de urâtă.

— Asta exprimat cu blândeţe, spusei cu sfială.

— Mă întreb, zise Noel gânditor, adunându-şi laolaltă vârfurile degetelor, cât de mare este suma nedeclarată de Kraye în cele cinci conturi bancare?

— Trebuie să fie imensă, spusei, ca să merite bombele.

— Foarte probabil.

A urmat o tăcere prelungită. În cele din urmă am spus:

— Nu eşti obligat, nici legal, nici moral, să informezi fiscul de cazuri de acest fel.

Dădu din cap.

— Dar am putea face o notă cu cele cinci bănci, pentru orice eventualitate.

— Dacă vrei, încuviinţă el.

— Apoi cred că aş putea să-i dau lui Kraye negativele şi noile seturi de fotografii, spusei. Fără

să-i zic o vorbă că aş şti de ce le vrea.

Noel se uita la mine întrebător, dar nu vorbea.

Zâmbii vag.

— Cu condiţia ca el să facă o donaţie liberă, completă şi definitivă a celor douăzeci şi trei de procente de acţiuni ce le posedă, în favoarea societăţii hipodromului Seabury.

[1] Curse cu obstacole (engl.).

[2] Persoană care stabileşte greutatea purtată de fiecare cal în cursă.

[3] La fața locului (lat.).

[4] 26 Decembrie când, după obiceiul englezesc, servitorii, factorii poştali, comisionarii etc. Primesc cadouri.

[5] Prima marcă poştală adezivă, tipărită în Marea Britanie în 1840, valorând un penny.

[6] Mort reanimat prin practici magice, în superstiţiile indigenilor din insulele Mării Caraibilor.

[7] 31 Octombrie, sărbătoare celebrată cu jocuri amuzante, cu măşti.

[8] Centrul comercial şi financiar al Londrei.

[9] Comisia de încasare a pariurilor.

[10] Cea mai renumită cursă cu obstacole din Marea Britanie, desfăşurată pe o pistă de 7 km la Aintree, Liverpool.

[11] Capăt de linie în oraş pentru autobuzele de la şi pentru aeroport

[12] Turnul Londrei — ansamblu de clădiri pe malul de nord al Tamisei, în Londra, acum adăpostind bijuteriile coroanei etc., iniţial fiind reşedinţă regală şi apoi închisoare pentru personalităţi politice.

[13] Condiment anglo-indian preparat din fructe, ierburi acre şi arome.

[14] De bună credinţă (lat.).

[15] Persoană particulară care primeşte pariuri şi plăteşte propriile lui cote pentru caii câştigători (engl.).

[16] Londonez, mai ales din partea de est a oraşului.

[17] Maşină automată folosită în pariurile de la cursele hipice.

[18] Artişti comici englezi, contemporani.

CUPRINS

Table of Contents